KATE FREIMAN

San Francisco după furtună

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Lise lăsă brațele în jos, închise ochii și așteptă. Urmă, ca de fiecare dată, un ropot de aplauze. Trandafiri roșii cădeau ca o ploaie pe scenă, la picioarele Lisei și a partenerilor ei.

În culise, tânăra îi văzu pe regizor și pe autorul piesei care cădeau unul în brațele celuilalt.

Lise își luă partenerii de mâni și toată trupa salută îndelung publicul care îi ovaționa în picioare. O emoție specială îi cuprinse pe actori, deoarece era ultima lor reprezentație. Unii dintre ei își șterseră pe furiș o lacrimă, în timp ce le zâmbeau spectatorilor. În cele din urmă, încet, sala se goli și actorii se duseră la cabine. Triști și fericiți în același timp...

– S-a terminat, murmură Lise intrând în cabină. Deja s-a terminat...

– Nu te sinchisi, spuse veselă Sandra. Ai fost extraordinară. Este cel mai frumos rol din cariera ta și vei avea multe altele, crede-mă!

Se aruncă de gâtul Lisei, pentru a o săruta bucuroasă.

– Acum, fără gânduri negre, continuă Sandra. În noaptea aceasta, ne vom distra. Toată trupa are întâlnire la Apollo. Nu ne vei trage chiulul și de data aceasta! Mă bizui pe tine, draga mea!

Lise zâmbi și dădu din cap. De obicei, nu prea participa la viața trupei. Când camarazii săi se întâlneau la restaurant, sau pentru o serbare improvizată, rămânea retrasă. Mulți dintre actori o considerau pe Lise snoabă, dar Sandra îi înțelegea prudența. Ea știa că tânăra sa parteneră era de o timiditate bolnăvicioasă. Pe scenă, Lise se elibera și jocul său era de o naturalețe surprinzătoare în roluri de îndrăgostită pasională. Dar în viață, era cu totul altfel. Nu ieșea niciodată și se închidea în camera sa mică londoneză...

– Așadar ne-am înțeles, scumpo? insistă Sandra. Vei fi alături de noi?

– Promit, răspunse Lise zâmbind.

Tânăra o urmări pe Sandra cu privirea, în timp ce aceasta ieșea. „Cât este de frumoasă, își spuse Lise, plină de admirație. Este tot mai plină de viață, în fiecare zi".

În urmă cu câteva luni, în timpul primelor repetiții ale piesei, între Sandra și regizorul Nick Harrison, se înnodase o idilă. Se căsătoriseră chiar înainte de a începe spectacolele!... Lise nu se putea împiedica să n-o invidieze pe această tânără femeie blondă diafană, care-și vedea toate dorințele realizându-se.

După ce o privise admirativ pe Sandra, Lise continuă să se demachieze. Văzându-șI chipul în oglindă, nu putu să nu zâmbească trist. Părul lung negru îi mângâia ușor ovalul

atât de palid al feței. Dar în adâncul ochilor verzi, plutea un parfum de tristețe ce nu se ștergea niciodată complet...

După ce se schimbă, Lise ieși în noaptea londoneză. Se îndreptă fără zel spre clubul Apollo. Ideea de a-și petrece seara într-un local plin de fum, în mijlocul strigătelor, râsetelor și a muzicii, n-o încânta deloc. Ar fi fost mai bine în patul ei, cu un roman. De unde îi venea această melancolie, atât de ciudată la o fată de vârsta sa? Avea abia douăzeci și unu de ani, dar uneori avea impresia că trăise mii de ani.

„Probabil asta îmi vine de la mama, își spuse Lise, cu tristețe. Nici ea n-a iubit prea mult viața“... Amintindu-și de mama sa, tânăra își simți lacrimile în ochi. Își reveni și inspiră profund, înainte de-a împinge ușile batante de la Apollo.

Era un loc fantastic. Pe podeaua din marmură neagră, dansau perechi în sunetele unei orchestre. Muzicienii, aflați pe o mică estradă, interpretau un vals. Sala era înconjurată de sfeșnice înfipte în perete, care difuzau o lumină magică, ireală... În jurul ringului de dans, erau aranjate mese, cu lumânări mici ce luminau ca niște stele.

Dintr-un colț, Lise văzu ridicându-se niște brațe și își auzi numele strigat. Zâmbind, se apropie de camarazii săi:

– Credeam că nu vei veni, remarcă unul dintre artiști.

– Sandra m-a convins, răspunse Lise.

– Și nu regreți, nu-i așa?

Samdra tocmai dansase cu Nick. Se așezară alături de Lise.

– Nu, într-adevăr.

Își plimbă privirea visătoare în jurul său, bând din șampanie, apoi adăugă:

– Acest loc este cu adevărat somptuos.

– Am nevoie întotdeauna de ce este mai bun, draga mea, replică Nick, zâmbind larg.

– Probabil îți vei aschimba părerea văzând nota de plată, murmură Sandra vrând-nevrând.

Chelneri tăcuți și stilați aduseră cina. Lisei nu-i prea era foame; își lăsă privirea să rătăcească prin sală. Orchestra cânta acum un dans lent și pe pistă se aflau mai multe perechi.

–Vrei să dansezi, Lise?

Tânăra întoarse ochii, mirată. Întâlni zâmbetul lui Ashley, care o privea de un timp.

– Te invit, insistă el.

Lise zâmbi. Ashley Ford, junele-prim din piesă, era cunoscut drept un afemeiat de speriat. Din nefericire pentru el, logodnica sa, Caroline, juca în aceeași piesă. Așa că, nu rareori în timpul repetițiilor se angajau în teribile scene de gelozie.

– Și Caroline? răspunse Lise, zâmbind. N-aș vrea să-mi scoată ochii...

– Nici vorbă! oftă Ashley, nu suntem obligați să-i spunem totul. În seara asta, era foarte obosită. A preferat să se ducă să se culce. Am și eu dreptul la câteva ore de libertate! Și apoi, după câte știu, nu suntem căsătoriți!

Tânăra îl luă de braț pe actor și-l urmă pe pistă. Imediat, el o strânse în brațe și-i murmură la ureche.

– Mică sălbatică... S-ar spune că forța este singurul mod de a te cuceri!

O umbră trecu prin ochii verzi ai Lisei. Reuși să-și alunge emoția, dar păstră un aer grav.

– Nu te hazarda, Ashley!

Tânărul bărbat îndepărtă brațele și oftă.

– Iartă-mă, Lise, voiam doar să glumesc.

Lise făcu un efort pentru a-și recăpăta seninătatea.

– Iartă-mă, răspunse ea pe un ton indiferent, în momentul în care partenerul său o prinse de talie.

– Nu este grav. Sandra are dreptate: ești o fată prea serioasă, Lise.

– Adevărat?

Lise râse din tot sufletul. Poate era serioasă, dar în seara aceasta băuse deja prea multă șampanie și dansul o amețise. Nu se simțea deloc serioasă.

Orchestra cânta acum o altă melodie. Muzica devenea rapidă și ritmată; trupul Lisei urma ritmul cu o grație senzuală. Tânăra izbucni în râs ca răspuns la o replică a lui Ashely, apoi un al șaselea simț îi ordonă să întoarcă puțin capul. Ochii îi întâlniră privirea serioasă, aproape gravă, a unui bărbat așezat la câțiva metri de ea. O privea atent, cu răceală și tânăra femeie era incapabilă să-și ia ochii de la el.

Râsul înghețǎ pe buzele Lisei și chipul i se îmbujoră. Trupul i se înțepeni.

Bărbatul luase loc la o masă foarte apropiată de pista de dans. Lângă el se afla o femeie în rochie de lame auriu și alte

două persoane. Fără să știe de ce, Lise rămăsese prizoniera acestei priviri calme. Stătea nemișcată; totuși inima îi bătea din ce în ce mai repede și i se tăiase respirația.

În cele din urmă, vocea lui Ashely reuși să rupă vraja îngrijorătoare. Lise tresări simțindu-i mâna pe brațul său.

– Ce-i cu tine? Nu te simți bine?

Bărbatul continua s-o fixeze insistent, dar tonul insistent al lui Ashley îi permise Lisei să se elibereze. Râse, puțin stânjenită.

– Aș vrea să mă așez. Mă simt ciudat.

– Șampania și un tur de vals în brațele mele, este prea mult pentru un suflet atât de sensibil ca al tău!

Ashley o prinse pe Lise de cot pentru a o conduce spre masa lor. Tânăra femeie înțelese cu ușurare că însoțitorul său nu remarcase nimic. Asta o surprinse puțin, deoarece avea impresia că se pierduse în ochii necunoscutului ore întregi.

Se așeză calmă și acceptă o țigară. Știa cu certitudine că ochii cenușiu-închis erau încă ațintiți asupra ei. N-avea decât să întoarcă ușor capul... dar nu îndrăzni.

Lise trase îndelung din țigară și constată că mâinile îi tremurau puțin. Nu-și amintea să mai fi reacționat în modul acesta, niciodată nu-și simțise inima bătând mai repede dintr-un simplu schimb de priviri cu un bărbat. Țigara era gata să-i scape dintre degete. „Cu siguranță, șampania“, se gândi ea.

În jur, membrii trupei se amuzau bine: râdeau, dansau, discutau cu însuflețire. Cu toate acestea, Lise avea impresia că

se află în altă parte; până și zgomotele înconjurătoare ajungeau la ea în mod stins. Mintea sa, trăia și retrăia fără încetare acele momente ciudate în care se pierduse în privirea necunoscutului. Acea privire cenușie atât de intensă încât parcă o dusese în nori.

Lise era adâncită în gânduri: nu percepu ușoara agitație ce pusese stăpânire pe trupă. Toți erau întorși spre un bărbat care se apropia.

– Acesta nu este oare, din întâmplare, Jordan Hayes? șopti Ashley la urechea Lisei.

Tânăra femeie încerca să-și revină. Nick se ridicase și rostea cu respect:

– Domnule Hayes, este o onoare... Acceptați să beți ceva cu noi?

Lise ridică ochii. Era el, necunoscutul, uriaș și enigmatic! Linia elegantă a hainei albastre îi punea în evidență lățimea umerilor.

Lise își întoarse privirea, înfiorându-se. Fără nici o îndoială, necunoscutul era un personaj important, nu-l auzise niciodată pe Nick folosind un ton atât de respectuos. Dar oare cine era? Aparținea mediului teatral? Numele său nu-i amintea nimic tinerei femei.

Pe neașteptate, necunoscutul se așeză în fața Lisei.

– Domnișoară Holbrook...

Vocea profundă și gravă avea un accent american. Lise înălță brusc capul și se simți roșind puternic. De unde îi știa numele?

El zâmbi ușor. Parcă citea ca într-o carte deschisă gândurile tinerei femei.

– Domnișoară Holbrook, am văzut piesa în această seară. Ați jucat foarte bine.

– Eu… eu… Mulțumesc mult.

De obicei Lise nu se lăsa ușor impresionată. Încurcătura sa spori când se auzi bâlbâindu-se. Își examină în mod succint interlocutorul. Era, cu siguranță, cel mai seducător bărbat pe care-l întâlnise vreodată; părul negru și des, nasul drept, gura energică și senzuală. Dar frumusețea sa provenea mai ales din privire și din acei ochi de culoare cenușie cu expresie autoritară și gravă.

Tăcerea dintre ei se prelungea. Lise adăugă cu o voce ridicol de tremurătoare:

– Mulțumesc. Sunt… fericită că v-a plăcut piesa.

Bărbatul zâmbi. Se pregătea să spună ceva, când Nick interveni cu un zâmbet aproape servil.

– Chiar nu vă putem convinge să acceptați o cupă de șampanie?

Bărbatul continua s-o privească insistent pe Lise și răspunse cu o politețe puțin rece:

– Iertați-mă, dar trebuie să mă întorc lângă invitații mei.

– Desigur, desigur. Poate altă dată…

Bărbatul întoarse capul pentru a-l privi pe Nick.

– Poate…

După un zâmbet și un semn scurt din cap, amândouă adresate Lisei, se îndepărtă. Ea îi cercetă silueta atletică și grațioasă în același timp, alăturându-se femeii în lame auriu. Evident, era foarte frumoasă. Ochii îi străluceau în lumina

lumânărilor. Un coc elegant îi strângea părul negru și elibera un chip expresiv, cu trăsături inocente. Rochia aurie se mula pe trupul voluptuos. Lise o văzu pe femeie punând o mână fină pe brațul lui Jordan Hayes, pentru a-i șopti ceva la ureche, cu un aer complice. Tânăra femeie le întoarse pe jumătate spatele. De ce oare simțise acea mică înțepătură în inimă?

Nick îi vorbea și Lise trebui să-i ceară să repete.

– Spuneam: s-ar zice că ai făcut o impresie puternică asupra lui Jordan Hayes... și după expresia ta, este reciproc.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, îi replică ea îmbujorându-se.

Sandra veni să se așeze lângă prietena sa. Își sprijini bărbia în mână și declară pe un ton visător:

– Ce n-aș fi dat să fiu în locul tău!

Lise se încruntă.

– Dar până la urmă, de ce sunteți într-o asemenea stare? Cine este, exact?

O tăcere uluită domni o clipă asupra celorlalți. Lise n-ar fi produs un efect mai puternic scoțând un revolver din poșetă și îndreptându-l spre camarazii săi.

– Glumești? se indignă Nick dând din cap.

Lise nu-și putu împiedica un zâmbet văzând rictusul de neîncredere al lui Nick. Își rugă prietena din privire:

– Spune-mi, Sandra? Cine este?

– Jordan Hayes în persoană vine să te felicite pentru reprezentația din această seară și tu întrebi cine este?

Sandra părea la fel de uluită ca soțul său. Tânăra căuta încă prin memorie. Ashley pufni în râs. Lise încheie prin a întreba, exasperată:

– Dar cine este Jordan Hayes?

De această dată, Sandra fu convinsă de sinceritatea Lisei. Luă un aer ușor superior.

– Tu nu citești ziarele niciodată? Jordan Hayes este un om de afaceri, unul dintre cei mai bogați din Statele Unite. Este un fel de bancher, dar mai ales un mare mecena pentru teatru.

Lise ridică din umeri.

– Ei bine, eu n-am auzit niciodată vorbindu-se despre el.

Averea n-o impresiona câtuși de puțin pe tânără; întâlnise deja miliardari și o lăsaseră indiferentă. Sandra își reluă aerul preocupat.

– Mica mea Lise, dacă știi cum să te porți cu domnul Hayes, cariera ta ar putea porni ca din pușcă.

– Nu mă interesează asta, replică ea cu răceală.

– Atunci ești într-adevăr nebună! Sincer, este cel mai frumos bărbat din sală. Ar fi suficient să pocnească din degete ca să-i cad în brațe.

Nick prinse mâna stângă a Sandrei și-i arătă verigheta de pe deget.

– Nu uiți un amănunt, draga mea?

– Ia te uită, așa este, ce fericire că-mi amintești, pufni tânăra femeie.

Nick făcu o grimasă, apoi o antrenă spre pista de dans.

– Vino să dansăm, draga mea soție.

Lise îi privi îndepărtându-se. Le invidia această complicitate, singurătatea sa îi păru deodată mai greu de suportat.

Lise întoarse capul pentru a vorbi cu Ashley, dar tânărul bărbat părea foarte absorbit de zâmbetul unei tinere debutante, Alison. Ashley îi vorbea la ureche în timp ce-i mângâia blând obrazul. „Biata Caroline! se gândi Lise. Cu un asemenea logodnic, n-a ajuns la capătul necazurilor!“

Își luă poșeta cu un suspin ușor și se îndreptă spre toaleta doamnelor. În clipa în care intră, femeia în lame își refăcea machiajul în fața unei minuscule oglinzi. Lise îi întoarse zâmbetul și scoase din poșetă un pieptene.

Necunoscuta avea, cu siguranță, puțin mai mult de treizeci de ani; înfățișarea sa era în același timp indiferentă și extrem de sofisticată. Acea rochie strălucitoare era în mod vădit opera unui mare croitor. Este tot ceea ce nu sunt eu, își spuse ea cu tristețe. Apoi se mustră cu severitate. Oare ce i se întâmplase? Jordan Hayes nu reprezenta nimic pentru ea. Era un necunoscut care o felicitase pentru jocul său. Nimic mai mult. Mulți bărbați îi făcuseră deja complimente, le acceptase cu răceală și nu întârziase să le șteargă din memorie.

Atunci, de ce o obseda Jordan Hayes astfel? De ce se mai gândea încă la el, deoarece Lise știa că nu-l va mai vedea niciodată după această seară?

După plecarea femeii în lame auriu, Lise se spălă pe mâini. Își privi cu surprindere imaginea în oglindă. Jordan Hayes n-o va recunoaște niciodată pe stradă, dacă purta obișnuitele sale haine discrete, în locul acestei rochii negre rafinate pe care Sandra i-o împrumutase pentru această ocazie... Cu o ridicare din umeri, își închise poșeta și părăsi locul.

O mochetă groasă acoperea culoarul ce ducea la scară și tocurile ascuțite ale Lisei se afundară fără zgomot în ea. De perete era rezemat un bărbat. Era clar că era beat și tânăra femeie regreta că trebuia să treacă prin fața lui, într-un spațiu atât de limitat. El o privea cu niște ochi injectați.

Lise se strădui să meargă mai departe, în ciuda obrăzniciei privirii sale. Ținea ochii în pământ și tresări puternic atunci când el o prinse de braț. Degetele ciudat de calde, frigeau pielea Lisei.

– Bună seara, scumpo!

O trase spre el cu brutalitate. Tânăra femeie percepu respirația grea încărcată de alcool.

– Dă-mi drumul.

Încerca să-i păstreze calmul. Uneori, bețivii se lasă impresionați de un ton auoritar. Dar începu să tremure sub impulsul unei amintiri ivite din trecut, o amintire care o chinuise mult timp și pe care nu reiușise niciodată s-o șteargă.

– Îmi placi. Te-am privit toată seara. Ești drăguță, să știi...

– Lasă-mă să plec.

De data aceasta, în vocea tinerei femei se simțea panica. Bețivul o făcea să o doară brațul și situația părea fără ieșire. Culoarul era absolut pustiu, foarte departe de sala principală a clubului de noapte, pierdută într-o muzică foarte tare. Nimeni nu va auzi strigătele sale de ajutor.

– Dacă mi-ai da un mic sărut, frumoasa mea?

Cuvintele de-abia se înțelegeau. Bărbatul puse mâna pe umărul Lisei, într-o mângâiere respingătoare, care-i făcu silă

tinerei femei. Dacă reușea să-și stăpânească panica, totul se va rezolva cu bine. Dar i se uscase gâtul, îi lipsea aerul și memoria o făcu să retrăiască alt episod, din urmă cu trei ani, când un bărbat încercase s-o violeze...

Bețivul o înhățase pe Lise de bărbie și o forța pe tânăra femeie să întoarcă fața. Ea închise ochii și simți cum i se moaie picioarele. Ca prin minune, își regăsi vocea în momentul în care bețivul încerca s-o sărute.

O clipă mai târziu, era liberă. Bărbatul fusese tras cu bruschețe în spate. Lise se rezemă de perete. În mod curios, nu era surpinsă să-l vadă pe Jordan Hayes în fața ei.

Bețivul se clătină pe picioare, surprins. Apoi trase o lovitură de pumn care-și ratǎ ținta. Jordan Hayes zâmbi glacial. Îl prinse pe bărbat de umeri pentru a-l obliga să-și întoarcă fața spre el și apoi, calm, îl lovi cu pumnul în față.

Bărbatul primi lovitura în maxilar și căzu greu pe spate, inconștient. Jordan Hayes se întoarse spre Lise. Tânăra femeie aținti asupra lui ochii ei mari verzi, înecați în lacrimi. Urmele roșii ale degetelor bărbatului pe bărbia sa deveniră imediat echimoze.

Ea luă puteri din privirea calmă ațintită asupra sa.

– Oare... N-are nimic?

– Chiar vă interesează asta?

Jordan Hayes avea o voce de bas, curios de mângâietoare.

– Nu...

Brusc, lacrimile începură să curgă pe obrajii Lisei. Pentru a o liniști, Jordan o atrase pe tânăra femeie în brațe sale. Cu o

mână o strânse protector la pieptul său, cu cealaltă îi mângâia blând părul. Lise se prinse de umerii săi solizi și lăsă lacrimile să-i elimine treptat teama.

Simțea sub obrazul său ritmul regulat al inimii lui Jordan Hayes. Când respiră adânc, simți parfumurile amestecate ale pielii sale, cu o apă de colonie fină și al tutunului.

Cât de bine se simțea în brațele lui Jordan Hayes... Cu toate acestea, pentru ea era doar un străin, la fel ca bețivul... brusc, Lise se îndepărtă de însoțitorul său.

Jordan Hayes o examină în timp ce-și ștergea lacrimile.

– Vă simțiți bine?

Tânăra femeie ținea capul în jos.

– Da, și vă mulțumesc pentru... Mulțumesc pentru că mi-ați venit în ajutor.

Jordan Hayes zâmbi.

– Plăcerea a fost de partea mea. V-a făcut vreun rău?

Lise scutură din cap contemplându-și în continuare marginile pantofilor. Jordan Hayes întinse o mână și ridică bărbia tinerei femei. Studie ușor echimozele. De ce oare nu se zbătuse? se întrebă ea furioasă.

Când sosise el, Lise era nemișcată ca o păpușă din cârpe în brațele bețivului.

– Tocmai v-au apărut niște vânătăi sub bărbie.

Lise continuă să evite privirea lui Jordan Hayes.

– Nu este grav. Acum mă voi întoarce acasă.

Jordan Haye afirmă călduros:

– Vă însoțesc.

– Nu, domnule Hayes, nu este necesar.

– Îmi cunoașteți numele...

Lise întâlni o clipă zâmbetul fermecător al lui Jordan. Lăsă imediat ochii în jos.

– Toată lumea vă cunoaște.

El râse scurt.

– Totuși, adineaori, când v-am vorbit, nu-l cunoșteați.

Lise zâmbi.

– Am fost repede informată.

Bețivul începu să se agite. Se ridică pe jumătate, ținându-se de cap. Lise se apropie instinctiv de Jordan Hayes, care repetă:

– Vă conduc. Vom anunța direcția clubului în legătură cu acest individ. Vreți să depuneți o plângere?

– Nu.

Jordan Hayes se încruntă.

– Sunteți sigură?

– Absolut. Nu s-a întâmplat nimic grav.

Femeia în lame auriu veni în întâmpinarea lor pe scară:

– Jordan! Te-am căutat peste tot.

O examină pe Lise cu o curiozitate vizibilă, apoi se întoarse spre Jordan Hayes, pentru a întreba cu o voce ironică, puternic nuanțată de un accent american.

– Te ridici în ajutorul domnișoarelor decepționate?

El zâmbi.

– Lise, v-o prezint pe Diana de Brandebourg. Diana, Lise Holbrook.

O supriză amuzată străluci în ochii albaştri ai Dianei.

– Da, desigur, piesa de teatru... Nu te-aş fi recunoscut, draga mea.

Se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută cu dezinvoltură pe Jordan Haye pe obraz.

– Plec, Jordan. Îi voi însoţi pe Sarah şi Patrik. Să nu uiţi să mă suni.

Diana de Brandebourg dispăru într-un foşnet de material auriu, lăsând în urmă o dâră de parfum franţuzesc scump.

Lise se întrebă ce legătură îi unea pe Jordan Hayes şi pe frumoasa Diana. Erau oare... iubiţi? În orice caz, Diana era căsătorită: purta o verighetă.

Jordan Hayes, văzând-o pe Lise înfiorându-se la ieşirea pe trotuar, îi puse pe umeri haina sa. O conduse pe tânăra femeie spre o enormă maşină neagră şi lucioasă.

– Într-adevăr, domnule Hayes, aş prefera să iau un taxi.

El se apropie serios şi îndepărtă o şuviţă de păr negru căzută pe chipul Lisei.

– Pentru că îmi ştii şi prenumele, foloseşte-l.

– Eu... eu...

El zâmbi, cu mâna aşezată încă pe părul Lisei.

– Haide, spune-l. Vreau să te aud spunându-mi prenumele.

– Jordan, te rog, eu...

– Mult mai bine. Şi restul frazei nu mai este necesar, pentru că nu vei lua un taxi.

Mașina străbătu rapid orașul aproape pustiu. Jordan Hayes nu vorbea absorbit în gândurile sale. Lise privea mâinile lungi și puternice pe volan. Împotriva forței lor, știau fără îndoială să fie blânde și minunat de alintătoare...

În mai puțin de zece minute de la plecare, mașina se opri în fața imobilului alb în care locuia Lise. Jordan Hayes se întoarse în întuneric spre tânăra femeie:

– Lise...

Ea îl întrerupse cu o bruscă nervozitate.

– Mulțumesc pentru că m-ai condus, domnule Jordan și pentru toate celelalte. Eu... eu...

Jordan Hayes se aplecă spre ea fără un cuvânt. Îi cuprinse gura într-un sărut scurt și înflăcărat. Cu inima palpitând, ea ieși din mașină ca și când diavolul era pe urmele sale. Nu se opri din fugă decât după ce intră la ea. Se rezemă de lemnul solid al ușii și își plimbă ușor degetele peste buze. Apoi, fără să înțeleagă motivul, izbucni în plâns.

Capitolul 2

Lise se îndreptă în pat. Scoase un strigăt. Ochii mari deschiși fixau înnebuniți întunericul din cameră. Treptat, tânăra femeie reluă contactul cu realitatea și înțelese că visase. Întinse brațul peste perne și aprinse veioza de pe noptieră cu un oftat de ușurare.

Era mereu același coșmar care revenea s-o chinuie. O imagine, apărută din trecutul său și pe care nu reușea s-o alunge...

Lise își cunoscuse foarte puțin părinții. Tatăl său murise într-un accident de mașină când ea avea cinci ani. Apoi mama, Caroll, se adâncise într-o profundă melancolie, din care nimic n-o putuse scoate. Își iubise soțul cu pasiune. Pentru a trăi cu el, își sfidase toată familia și renunțase la toate bogățiile sale. De fapt, mama Lisei aparținea uneia dintre cele mai bogate familii din San Francisco. Asta atunci când se îndrăgostise de

un tânăr muzician englez. El era sărac și fără viitor, dar Caroll îl urmase la Londra pentru a trăi cu el. Lise era copilul iubirii lor.

La câțiva ani după moartea tatălui, Lise își pierduse și mama. În acel moment, copila fu încredințată bunicului său, Mason, pentru a trăi la el în San Francisco. De-abia avea opt ani...

Anii care urmară nu fură prea fericiți pentru mica orfană. Oh, bineînțeles, nu-i lipsea nimic. Dar, în schimb, era deseori singură. Mason, preocupat de afacerile sale, nu prea se ocupa de ea.

Dar era ceva și mai grav. Mason o primea deseori pe cea de-a doua fiică a sa, Lydia, sora mai mică a mamei Lisei. Și Lydia nu pierdea nici o ocazie pentru a batjocori amintirea Carollei.

– Ah! Această Caroll, murmura ea mângâind fruntea Lisei. Ce nebunie a făcut să-l urmeze pe acel biet intrigant englez! În cele din urmă, asta a costat-o viața...

Altă dată, îi spusese Lisei:

–Tu ești ca mama ta. Ai ceva ciudat în ochi.

Fiica Lydiei, Meredith, se juca deseori cu Lise. Dar, fără să vrea, repeta cuvintele mamei sale, chinuind-o pe Lise.

– Mama mi-a spus că tatăl tău era nebun. Este adevărat?

– Lasă-mă în pace, răspundea fetița, cu lacrimi în ochi.

În sfârșit, la șaisprezece ani, putu să scape de această ambianță sufocantă. Intră la pension. Acolo, viața îi fu mai fericită. Până în acea zi blestemată...

Întinsă în patul său, Lise revăzu acea amintire îngrozitoare. Se înfiora numai gândindu-se. Din acea zi, nu mai putea râde, cânta sau să se joace cum făcea mai înainte. Din acea zi, avea în adâncul ochilor acea ușoară licărire nefericită...

Avea optsprezece ani când se întorsese. Se hotărâse deja să întrerupă studiile pentru a se lansa în teatru. Mason era furios pe această decizie...

– Draga mea, îi spusese el, Meredith este frumoasă, dar proastă. N-aștept nimic de la ea. Tu ești singura mea șansă. Trebuie să te căsătorești și să-mi dai urmași.

Era o duminică, în seara aceea și ea citea în cameră un roman. Se întorsese în casa bunicului său pentru sfârșitul săptămânii.

Spre mirarea sa, când coborî pentru cină, găsi casa pustie. Bunicul ieșise fără s-o anunțe.

Intră în salonul mare și văzu o lumină aprinsă într-un colț. Se apropie și fu gata să strige. Așezat într-un fotoliu, se afla un bărbat elegant și destul de frumos.

El îi zâmbi, privind-o admirativ:

– Nu vă fie teamă, domnișoară. Mă numesc Paul Lianos. Sunt un prieten al bunicului dumneavoastră. Îl aștept. Vreți să-mi țineți companie?

Lise se așeză lângă el. Mason îi prezentase deja mai mulți prieteni, dar nici unul nu era atât de fermecător ca acesta. Ce-i drept, Mason spera ca unul dintre acești bărbați tineri, de familie bună, s-o ia în căsătorie pe Lise și aceasta să-i dăruiască urmași.

Paul Lianos deschise o sticlă de șampanie și îi oferi o cupă Lisei. Tânăra fată fusese surprinsă de această punere în scenă, cu atât mai mult cu cât, imediat, o condusese spre sufragerie, unde era pregătită o masă rece.

– Să mâncăm, îi spusese el. Bunicul dumneavoastră m-a sfătuit să nu-l aștept, dacă întârzie mult.

După cină, Paul puse un disc și dansară.

Lise se afla sub farmecul acestui bărbat seducător. Râdea din nimic, Paul Lianos îi întindea o nouă cupă de șampanie imediat ce paharul i se golea. În cele din urmă, inima Lisei bătea prea repede. Se simțea măgulită, foarte veselă, sedusă... îndrăgostită? Oare Paul Lianos împărtășea și el aceleași emoții delicioase? se întrebase ea cu naivitate. Nu-i bănuise intențiile când o condusese cu abilitate spre biroul gol al lui Mason...

Mulți ani după aceea, Lise tremura încă gândindu-se la asta. Își ascunse fața în mâini. Fusese atât de naivă, atât de proastă...

În întuneric, Lise se cuibărise la pieptul lui Paul Lianos și-i întinse buzele s-o sărute. Nu începuse să se zbată decât când el rusese să-i scoată rochia.

– Nu!

Panica o cuprinsese pe tânăra fată. Mergea prea repede, după părerea ei și aproape o brutaliza.

În graba sa monstruoasă, Paul Lianos îi rupsese rochia. Îi murmurase cu o voce mahmură:

– Nu face nazuri, asta vrei de la început.

– Nu, nu vreau...

Lise nu mai înțelegea. Oare ce crezuse el, cu ce greșise ea? Paul Lianos continuase, cu un zâmbet cinic:

– Bunicul tău mi-a dat binecuvântarea. Nu-mi plac cele care se lasă rugate.

Lise voise să strige; Paul lianos îi închisese gura în mod sălbatic.

Lise se simțise murdară, mânjită de atingerea respingătoare a acestui bărbat; se zbătuse din toate puterile, degeaba. Nu-și imaginase niciodată o asemenea brutalitate. Trăia un coșmar. Printr-o fericită întâmplare, reușise să-și dezechilibreze agresorul și să-i scape, chiar când se aruncase asupra ei. Lise fugise din încăpere, urmărită de insultele și amenințările lui Paul Lianos.

Alergase să se închidă în camera sa. Ardea de umilință și groază. Îl ura pe Paul Lianos, se ura pe ea însăși. Bineînțeles, fusese singura vinovată de această scenă, prin comportamentul său nebunesc. Ea însăși se închisese cu un seducător monden, care nu căuta decât o plăcere rapidă. Și crezuse că se îndrăgostise!

Din acea seară, Lise se hotărâse să construiască în jurul său un solid zid de apărare. Niciodată vreun bărbat nu se va mai apropia destul de mult pentru a o răni din nou.

A doua zi, Lise încercase să-i povestească totul bunicului său, dar nu reușise. Prăpastia dintre ei era prea mare. El nu înțelesese de ce refuzase să participe la recepția de plecare din acea zi.

Încălcând interdicția lui Mason, Lise își depuse candidatura la una din școlile de artă dramatică londoneze. Locul îi fu acordat; reveni în țara sa natală, gata să se lupte singură în viață, mai degrabă decât să accepte existența ipocrită pe care i-o propusese bunicul său.

Mason fusese teribil de furios când îi anunțase plecarea sa. Totuși tânăra fată rămăsese de neclintit. Trebuia să plece neapărat.

De atunci, Lise își reproșa uneori că-și decepționase bunicul. Nu uitase niciodată să-i scrie de Crăciun sau de aniversarea sa, dar niciodată nu primise răspuns.

Se lăsă să alunece din pat și îmbrăcă un halat ușor. Nu servea la nimic să se întoarcă mereu la aceste amintiri vechi. Când va aduna destule economii, va lua avionul spre San Francisco și va încerca o reconciliere cu Mason. Fusese stângaci, dar nu era vina lui. Dorea atât de mult să aibă un moștenitor...

Acest gând o aduse pe tânăra femeie la principala sa preocupare de moment: trebuia neapărat să găsească de lucru și cât mai repede posibil.

Lise își făcu un ceai în bucătăria minusculă, apoi se duse să se instaleze într-un fotoliu adânc lângă fereastră. Într-o jumătate de oră, vor apărea zorii. Se simți deodată foarte singură și această impresie o miră: se obișnuise de mult timp cu singurătatea. Se credea făcută pentru asta...

Chipul lui Jordan Hayes îi reveni în memorie și buzele începură să-i tremure. Cu siguranță, o găsise complet ridicolă.

Ochii de culoare cenușie parcă treceau fără efort peste toate barierele de care se putea înconjura. Oare ce văzuse el privind-o? Lise încercă să și-l alunge din minte pe Jordan. Se lăsă pe spate și închise ochii, dar împotriva voinței ei, îi repetă prenumele în vis...

Lise fu trezită din somn de timbrul continuu al soneriei de la intrare. Tânăra femeie aruncă o privire spre pendula veche: zece și jumătate, era târziu. Se ridică din fotoliu și-și întinse membrele obosite.

Vizitatorul continua să-și mențină degetul pe sonerie. Lise se încruntă. Își strânse cordonul halatului și se duse, desculță, să deschidă ușa de la intrare. Încremeni recunoscându-l în prag pe Jordan Hayes...

Pentru o clipă, Lise avu impresia că inima sa uitase să bată. Obrajii i se îmbujorară. Jordan Hayes o privea admirativ, cu un zâmbet malițios. Tânăra femeie încercă să adune toată răceala posibilă în ochii verzi.

– Ce cauți aici?

El nu răspunse. O examina calm pe tânăra femeie, de la capul ciufulit, până la picioarele goale și roz.

– Așadar, iată cum arăți scoasă din pat. Lise își strânse halatul și se simți roșind mai puternic. Întrebă cu o voce mai puțin sigură:

– Ce vrei?

– Lasă-mă să intru... sau vrei să stârnești tot cartierul.

Lise aruncă o privire peste umărul lui Jordan Hayes. Perdelele se dăduseră la o parte de cealaltă parte a străzii. Un

grup de copii înconjurau Ferrariul negru. Îi priveau curioși pe Lise și pe vizitatorul său.

Deschise ușa cu un oftat resemnat. Îl precedă pe Jordan Hayes în camera de zi și făcu în așa fel încât să rămână departe de el. Acum era îmbrăcat într-un pantalon de in de culoare deschisă care-i urmărea linia șoldurilor strâmte și a coapselor musculoase și o cămașă de culoare închisă întredeschisă pe pieptul puternic. Lise întrebă dintr-o suflare.

– De ce ai venit?

– Doar știi.

– Nu, nu știu. Nu ai ce face aici.

– Nu-mi oferi o ceașcă de cafea?

– Nu...

Jordan Hayes cercetă încăperea cu privirea. Răspunse degajat:

– O beau neagră, fără zahăr.

Furioasă Lise, bătu în retragere în bucătărie. Cine se credea oare? De ce venea la ea ca pe un teren cucerit? „Știi de ce“, îi răspunsese. Și în sinea ei, își spuse că avea dreptate. Ceva din ea o atrăgea spre Jordan Hayes, în pofida faptului că-i era teamă de bărbați, în ciuda experienței sale traumatizante. De la prima lor întâlnire, chipul său o obseda fără încetare.

Lise își lăsă ochii în jos la halatul său diafan. Trebuia neapărat să îmbrace altceva. Avea impresia că era goală, mai ales sub privirea lui Jordan Hayes... Puse repede două cești pe o tavă, apoi făcu stânga împrejur pentru a se duse să se îmbrace. El o urmărea cu privirea, rezemat de perete lângă pervazul ușii.

– Cafeaua va fi gata într-o clipă, spuse ea cu o voce tăioasă.

Jordan Hayes ridică din sprâncene în fața asprimei voite a Lisei. Replică:

– Cel puțin, ai ascultat ordinele...

Tânăra femeie se încordă de indignare.

– Dacă doreai atât de mult o ceașcă de cafea, n-aveai decât să te duci la un bar! După cum se spune, ești destul de bogat pentru asta.

Jordan se îndreptă pentru a răspunde blând:

– Am venit să te văd pentru a mă asigura că ești bine, după noaptea trecută.

Ceva în vocea sa o înspăimântă pe Lise, ceva cald profund, și sigur. Murmură:

– Iartă-mă o clipă. Aș vrea să mă îmbrac.

Tânăra femeie făcu un pas înainte, dar Jordan Hayes îi bară trecerea. Nu făcu nici un gest de-a se da într-o parte și ea trebui să se oprească.

– Îmi place atât de mult cum ești, șopti el cu o strălucire ironică în ochi.

– Ieși din casa mea.

Jordan scutură din cap. Păstra un zâmbet amuzat, zeflemitor.

– Lise, chiar nu cunoști bunele maniere.

– Sper că nu pretinzi să mă înveți.

Jordan zâmbi.

– Nu mă tenta.

Amenințarea din tonul vocii sale se percepea în mod distinct. Lise își simți trupul răspunzându-i fără să vrea. Își duse o mână la obraz și se încruntă întâlnind urmele dureroase de pe maxilar. Uitase complet de ele.

– Te-ai îngrijit? întrebă Jordan ridicându-i bărbia.

– Lasă-mă, mă simt foarte bine.

– Nu este și părerea mea, micuță Lise. Ești ca gheața. De ce asta, mă întreb? Ce secrete îngrozitoare se ascund în spatele acestor superbi ochi reci?

– Vreau să trec!

– Nu. Voi sparge acest zid de gheață. Este o promisiune.

Ea ridică ochii și întâlni privirea nemișcată și gravă a lui Jordan. Șopti:

– Mă sperii.

El își adânci și mai mult privirea în cea a Lisei pentru a răspunde.

– Vreau să fii a mea.

Lise se dădu înapoi sub șocul cuvintelor. Magnetismul lui Jordan Hayes o tulbura, o dezorienta. Și totuși știa, simțea, acest bărbat nu valora, fără îndoială, mai mult decât Paul Lianos. Oh! avea cu siguranță mai mult farmec și căldură, dar era numai o mască! Scopul era același...

Trebuia neapărat să-și păstreze calmul. Articulă cu o voce șuierătoare:

– Îți pierzi timpul, domnule Hayes. Mi-e teamă că nu-ți împărtășesc sentimentele.

Lise îi întoarse spatele și puse cafetiera plină alături de cești. Fără un cuvânt, Jordan îi luă tava din mâini și o duse în salon. Foarte în largul său, umplu două cești și-i întinse una tinerei femei. Fără vreun preambul, o întrebă:

– Este altcineva în viața ta? Acel brunet înalt cu care dansai aseară?

Lise zâmbi. Ar fi binevenită o încurcătură, ca în teatru!

– Ashley? Asta nu te privește.

– Este iubitul tău? insistă Jordan cu o voce aspră.

Intrase în joc.

– Exact! Și poate ne vom căsători, răspunse ea cu o voce amuzată.

– Îți este absolut indiferent.

Se ridică și se apropie de ea. Ea se dădu înapoi până la perete.

– Este ridicol. De unde poți să știi...

– Știu că-l țineai la distanță cu acești ochi reci, de fiecare dată când se apropia puțin prea mult. Nu este bărbatul care îți trebuie, Lise și o știi prea bine.

– Te crezi cu siguranță bărbatul ideal?

Jordan zâmbi. Se rezemă de perete, așezându-și mâinile în apropierea umerilor Lisei.

– Vrei să-ți fac o demonstrație?

Ea își ținu respirația. Apoi șopti cu greu:

– Nu mă atinge sau strig!

Jordan râse ușor.

– Ai să strigi, Lise?

– Nu, te rog...

Era prea târziu. Gura lui Jordan puse deja stăpânire pe buzele tinerei femei. Fantoma lui Paul Lianos se ivi în mod dureros în memorie. O panică necontrolabilă o ţintui locului, cu braţele de-a lungul corpului; nu mai putea nici să respire. Crezu că moare în acea clipă...

Jordan îi simţi teama, dar fără s-o înţeleagă. Îşi plimba buzele pe gâtul ei cu o infinită blândeţe. Mâna dreaptă netezea părul tinerei femei într-o dezmierdare afectuoasă şi liniştitoare.

Lise stătea încă nemişcată, cu capul dat pe spate, şi ochii închişi. Tremura toată.

Dar deodată, simţi că o cuprinde o linişte ciudată. Acest bărbat nu era Paul Lianos. Era blând, afectuos... O căldură nelămurită o cuprinse pe tânăra femeie.

– Lise...

Jordan îi murmura numele la ureche. Îşi apropia buzele de ale sale şi o sărută îndelung. Lise îşi uită temerile, furia, nu mai asculta decât de simţurile surprinse. Degetele îi alergau pe umerii puternici şi calzi ai lui Jordan. Pe neaşteptate, el făcu să cadă halatul tinerei femei şi îi mângâie încet sânii.

În acel moment, coşmarul reveni. Lise închise ochii şi încercă să respingă trupul strâns lângă ea.

– Nu, murmură cu o voce tulburată. Nu, Paul, te rog, nu face asta.

Se zbătu o clipă, apoi deschise ochii. Jordan se dăduse înapoi. O privea cu o mânie care o făcu să tremure. Își adună cu stângăcie halatul pentru a se acoperi. Apoi spuse cu o voce slabă:

– Pleacă, te rog.

– Cine este? întrebă el strângând pumnii.

Ea nu voia să răspundă. Nu voia pentru nimic în lume să afle acel trist episod al vieții ei. Se îndepărtă încet spre fereastră. Afară, viața continua. Se auzeau copii strigând și jucându-se pe stradă.

El o prinse de umeri cu brutalitate și o făcu să se întoarcă:

– Cine este acest bărbat? o mai întrebă încă o dată. Cine este acest Paul?

Chipul Lisei rămase de nepătruns față de acest crud secret.

– Mi-ar face plăcere să pleci. Ai obținut ce-ai vrut, nu?

Tânăra femeie simți degetele lui Jordan încleștându-se pe umerii săi. El îi răspunse adâncindu-și privirea în a ei.

– Știi foarte bine ce vreau. Și știi că nici unul, nici celălalt nu suntem mulțumiți.

Lise se îmbujoră. Jordan era prea brutal, prea direct. Își stăpâni dorința de a-l pălmui!

– Eu... Oh! lasă-mă în pace!

Lise nu-și găsi cuvintele, ceea ce nu i se întâmpla niciodată în mod obișnuit. Jordan o privea zâmbind.

– Cinează cu mine, în seara asta.

Un val de panică o cuprinse din nou pe Lise. Nu mai voia să-l vadă pe acest bărbat. Acum îi era teribil de teamă de

propriile sale reacții. Îi simțea forța masculină, voința necruțătoare sub înfățișarea elegantă. Instinctul tinerei femei îi comanda s-o ia la fugă și să se ascundă într-un colț întunecos. Paul Lianos nu obținuse nimic de la ea, deoarece nu-l dorea. Dar Jordan era mai periculos, mult mai periculos.

– Nu pot. Am deja alte planuri.

Un licăr de furie străbătu privirea lui Jordan Hayes.

– Cu cine?

Lise replică aspru.

– Vezi-ți de treburile tale!

– Ashley?

– Nu.

– Altul, atunci? Acel Paul…

– Nici măcar.

Lise nu reuși să zâmbească. Jordan era gelos pe Lianos, bărbatul pe care îl detesa cel mai mult pe lume.

– Vreau să te cunosc mai bine. Am întrevăzut femeia ascunsă în spatele măștii și această femeie mă intrigă.

– Iar eu, nu vreau să cinez cu tine și nu mai vreau să te văd niciodată! Ești oare în stare să înțelegi?

Lise vorbise pe o voce mult prea tare, puțin artificială. Jordan strânse din buze.

– Sunt în stare să înțeleg, dar nu să accept. Voi trece să te iau mâine la ora opt.

Tonul lui Jordan părea să nu admită replică.

– Nu voi fi aici.

– Vei fi.

Avură un scurt schimb de priviri, o luptă de-o secundă, în care Jordan ieși învingător. Tânăra femeie lăsă ochii în jos și șopti:

– Te detest, auzi? Te detest! Ești ca ceilalți...

Jordan zâmbi și întinse mâna pentru a mângâia părul Lisei.

– Mincinoasă mică...

Ea se dădu înapoi, ca arsă. Da, mințise. Jordan Hayes intrase în viața ei și sfărâmase în câteva minute doar, toate prețioasele ei bariere protectoare. Se simțea învinsă, vulnerabilă și rănită...

El plecă spre ușă grăbit și se întoarse cu un zâmbet larg.

– Mâine, la ora opt!

– Jordan...

Lise nu știa de ce-l strigase. Știa doar că nu mai voia să fie singură.

Jordan rămase cu mâna pe clanța de la ușă.

– Jordan, eu... Ei bine, eu...

În disperare de cauză, oftă îndelung.

– Lise, te rog, încetează să mă privești în acest fel. De ce această privire atât de tristă?

Din doi pași, Jordan fu lângă ea și o sărută rapid pe buze. Exact înainte de a dispărea, îi murmură tandru:

– Pe mâine. Până la urmă îți voi descoperi secretul.

Capitolul 3

Lise se trezi devreme a doua zi. Jordan Hayes apăruse de-a lungul tuturor viselor sale. Chipul îi era pe rând bine dispus, fermecător, amenințător... Chipul acela cu trăsături aspre și frumoase devenise o adevărată obsesie pentru tânăra femeie.

Se dojeni cu severitate. Trebuia neapărat să oprească asta; nu trebuia să se intereseze de Jordan Hayes. El nu-i putea face decât rău. Dar după hotărârile înțelepte, gândurile Lisei o luară pe un drum periculos. Până la urmă, nu știa aproape nimic despre el, două sau trei lucruri pe care i le spusese Sandra: un om de afaceri, un mecena al timpului său... Cu un gest enervat, tânăra femeie își puse ceașca de cafea pe masă. Să se gândească la altceva!

Spre prânz, Lise îi telefonă impresarului său. Nu avea nimic să-i propună. Îi promise că o va suna el la sfârșitul săptămânii viitoare, dar Lise avu sentimentul că voia să scape de ea, fără s-o jignească. Orice ar fi, trebuia să găsească o slujbă în mare

urgență. Între două roluri, Lise exercitase deja o mulțime de profesiuni provizorii: chelneriță, menajeră, îngrijitoare de copii, în lipsa părinților, vânzătoare... Trebuia să înceapă să caute imediat: peste două săptămâni trebuia să plătească chiria și nu economisise nici un ban... Tânăra femeie se simți brusc foarte deprimată. Începu să consulte tristă mica publicitate.

***

Moralul Lisei nu se îmbunătățise când Sandra veni, în sfârșit, s-o viziteze după-amiază. În acea zi, Sandra strălucea; făcu să se învârtească încântătoarea rochie colorată pastel în jurul picioarelor lungi, fine și frumoase.

– Am să-mi dau hainele la curățat, m-am gândit așadar să vin să iau rochia neagră.

Lise se duse în cameră pentru a aduce rochia.

– Iartă-mă, Sandra. Aveam intenția s-o spăl eu însămi, dar am uitat complet. Voi plăti curățatul...

– Haide, nu spune prostii...

Sandra își examină prietena, curioasă.

– Spune-mi, Lise, ce-ai pățit la bărbie?

– Oh! vorbești de vânătăile mele?

Lise povesti pe scurt incidentul cu bețivul, fără să menționeze totuși rolul jucat de Jordan Hayes.

Sandra ridică ochii spre cer cu o grimasă expresivă.

– Mi-e groază de bețivi! Sunt respingători. Asta nu ți-a provocat un șoc?

– Nu, nu totul este în ordine. Vrei o ceașcă de ceai?

– De cafea, mai degrabă.

Lise puse în funcțiune filtrul mare de cafea. Se simțea deja în cea mai bună dispoziție; prezența veselă a Sandrei îi făcuse bine. Punând tava cu cafea pe măsuța scundă, întrebă:

– Și, când încep viitoarele tale repetiții?

– Luni. Am vrut să plec la Londra pentru un weekend prelungit, dar Nick a invitat pe nu mai știu cine la prânz, duminică.

Lise se simți din nou copleșită de un sentiment de dureroasă singurătate. Oare ce i se întâmplase? Trăise singură timp de trei ani și nu fusese niciodată obișnuită să fie prea anturată... Absorbită în gândurile sale, nu auzise ultimele cuvinte ale Sandrei.

– Iartă-mă, ce-ai spus?

– Dacă îl cred pe Nick, ea și-a rupt glezna. Vorbesc despre Janet Nairn. Făcea schi sau ceva în acest fel. Totuși mă miră că făcea schi în acest sezon... oricum, este doar un rol mic, dar Joe nu vrea să înceapă repetițiile înainte de a găsi o înlocuitoare. Îl știi și tu, perfecționist, aproape maniac... Pot să obțin o audiere, dacă vrei. Cred că nu ai vreo muncă în vedere?

Lise izbucni într-un râs exuberant.

– Vorbești și tu! Am cercetat amănunțit toate anunțurile de astăzi.

– Excelent! Îi voi telefona lui Joe chiar în seara asta. Vom fi din nou colege de cabină.

– Știi că încă n-am obținut acest rol.

– Pariez că-l vei avea. Știi deja piesa și te voi ridica în slăvi în fața lui Joe. Partida este câștigată dinainte, te asigur!

Lise râse din toată inima în fața entuziasmului prietenei sale. Sandra bău o înghițitură de cafea, apoi se răsturnă în fotoliu pentru a spune cu un aer conspirativ:

– Bănuiesc că ai auzit ultimele bârfe?

– Ce bârfe?

Sandra rosti misterioasă:

– Caroline și Ashley...

– Povestește!

– În seara recepției, au plecat împreună în Cornwall.... Este un fel de călătorie de nuntă!

Caroline îl va aduce în sfârșit pe acest mare afemeiat la sentimente mai bune... Mi-a telefonat Penny în această dimineață! Trebuia neapărat să dea de Caroline. I-am sugerat să încerce la Ashley. De fapt, am făcut-o mai degrabă în glumă... În sfârșit, Penny mi-a urmat sfatul și Caroline era acolo!

Lise zâmbi. Caroline nu-i fusese prietenă, dar asta fără îndoială din cauza lui Ashley.

– Este o veste bună.

Sandra îi aruncă prietenei sale o privire mirată.

– Nu te deranjează?

Lise răspunse cu o surpriză sinceră:

– De ce ar trebui să mă deranjeze?

– Nu face pe nevinovata! Ashley te urma peste tot! Credeam...

Lise o întrerupse cu fermitate:

– Ei bine, te-ai înșelat. Nu l-am încurajat niciodată. De fapt, cu privirile ucigașe pe care Caroline mi le arunca de fiecare dată când îi adresam vreo vorbă lui Ashey, n-aș fi îndrăznit niciodată să ridic pretenții asupra lui!

– Oh, oh, înțeleg. De altfel, pe viitor, poți nutri speranțe mai mari...

– Oare ce insinuezi?

În ciuda protestului indignat, Lise roși toată. Sandra îi remarcă tulburarea și insistă veselă:

– Haide, o știu perfect! Jordan Hayes! Degetul meu mic mi-a spus că alaltăieri ai plecat cu el!

– Ei bine, da, m-a condus.

– Și mai departe?

– Și s-a întors ieri.

Tânăra femeie roșea tot mai tare. De ce oare nu-i povestise mai devreme prietenei sale? Sandra va bănui ce-i mai rău, în mod inevitabil. Dar Lise nu reușea să vorbească despre Jordan în mod firesc; acest bărbat făcea să se nască în ea sentimente prea complexe. Ea care avea reputația că descurajează avansurile unui bărbat dintr-o simplă privire...

– Adevărat? Ce noroc ai! Când îl mai vezi?

Lise ridică din umeri și-și întoarse privirea.

– M-a invitat în seara asta la cină, dar am refuzat.

Sandra se îndreptă în fotoliu, cu ochii măriți de uimire.

– Ai ce? Lise, ești nebună!

– Încearcă să mă înțelegi. Nu vreau să-l revăd. Este...

– Este cum? Prea sexy, prea bogat? Cea mai mare parte a femeilor și-ar da brațul drept pentru o cină cu Jordan Hayes!

– Eu nu.

Lise își lăsă încăpățânată fruntea în jos. Avea neplăcuta impresie că minte. Sandra adăugă încet:

– Ar putea face foarte mult pentru cariera ta.

Lise se încruntă.

– Nu mă voi purta niciodată în acest fel. Altfel, n-aș putea să mă mai privesc în oglindă!

Sandra pufni în râs în fața expresiei indignate a Lisei.

– Oh, nu-mi da lecții. Ești exact ceea ce se numește o femeie liberă...

– Poate, dar liberă sau nu, refuz să mă folosesc de oameni. Nu este bine.

Sandra fuma o țigară cu gesturi rapide și grațioase.

– Sunt de părerea ta, draga mea, dar trebuie să admiți că multe cariere sunt construite în acest fel. Cu toate acestea... nu mi-l imaginez pe Jordan Hayes lăsându-se manipulat de oricine.

Lise se gândi la această ultimă frază. Rosti cu voce tare, distantă:

– Nu știu ce fel de bărbat este.

Sandra izbucni în râs.

– Este într-adevăr important? Cu fizicul pe care-l are, poate plăcea foarte bine femeilor, fără să-și dezvăluie personalitatea profundă! Ce vrei să știi? Este bancher, este american. Ziariștii îl vânează pe cinci continente. Femeile de la brațul lui sunt întotdeauna foarte frumoase, inteligente și pline de talent. În locul tău, aș fi încântată să fac parte din această elită...

Sandra se uită repede la ceas.

– Va trebui să plec în viteză, altfel Nick va fi furios. Apropo, cu ce te vei îmbrăca diseară?

Lise ridică din iumeri.

– Încă nu știu dacă merg.

Sandra râse încet.

– Fugi de-aici! Îți telefonez mâine să-mi povestești totul.

După-amiază, Lise ieși să facă niște cumpărături. În timp ce se întorcea încărcată de pachete diferite, se gândea la cuvintele Sandrei. „ S-ar crede oare că Lise acționa din interes dacă se va arăta în compania lui Jordan? El ce-ar crede? Oamenii s-ar gândi că sunt iubiți?“

Lise nu auzi vocea care o striga când intră pe strada sa. Tresări când simți o mână pe umăr. Una din sacoșele cu provizii căzu pe trotuar și-și împrăștie conținutul.

– Oh, iartă-mă! Nu voiam să te sperii.

Shaun Barnett se aplecă să adune portocalele care se rostogoliseră la câțiva pași.

– Este vina mea, mă gândeam la altceva…

Shaun locuia în apartamentul situat deasupra celui al Lisei; îi dăduse o serioasă mână de ajutor tinerei femei când și-l aranjase. Tânăr, blond, zâmbitor, lucra pentru o agenție de publicitate. Shaun o invitase uneori pe Lise să iasă cu el; până acum, găsise întotdeauna o scuză pentru a-l refuza.

Îi plăcea mult Shaun; îl găsea amuzant și fermecător. Totuși, un al șaselea simț îi spunea că sentimentele tânărului bărbat erau mai profunde decât îndrăznea să mărturisească. Dacă ceda și accepta una dintre invitațiile sale, prietenia lor nu va mai dura.

Shaun se ridică.

– Ei bine, întrebă el luându-i Lisei cealaltă sacoșă, ce vești ai? Ai găsit ceva?

Lise îi vorbi despre rolul din piesa Sandrei.

– Va încerca să-mi obțină o audiere.

– Este formidabil!

Shaun părea sincer încântat. Lise deschise ușa apartamentului său.

– Pun sacoșele în bucătărie? întrebă Shaun trecând prin fața ei.

– Da, te rog. Vrei un ceai?

– Cu plăcere. Am avut o zi infernală!

Discutară veseli în timp ce-și băură ceaiul. Shaun o făcu să râdă pe Lise cu anecdote scandaloase adunate de la agenție și, treptat, neliniștea tinerei femei dispăru. Dăduse o importanță exagerată micilor sale probleme, prezența lui Shaun aducea lucrurile la adevărata lor dimensiune. Mai târziu, când se înnoptă, Shaun sugeră:

– Să mergem să cinăm undeva în seara asta, Lise. Sunt mort de foame.

Ea clătină din cap.

– Nu, chiar nu doresc să ies. Sunt obosită.

– De acord. M-aș putea duce să iau mâncare de la birtașul chinez din colțul străzii, vrei?

Lise acceptă zâmbind.

– Este o idee excelentă.

– Ce vrei să mănânci?

– Nu știu. Alege tu pentru mine.

Lise se simțea incapabilă să ia cea mai mică decizie. Ora opt se apropia și simțea un nod dureros în stomac. O mulțime de

remușcări o chinuiau pe tânăra femeie: era oare cinstit să-l rețină pe Shaun doar pentru a nu-l înfrunta singură pe Jordan? Adăugă pe un ton ferm:

– În orice caz, vreau să-mi plătesc partea mea.

Shaun avu un zâmbet dezarmant:

– Nici nu se pune problema, ești invitata mea. Tu oferi casa, și eu cina. Așa este drept!

Soneria de la intrare le întrerupse dialogul, Lise încremeni, albă la față.

– A sunat, remarcă Shaun râzând când o văzu pe Lise nemișcată.

Ea se ridică tremurând. Inspiră adânc înainte de a deschide ușa. În prag se afla Jordan Hayes, înalt, brunet și foarte elegant în costumul arămiu, din mătase naturală. Materialul lucea în noapte.

– Bună seara, Lise, spuse cu vocea sa calmă și ochii adânciți în cei ai tinerei.

– Bună seara, nu te așteptam.

Jordan replică pe un ton amuzat.

– Este ora opt. Ai uitat?

Știa bine că nu; chipul tulburat al tinerei femei i-o arăta suficient. Lise răspunse pe un ton sfidător:

– Nu era o întâlnire hotărâtă.

Jordan continua să zâmbească.

– Bineînțeles că da. Ești gata?

Ea simți până în adâncul ființei puterea acelei priviri care trecea pe rând observându-i pantalonii ușori din pânză și bluza roz, fața nemachiată, părul negru strâns în coadă de cal. Îi răspunse cât mai tăios cu putință.

– Gata? Domnule Hayes, ți-am spus ieri seară că n-aveam intenția să cinez cu tine și nu mi-am schimbat părerea. Am alte planuri.

Vru să-i trântească ușa în nas, dar el fu mai rapid. Intrase deja cu pași mari în salon. Ea îl urmă, cu pumnii strânși de furie.

La intrarea lor, Shaun sări în picioare; chipul său luă expresia vinovată a unui școlar care-a făcut o greșeală.

Lise observă că privirea lui Shaun trăda teamă. După o privire spre Jordan, înțelese de ce; în ciuda nemișcării sale totale, acesta avea maxilarele încleștate, chipul alb ca varul, tot trupul încordat și amenințător.

Shaun înaintă intimidat. Era evident că-l recunoscuse pe noul venit.

– Mă numesc Shaun Barnett. Sunt încântat să vă cunosc, domnule Hayes.

Jordan înclină scurt din cap, apoi se întoarse spre Lise pentru a-i spune:

– Du-te și te pregătește.

Shaun făcu un pas spre ușă; stacojiu la față, murmură:

– Iartă-mă Lise, nu știam că ai o întâlnire.

Ea ridică din umeri.

– Nu aveam.

Jordan îi aruncă lui Shaun un zâmbet glacial.

– Plecați?

Shaun aprobă cu un semn din cap înainte de a mormăi o frază de neînțeles și de a se grăbi spre ieșire. Auzind pocnetul ușii, Lise reacționă în sfârșit. Alergă și-l ajunse pe tânărul bărbat în holul clădirii.

– Shaun... Îmi pare atât de rău...

Nu-și găsea cuvintele pentru a-și exprima sentimentele: se simțea vinovată, demnă de dispreț și umilită pentru prietenul său...

– N-are nimic...

– Dar este greșeala mea... Eu...

Lise întâlni privirea lui Shaun și înțelese că explicațiile erau de prisos. Acest tânăr cu avea o personalitatea puternică, afirmată... Nu-i putea rezista lui Jordan Hayes. Lise o bănuise, dar acum, însuși Shaun era conștient de asta.

El începu să suie treptele scării și adăugă:

– Nu te mai gândi. Nu astăzi! strigă el luând-o la fugă.

Ea se întoarse în apartament, cu ochii plini de lacrimi. Shaun fusese serios jignit în amorul său propriu și ea nu va putea niciodată să-și îndrepte greșeala față de el.

Silueta lui Jordan se contura în sens opus luminii, în fața ferestrei. Lise merse drept spre el.

– Cum l-ai putut trata în acest mod?

– În ce mod? replică el imperturbabil.

– Ai fost de o nepolitețe bătătoare la ochi. A plecat din cauza ta!

– Preferai să rămână?

– Am fi cinat împreună.

Lise își șterse ochii furioasă. Jordan scoase din buzunar o batistă albă, curată.

– Ar fi trebuit să-l anunți.

Lise luă batista. Ochii îi erau umflați și strălucitori. Respiră adânc și încercă să-și stăpânească tremurul genunchilor. De ce oare reacționa atât de violent în prezența acestui individ?

– După acest episod, n-aș cina cu tine nici dacă ai fi regele Prusiei!

Jordan nu părea câtuși de puțin jenat.

– Nu sunt decât Jordan Hayes, dar vei cina cu mine... Du-te și te spală pe față și te schimbă, Lise.

– Nu...

Își încrucișă cu hotărâre brațele la piept și-l sfidă pe Jordan cu privirea. Adversarul său o observa cu atenție.

– Ce mai este? Vrei să vorbim despre Shaun Barnett?

– Exact. De ce ai fost atât de grosolan cu el?

Jordan zâmbi.

– I-am spus oare ceva grosolan?

– Tu...

Lise se întrerupse pentru a se gândi. De fapt, ce-i spusese? Shaun nu răspunsese cuvintelor lui, ci unui fulger din ochii lui Jordan, tensiunii amenințătoare a trupului său. Îl făcuse pe Shaun să fugă numai prin prezența sa, fără să spună o vorbă, fără să profereze o singură amenințare!

– Ei bine?

Îi aruncă lui Jordan o privire ucigătoare.

– Oh, nu știu!

– Cu siguranță. Puțină sinceritate, frumoaso, nu eu sunt cel de condamnat. L-ai atras cu premeditare pe acest tânăr, știind că va fi un obstacol în întâlnirea noastră. Nu este prea frumos...

Lise lăsă ochii în jos. Avea dreptate.

– Știu. Nu sunt decât o proastă.

Jordan se întoarse pentru a privi pe fereastră. Umerii îi erau ciudat de țepeni.

– Este nebun după tine, Lise. Presupun că ai înțeles asta.

Ea nu răspunse. Nu-și mărturisise în mod clar asta, dar, din nou, Jordan avea dreptate. Lise clătină din cap desperată.

– Cât regret că i-am făcut rău.

Jordan remarcă dur:

– N-ar vrea mila ta.

Lise îi aruncă o privire întunecată.

– Cu siguranță, te crezi foarte inteligent!

El se întoarse râzând.

– Este discutabil... În schimb, sunt sigur de un lucru: mi-e o foame de lup! Du-te și te schimbă, sau trebuie să mă ocup eu însumi...

Făcu un pas spre tânăra femeie. În întunericul ce sporea, părea și mai amenințător. Lise putea aprinde lumina întinzând brațul; dar n-o făcu, din mândrie. Nu se mișcă.

– Păstrează-ți amenințările! N-ai nici un drept să te impui aici și...

Jordan continua să se apropie. Șopti pe un ton de reproș blând:

– Lise...

Ea auzi vocea învăluitoare care-i rostea numele atât de tandru și cu acea intonație ciudată care o făcea să sune ca o mângâiere...

„Nu fi proastă, îi spuse Lisei o voce interioară. Nu-l lăsa să te farmece“.

– Nu mă impresionezi, domnule Hayes. Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea...

El își pierdu răbdarea.

– În sfârșit, Lise, vei mai continua mult să-mi reziști?

Un sentiment de panică o cuprinse pe Lise. O mai separau de Jordan de-abia câțiva centimetri. Ridică mâna într-un gest de apărare.

– Nu, nu!

Jordan prinse mâna tinerei femei și o atrase spre el în mod irezistibil. Îi sărută buzele. Cum Lise se înfioră, el înălță capul pentru a rosti cu o voce înăbușită.

– Ai de ales, Lise. Sau te vei schimba pentru cină, sau te duc în cameră să facem dragoste!

Lise zâmbi deznădăjduită și resemnată:

– Mă duc să mă schimb, șopti ea.

Atinse timid fața colțuroasă a lui Jordan. El îi luă mâna și-i sărută palma cu o senzualitate ce-o înfioră pe tânăra femeie. Alergă să se refugieze în sanctuarul camerei sale.

Garderoba Lisei nu-i dădea prea mult de ales. De la plecarea din San Francisco, nu-și cumpărase aproape nimic. Tânăra femeie îmbrăcă o rochie din in alb, în același timp simplă și elegantă, apoi se fardă cu o mână tremurândă. În sfârșit, își prinse părul într-un coc strâns și-și trecu în urechi minusculi cercei de diamant, care-i aparținuseră mamei sale.

Lise își examină succint imaginea în oglindă și făcu o grimasă. Își dăduse o aparență liniștită, serioasă și... comună. Totuși, ar fi fost foarte plăcut să fie frumoasă în seara asta...

Ieşi din camera sa cu un zâmbet ironic, de parcă îşi bătea joc de ea însăşi. Jordan o aştepta fumând nonşalant o ţigară. Se întoarse lent spre ea şi o cercetă din cap până-n picioare.

– Foarte modestă... şi diferită de ţinuta din acea zi, la clubul de noapte! comentă el sec.

Lise ridică din umeri. Nu dorea să-l informeze că rochia neagră era împrumutată; şi apoi, părerea lui n-o interesa.

– Sunt gata.

– În sfârşit.

Lise refuză să se lase înveselită de tonul glumeţ al lui Jordan. Ieşi în stradă cu capul sus.

El o conduse la Hanul negustorilor de diamante, un restaurant nemaipomenit. La exterior, era modest, dar o dată trecut pragul... Ce splendoare! Tablouri din perioada Renaşterii împodobeau pereţii de la intrare. Mesele erau aranjate în jurul unei mici fantezii a cărei apă limpede scânteia în lumina filtrată, albăstruie.

Lise cunoştea acest loc după renume. Nu se gândise niciodată că va putea cina într-o zi acolo. Un şef de sală în livrea le dădu o masă. Traversând sala, Lise recunoscu uimită câteva celebrităţi.

Însuşi Jordan făcea senzaţie. Capetele se întorceau la trecerea lor. Femeile îl priveau cu atenţie. Dar nu-i aruncau Lisei decât o privire fugitivă şi dispreţuitoare. Simţea dorinţa să pufnească în râs la această comedie. Toate aceste elegante, se întrebau probabil cum o femeie atât de neînsemnată reuşise să fie invitată de Jordan Hayes.

Li se dăduse cea mai bună masă din restaurant, adăpostită în mod discret de priviri, într-o firidă. Argintăria și cristalurile străluceau pe fața de masă brodată. Lise se ascunsese în spatele meniului și consulta lista mâncărutilor rafinate. Dar nu avea poftă de mâncare...

Masa începu printr-o tăcere stânjenitoare. Jordan își cercetă invitata cu insistență și Lise căută cu desperare un subiect de conversație.

– Vii deseori în Anglia?

– Petrec aproximativ trei luni pe an la Londra. Am anumite investiții de supravegheat.

Tăcerea se reinstală și Lise înghiți o lingură din supa de langustă. Apoi întrebă cu un aer cât mai indiferent posibil:

– Ești căsătorit?

Tremura puțin în așteptarea răspunsului, deoarece, la urma urmei, era foarte probabil.

– Am fost căsătorit. Dar nu mai sunt.

– Ai divorțat?

Lise rostise aceste vorbe înainte de a le putea reține. Roși până în vârful urechilor.

– Soția mea a murit în urma unei nașteri.

Lise primi aceste vorbe ca pe o rană în inimă.

– Oh... Îmi pare rău...

– Te rog... este foarte mult timp de atunci. Nu mai sunt nici măcar același om.

– Cu copilul ce s-a întâmplat?

– Născut mort.

Jordan răspunsese fără tulburare sau emoție. Lise nu se putu stăpâni să nu întrebe:

– Pe soția ta... ai iubit-o?

Jordan râse afectuos.

– Lise, ești o romantică incurabilă!

– Adevărat? Nu, nu cred. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Poate te plictisesc?

El ridică paharul într-un salut ironic.

– Dimpotrivă, găsesc interesul tău extrem de măgulitor. Și iată răspunsul: da, am iubit-o.

Vorbise tot fără nici o emoție vizibilă, dar inima Lisei se strânse. Își reținu un milion de întrebări: cum se numea, cum era? Cât timp fuseseră căsătoriți și, în special, mai suferea că o pierduse? Încă o mai iubea?

– Ai un aer foarte serios, Lise!

Tânăra femeie își întrerupse brusc visarea.

– Mă gândeam.

– La ce?

– La tine și la mine.

Lise răspunsese fără să stea pe gânduri. Văzând licărirea de triumf din ochii lui Jordan își înțelese greșeala. Tocmai acceptase că era ceva între ei. Adăugă grăbită:

– Nu înțelege greșit! Voiam să vorbesc despre această seară, atâta tot! Voiam să spun că... Voiam să spun... Oh, nu mai știu!

– Nu este important, Lise. Nu-ți cer să-mi mărturisești totul într-o zi.

– Să mărturisesc, ce?

– Știi bine, frumoaso. Ei bine, te voi aduce pe calea cea bună. Asta apropo de tine și de mine...

Îi aruncă Lisei un zâmbet ironic, dar strălucind de farmec. Tânăra femeie nu se putu împiedica să nu răspundă.

În timpul mesei, el o făcu să râdă în hohote. Îi puse numeroase întrebări despre viața sa, despre trecut, despre ambiții și ascultă răspunsurile cu mare aenție. Bucătarul șef le pregăti un cocteil din fructe de mare, cu calamari, homari din Norvegia și alte moluște, al căror nume Lise nici măcar nu-l știa. Erau însoțite de un sos cu șofran care era suficient pentru a-ți lăsa gura apă... Jordan îi umplea fără încetare însoțitoarei sale cupa cu vin alb sec și cu gust de fruct, un vin alb din regiunea Bordeaux, dintr-un an foarte bun. Lise se simțea ușor amețită, gata pentru orice confidențe. Era o senzație adorabilă...

– Cred că ți-am povestit toate amănuntele existenței mele, spuse ea în sfârșit. Acum, este rândul tău! Ai frați sau surori? Și părinții tăi?

Jordan ridică din umeri.

– Morți amândoi. Pe tata l-a omorât alcoolul și mama l-a urmat de aproape. El o bătea în mod frecvent, dar, presupun că ea îl iubea; oricum, nu putea trăi fără el.

Tânăra femeie se încruntă în fața aparetei sale indiferențe. Răspundea oare în acest mod pentru a o descuraja să mai pună și alte întrebări sau astfel trăia el lucrurile cu adevărat?

Părăsiră restaurantul foarte târziu. Când marele Ferrari negru ajunse în fața imobilului său, Lise își căută cheile în poșetă. Cu capul încă aplecat, murmură:

– Am petrecut o seară minunată. Mulțumesc.

Fără să spună nimic, Jordan o atrase spre el. Îi ridică tinerei femei bărbia, pentru a o obliga să-l privească. Lise începu să tremure fără să se poată controla. Buzele lui Jordan părură că le așteaptă de-o veșnicie pe ale sale; și curând, ritmul vieții se acceleră și senzații fierbinți o mistuiau pe tânăra femeie. Jordan desfăcu agrafele cocului și-și trecu ușor mâna prin părul moale al Lisei. Apoi ea se îndepărtă brusc și privirea lui Jordan, încărcată de dorință, îi făcu frică. Deschise portiera și se năpusti afară din mașină. Intră la ea, fără să se întoarcă. După ce închise ușa, tânăra femeie auzi zbârnâind motorul puternic al mașinii.

Sună telefonul. Absorbită în gândurile sale agitate, Lise se duse să răspundă. Legătura era proastă și întreruptă de zgomote.

– Lise? Lise?

– Da?

Lise se concentră asupra vocii ce se auzea în receptor. Nu vedea cine o putea suna la acea oră din noapte.

– Unde umbli? De ore întregi încerc să te sun!

Era Meredith, verișoara aflată departe, la San Francisco. Oare ce dorea? Cele două tinere nu avuseseră nici o legătură de la plecarea Lisei.

– Am ieșit la cină. Meredith, de unde mă suni?

Meredith o întrerupse cu enervare.

– Ascultă-mă. Mason este foarte bolnav. A avut un infract și poate nu va scăpa.

Lise păli. Degetele i se încleștară pe receptor.

– Când? Unde este? Cum se simte?

– Te-a chemat. Ai face bine să vii imediat. Poate nu mai are mult timp.

Lise nu reușea să mai gândească limpede. Înnebunită de îngrijorare, își repeta vorbele brutale ale verișoarei sale. Piedicile reale pentru călătoria la San Francisco i se păreau de nedepășit.

Bâigui:

– N-am bani.

Meredith replică tăios:

– Bănuiam. Mama a aranjat totul. Te așteaptă un bilet la aeroportul Heathrow. Ai un loc rezervat la un zbor ce părăsește Londra la ora nouă dimineața, ora locală, mâine. Aici te va aștepta cineva.

Spaima Lisei se domoli puțin.

– Mulțumesc, și mulțumesc pentru că m-ai sunat.

Meredith răspunse cu răceală:

– N-aveam de ales. Sunt la ordinele mamei mele.

La capătul firului se auzi un declic. Lise înțelese că verișoara sa închisese. Brusc își văzu imaginea în oglinda de la intrare. Pe chipul alb ca varul, ochii păreau enormi, cumplit de triști.

– Să nu mori! Te rog să nu mori! șopti ea cu voce tare, adresând o rugăminte fierbinte bunicului de dincolo de ocean.

Capitolul 4

În noaptea aceea, Lise nu se culcă. Avea prea multe de făcut; oricum, n-ar fi putut să doarmă. Își părăsi apartamentul și luă un taxi pentru a ajunge la aeroport puțin înainte.

Era o dimineață mohorâtă șI sinistră; șoferul de taxi bombăni de-a lungul întregului drum împotriva ploii. Așezată în spate, Lise, țeapănă și înghețată, nu putu articula un cuvânt. Încercase s-o sune pe Meredith, dar nu răspunse nimeni, nici la Lydia, mama ei, nici la Mason. Lise nu știa în ce spital era îngrijit bunicul ei. Fusese prea tulburată de ceea ce-i spusese verișoara sa, pentru a se interesa de amănunte importante.

Așa cum îi promisese Meredith, la ghișeul companiei aeriene, o aștepta un bilet de clasa întâi. Își privi valiza făcută în grabă dispărând pe banda rulantă.

– Îmbarcarea va începe peste o oră, o anunță recepționera cu un zâmbet profesional.

Lise se îndreptă spre cabinele telefonice; încercă să sune la Lydia; nici un răspuns. apoi formă numărul lui Mason și tresări când cineva ridică receptorul. Era Nancy, menajera și Lise crezu că leșină de ușurare.

– Cum se simte?

– Și-a revenit. Știi bine că nimic nu-l poate doborî.

Bătrâna Nancy părea epuizată și fericită, ca cineva care tocmai vede încheindu-se o lungă perioadă de așteptare și neliniște. Lise închise ochii și se rezemă de perete.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Meredith nu mi-a dat nici un amănunt și eram înnebunită de grijă!

– Nu mă miră din partea ei. Aș fi preferat să te sun eu însămi, dar nu voiam să-l părăsesc pe Mason. Unde ești?

Lise se simți mult mai bine închizând telefonul. Nancy o liniștise; nu se mai temea să afle la sosirea sa despre moartea subită a bunicului. Își oferi o ceașcă de cafea caldă, apoi se întoarse la telefon. Mai avea de luat legătura cu încă două persoane.

Sandra răspunse cu o voce adormită, dar se trezi imediat ce Lise îi expuse situația.

– Oh, îmi pare rău pentru tine! Sper că-și va reveni.

– Și eu la fel...

Ochii Lisei se umplură de lacrimi. Bunicul fusese întotdeauna pentru ea un personaj tare, indestructibil. A-l ști în pericol de moarte, îl ducea într-o lume anormală. Sandra continuă:

– Nu te neliniști pentru audiere. Mă voi descurca eu cu Joe. Și Lise... dă-mi repede vești!

– Bineînțeles. Mulțumesc.

Lise îi telefonă apoi lui Shaun. El răspunse aproape imediat. Încă o dată, Lise explică unde era și de ce.

– Poți să-i spui portăresei că voi lipsi pe o perioadă de timp nedeterminată? Și poți supraveghea puțin apartamentul meu?

– Desigur...

Shaun făcea tot posibilul să pară bine dispus, dar părea mai degrabă încordat. Lise adăugă:

– Shaun, îmi pare cu adevărat rău pentru aseară.

– Nu este nimic grav.

Urmă un moment de tăcere, apoi el adăugă:

– Presupun că este ceva serios între tine și Jordan Hayes?

Lise ezită timp de o secundă.

– Nu știu...

Shaun replică mai degrabă tăios:

– Este un răspuns cum nu se poate mai clar. La revedere, Lise.

Închise brusc. Își va reveni vreodată oare din jignirea pe care i-am adus-o? se întrebă ea cu tristețe.

***

Lise își dezbrăcă vesta și se așeză lângă hublou, într-un scaun larg și moale de clasa întâi. Afară încă ploua și aeroportul cu pistele sale luminate și aerogara întunecată părea o fotografie în alb și negru. Lugubru!

De cealaltă parte a aleei centrale se instalase o americancă foarte elegantă și fiica sa. Adolescenta îi zâmbi nervos Lisei

când avionul se puse în mișcare să-și ia avânt. Lise îi întoarse zâmbetul. Ei nu-i fusese niciodată teamă de avion; de obicei, chiar adora acest gen de călătorii. Dar de data aceasta, zborul i se păru interminabil.

În timpul celor opt ore de drum, stewardesele străbătură mereu aleea centrală împrospătând mâncarea și băutura. Lise bău enorm de mult suc de portocale, pentru că aerul îi uscase neîndurător gâtul. Nu reușea să se concentreze asupra revistelor sau a filmelor proiectate pe ecran. Bunicul îi ocupa toate gândurile. Cum se simțea, oare cum o va primi pe Lise după trei ani de despărțire? Un sentiment de singurătate și de neliniște o chinuia fără încetare și n-avea nici un însoțitor căruia să i se destăinuie.

Jordan... El veni brusc să acapareze gândurile Lisei. Avea nevoie de forța lui Jordan, de afecțiunea sa protectoare. I-ar fi plăcut să-l anunțe de plecarea sa, dar chiar dacă ar fi avut curaj, nu știa unde locuia.

Lise retrăi acea seară lungă petrecută împreună; acum, îl cunoștea mai bine pe Jordan. O fascina și o intriga mai mult ca oricând, și totuși, o speria la fel de mult.

Era un bărbat dur, voluntar, format de o viață grea; dar în spatele acestei carapace, putea să fie de asemenea atât de tandru și de călduros! Revăzu o clipă ochii magnetici de culoare cenușie și închise pleoapele ca pentru a-i întâlni.

Apoi, avu un oftat de ciudă: fusese atât de stângace în ajun!..Se bâlbâise, își căutase cuvintele... Fără îndoială, Jordan se plictisise de moarte. Frecventa de obicei femei tinere superbe și strălucitoare. Ființa în lame auriu, Diana de Brandebourg, îi veni în minte Lisei.

„Ce importanță are? își spuse ea cu tristețe. Părăsea Londra și nu-l va căuta și nu-l va mai vedea pe Jordan. Oricum, probabil nu va căuta s-o întâlnească din nou“.

Avionul își începu în sfârșit coborârea pe aeroportul din San Francisco. Lise se simți frântă de oboseală, stoarsă de puteri ajungând în hol.

Nancy cerceta mulțimea călătorilor. Era o femeie corpolentă, cu fața ridată. Ochii albaștrii și limpezi exprimau o minunată tandrețe. Îndată ce-o văzu, Lise i se aruncă în brațe, cu lacrimi în ochi. San Francisco defila în spatele geamurilor limuzinei conduse de un șofer. Lise își amintea aceste străzi în pantă, asemănătoare cu acele „montague rousses“, care urcau, apoi coborau până se pierdeau din vedere. Se amuză să regăsească tramvaiele cu platformă, de care se agățau copii gălăgioși, ca ea odinioară... Trotuarele erau pestrițe și multicolore. Aici era un negustor chinez care propunea dulciuri într-o vitrină; mai departe, un grup de copii jucau baseball fără să se preocupe de mașini... Erau și hippy, care o salutară cu amabilitate în trecere, sau sportivi care alergau spre plajă, cu planșa de surf pe umăr...

Mașina mergea repede de-a lungul mării. Lise nu-și putu reține un suspin de ușurare. Plaja se întindea pe kilometri întregi, imaculată. Elegante vase cu pânze alunecau în depărtare și, mai aproape, valuri rotunde agitate și înspumate îi purtau pe sportivi îndrăzneți ce practicau surfingul.

Urcară apoi spre înălțimi. Depășind un tramvai, Lise zâmbi imperceptibil.

– Îți amintești? murmură Nancy.

– Desigur. Toate tramvaiele din San Francisco au un nume. Și acesta este celebru în întreaga lume: este tramvaiul albastru numit: Dorință... Îmi amintesc: bunicul îmi spunea râzând că nu trebuie niciodată, niciodată să-l lași să-ți scape...

Lise se gândi brusc la Mason, țintuit în patul său de spital și lacrimile porniră să curgă:

– Este prea nedrept! murmură ea.

Nancy o luă tandru de mână.

– Va scăpa el din asta. Trebuie doar să evite surmenajul. Nu mai este așa tânăr. Ar trebui să se gândească la pensie...

Lise zâmbi obosită.

– Alții poate, nu el...

– Știu, știu... dar dacă va continua în acest mod, se va omorî.

Lise sesiză o reală neliniște în tonul rezervat al lui Nancy. Ea îl cunoștea pe Mason de foarte mulți ani; o angajase când mai era încă tânăr. Cu trecerea anilor, ea devenise gazdă când primea, prietenă, infirmieră; și până la urmă, astăzi era colaboratoarea sa indispensabilă. Ea, care nu făcuse școală, conducea în mod eficace o armată de oameni cu diplome, din scaunul companiei lui Mason.

Lise se gândise mereu că Nancy era îndrăgostită de bunicul său. Se purta ca o soție, se îngrijora pentru el de parcă îi era soț. „De ce oare Mason nu se căsătorise cu ea?“ se întreba acum Lise. Prima sa soție murise foarte tânără.

Limuzina se opri și Lise recunoscu locuința în care trăia bunicul său. Se întoarse spre Nancy.

– Credeam că mergem la spital...

Nancy zâmbi matern.

– Trebuie să te culci, draga mea. Dormi pe picioare.

– Oh, dar...

– Te voi duce la spital diseară. Oricum, în timpul zilei Mason doarme. Este sub sedative.

Lise cedă; se simțea epuizată și nu dorea nimic altceva decât un duș cu apă rece. Coborî din mașină și privi în jurul ei, amețită. Nancy îi remarcă expresia.

– Ce efect are asupra ta faptul că te-ai întors?

– Un efect ciudat. Am impresia că visez.

– Mason a suferit mult pentru absența sa.

Ochii Lisei se încețoșară de lacrimi.

– Adevărat? Atunci, de ce nu mi-a răspuns niciodată la scrisori?

Nancy o luă de braț.

– Sunt sigură că dorea s-o facă, dar îl cunoști. Este orgolios și încăpățânat; o dată ce-a hotărât un lucru, nu-și schimbă niciodată părerea. Asta i-a adus succes în afaceri... și nereușită în viața personală. Nu încerc să-i găsesc scuze, Lise; știu cât poate fi de crud și de inflexibil. Vreau doar să-ți spun că totuși ești foarte importantă pentru el. A început să te cheme imediat după infarct.

Nancy o mângâie pe Lise pe obraz și continuă:

– Acum este în afară de pericol, vei vedea tu însăți diseară. Dar să nu-l obosești.

Decorația apartamentului fusese refăcută. Meredith răsfoia cu nonșalanță o revistă pe o canapea din piele albă. Lise o găsi și mai frumoasă decât în amintirile sale.

Înaintă spre ea zâmbind:

– Bună ziua, Meredith.

Meredith înălță capul delicat blond și-și privi atent verișoara cu necaz. Ochii mari albaștri, nu exprimau nici o căldură.

– Bună ziua.

Meredith era la fel de ostilă ca de obicei, nimic nu se schimbase. Nancy rupse tăcerea tensionată.

– Vreți cafea?

Lise scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Dar voi face un duș și voi dormi puțin înainte de a merge la spital.

– Bineînțeles... Știi unde este camera ta. Îți voi trimite o tavă.

Lise păru surprinsă.

– Camera mea?

Nancy râse amuzată.

– Desigur... Mason nu mi-a dat voie să schimb nimic!

Lise urcă în fugă scara și pătrunse în vechea sa cameră. Inima i se strânse recunoscând pe fereastră vederea cunoscută. Unele dintre jucăriile preferare în copilăria sa tronau pe o etajeră. Lise deschise dulapul de haine. Toate hainele sale se găseau acolo, intacte. Lise avea impresia că se întorsese în timp. O sumedenie de amintiri îi reveniră în memorie.

Cea mai mare parte a rochiilor erau îngrozitor de demodate; dar superbele creații ale croitorilor din New York rămăseseră încă valoroase. Lise zâmbi și scoase un voal ușor de crep de culoarea magnoliei. La optspreece ani, această rochie nu-i plăcuse; dar acum o găsea extraordinară...

După duș, Lise se șterse cu mare plăcere cu un prosop moale. Își zări cu coada ochiului imaginea reflectată în mijlocul acestui cadru atât de nou și atât de cunoscut în același timp. Își dădea acum seama de luxul somptuos al acestei locuințe. Copilă, era obișnuită cu asta, dar cei trei ani ai vieții sale londoneze o schimbaseră mult. Crescuse, își consolidase propria personalitate.

Lise scotoci prin valiză pentru a găsi o cămașă de noapte. Pe masă fusese pusă o tavă încărcată cu sandvișuri și cafea; dar nu se simțea în stare să se atingă de ele. Se instală în pat căscând și căzu imediat într-un somn adânc.

***

Nancy o trezi la ora opt. Lise se îmbrăcă greu! Epuizarea nu-i trecuse; cu siguranță, din cauza declajului orar. O îngrijorare ascunsă o cuprinse pe tânăra femeie, la ideea de a-și revedea bunicul.

Periindu-și părul în fața oglinzii, Lise se gândi la Jordan și-și aminti că-l visase. Simți deodată nevoia să-l vadă, să-l atingă. Era atât de departe... Respinse cu furie aceste gânduri ciudate și se duse s-o întâlnească pe Nancy.

În spital domnea liniștea. Menajera o conduse pe tânăra femeie spre camera lui Mason și rămase nemișcată în fața ușii.

– Voi aștepta aici.

– Nu, te rog, vino cu mine.

Nancy dorea cu siguranță să-l vadă pe Mason și Lise trebuia să-și mărturisească faptul că nu dispreţuia suportul moral al acestei prietene dintotdeauna.

Lise deschise ușa. Bunicul său era întins pe un pat enorm metalic, înconjurat de aparate sofisticate, cu numeroase cadrane, care scoteau un sunet ușor ascuțit la intervale regulate. Buchete de flori multicolore împodobeau încăperea albă și rece.

Mason avea ochii închiși. Părea bătrân, se gândi Lise, și firav. Pielea avea o tentă cenușie. Inima tinerei femei se strânse.

O infirmieră drăguță ieși când le văzu intrând.

– Să nu rămâneți prea mult timp, șopti ea cu un zâmbet cald.

Nancy întrebă cu voce joasă și ochii ațintiți asupra lui Mason:

– Cum s-a simțit astăzi, domnișoară?

Tânăra fată răspuns pe un ton vesel.

– Mult mai bine. Își recapătă forțele pe zi ce trece.

Apoi adăugă mai încet:

– Vorbește despre plecarea din spital. Vreți să încercați să-l faceți să-și schimbe părerea?

Nancy se încruntă:

– Voi încerca.

– Și eu de asemenea, adăugă Lise.

La sunetul vocii sale, Mason deschise ochii.

– Lise? Tu ești?

– Da, bunicule, eu sunt. Cum te simți?

Lise alergă spre pat și luă mâna rece a lui Mason în ale sale.

– Mai bine. Mult mai bine de când ești aici.

O bătu ușor pe mână pe Lise și vigoarea acestui gest o surprinse pe tânăra femeie. Tenta cenușie îi dispăruse, ochii de om bătrân străluceau. Lise crezu că se înșelase; nu părea nici bătrân, nici firav. Părea mai de neînfrânt ca niciodată.

– Sunt atât de mulțumit!

Ea zâmbi cu dragoste. Înțelegea cât de stupizi fuseseră amândoi. Orgoliul îi despărțise timp de trei ani...

Nancy se îndrepta discret spre ușă. Mason i se adresă cu un aer ursuz.

– Mâine ies din spital. Te poți ocupa de formalități?

Nancy replică pe un ton la fel de ferm:

– Nu... Ai nevoie de odihnă.

Mason o întrerupse cu enervare.

– Pot să mă odihnesc la fel de bine și acasă! Mor de plictiseală în camera asta. N-am nevoie de armata asta de medici!

Lise îi apăsă încet mâna.

– Ar trebui să urmezi sfaturile lui Nancy, bunicule.

Mason ridică ochii spre cer.

– Ah, femeile! Nancy, dacă nu mă externezi, vei putea să-ți cauți altă slujbă.

Menajera ridică din umeri:

– Cu atât mai rău! Cel puțin voi avea conștiința împăcată! Dacă vrei să te sinucizi, ești liber, dar nu-mi cere să te ajut.

Două zile mai târziu, în ciuda protestelor lui Nancy și ale Lisei, Mason părăsea spitalul. Dar nimeni nu se putea opune voinței lui Mason Holbrook! Nancy angajă o infirmieră permanentă în apartament. Doamna Freedman, o femeie înaltă, slabă și căruntă, cu referințe ireproșabile. În curând, fu evident că nu se temea câtuși de puțin de exploziile de mânie ale lui Mason. Îl trata ca pe un copil recalcitrant și reușea să-l țină în pat și să-l facă să înghită regimul și medicamentele. Vocea pătrunzătoare, puțin stridentă a doamnei Freedman răsuna în tot apartamentul când îl surprindea pe Mason la telefon, adâncit într-una din discuțiile de afaceri interzise cu desăvârșire de Louis Salvador, medicul său.

Lise petrecea mult timp cu bunicul său, în camera mare cu lambriuri din lemn de mahon. Jucau șah în fiecare după-amiază. Inevitabil, Mason câștiga. Dacă jocul părea să se orienteze în favoarea Lisei, avea obiceiul să trișeze fără reținere pentru a căpăta avantaj.

Aceste ore de calmă intimitate o apropiară pe nepoată de bunicul său. Nici unul dintre ei nu menționase niciodată scena dramatică ce se soldase cu plecarea Lisei; iar Mason arăta un interes în aparență sincer pentru cariera sa de actriță.

O săptămână trecu în mod plăcut. Lise începu să se simtă din nou acasă în această locuință. Viața sa se organiza într-o rutină calmă, care-i aducea aminte de copilărie.

***

Într-o seară, Lise se întoarse epuizată de o după-amiază de cercetat vitrine cu Nancy. Din holul de la intrare auzi voci în salon; una dintre ele părea să fie cea a Meredithei.

Lise nu-şi revăzuse verişoara din ziua sosirii sale; lăsă pachetele în hol şi intră în salon cu un zâmbet larg, destinat s-o îmblânzească pe teribila Meredith.

Aceasta umplea un pahar pe care-l ţinea cu nonşalanţă un bărbat rezemat cu coatele de bar. Era înalt, lat în umeri şi foarte brunet. Se întoarse exact în momentul în care Lise începea veselă conversaţia.

– Într-adevăr, San Francisco este...

Se întrerupse brusc, întâlnind privirea ochilor de culoare cenuşie ai lui Jordan Hayes.

Capitolul 5

– Bună seara, Lise.

Jordan zâmbea amuzat de uimirea tinerei femei.

Lise îl privea insistent pe Jordan, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Meredith întrebă, surprinsă:

– Voi vă cunoașteți?

– Noi... eu... începu Lise roșind.

Jordan interveni cu o voce clară și gravă.

– Ne-am întâlnit la Londra.

Meredith înălță curba perfectă a sprâncenelor:

– Ce coincidență...

Jordan zâmbi. Privirea lui nu o părăsea pe Lise, care încerca desperată să-și revină în fire.

– Ce mai faci? murmură ea din vârful buzelor.

Ar fi vrut să strige: „Ce cauți aici? Am visat neîncetat la tine și te găsesc acasă...“

Jordan răspunse politicos, cu o strălucire ironică în ochi.

– Foarte bine. Și tu?

Lise ridică ușor din umeri.

– Și eu la fel...

Meredith interveni, simțindu-se exclusă dintr-o situație pe care într-adevăr n-o înțelegea.

– Vei întârzia la cină, Lise, dacă nu te duci să te schimbi.

Vocea Meredithei era ostilă, de-o agresivitate stăpânită. Lise își aminti că în seara aceea familia sărbătorea o ocazie specială. Pentru prima dată, Mason obținuse probarea să se ridice din pat pentru cină. Doamna Freedman nu aproba această fantezie; i-o spusese clar lui Mason într-una dintre frecventele lor dispute. Dar el îi ținuse piept și strigase mai tare decât ea, semn indiscutabil al unei vindecări rapide.

Lise simți ochii lui Jordan ațintiți asupra ei. Pentru un scurt moment îi întâlni privirea.

– Scuză-mă. Meredith are dreptate, trebuie să mă duc să mă schimb.

În camera ei, Lise se rezemă de ușă și observă că tremura. „Oare ce face aici? se întrebă ea a mia oară... Cum putea fi în salon cu Meredith, elegant și fermecător, purtându-se ca și cum apariția sa aici nu avea nimic extraordinar? Fusese oare invitat la cină? O urmase la San Francisco?“ această idee o umplu pe tânăra femeie de o speranță neașteptată.

Lise alese o rochie de seară verde, asortă pantofi de seară eleganți de aceeași nuanță. Ansamblul punea excepțional în valoare ochi tinerei. Ca unică bijuterie, își prinse o mică broșă de smaralde pe umăr.

Se machiase și se gândea la coafură când se ciocăni la ușă. Meredith năvăli în cameră.

– Sunt aproape gta, spuse Lise.

Meredith examină cu răceală ținuta Lisei.

– Oh, ai timp. Mason de-abia se îmbracă. L-am auzit certându-se cu pacostea aia bătrână de infirmieră.

– Nu fi atât de aspră, nu-și face decât meseria. Mie-mi place mult.

Meretidh zâmbi disprețuitor.

– Nu mă miră.

Lise nu luă în seamă tonul sarcastic al verișoarei sale și își înfipse un pieptene în păr. Apoi, fără reticență apuse:

– Îmi place mult rochia ta, Meredith.

Era adevărat, era superbă. Înaltă ca Lise și blondă, nu-i semăna totuși deloc. Meredith se putea mândri cu ochii ei imenși, de un albastru luminos și cu pielea bronzată și catifelată, pusă în valoare de rochia din mătase crem și bijuteriile grele din aur masiv. Părea ieșită dintr-o revistă de lux cu paginile pompos lăcuite. „Este de mii de ori mai frumoasă ca mine“, își spuse Lise cu resemnare, pentru că n-avea conștiința propriei frumuseți inocente și pure.

– Mulțumesc.

Meredith accepta complimentele ca pe o datorie. Apoi se așeză grațioasă pe un taburet și tăcerea se lăsă din nou între cele două tinere femei.

– De cât timp îl cunoști pe Jordan Hayes? întrebă brusc Meredith.

Lise se întoarse spre ea cu o privire surprinsă.

– De puțin timp... Vreo cincisprezece zile.

– Cum v-ați cunoscut?

– El a văzut o piesă în care jucam. A avut loc o mică sărbătorie a ultimei reprezentații și acolo l-am întâlnit.

Lise se încruntă; nu reușea să descifreze expresia verișoarei sale. Adăugă:

– Nu-mi venea să cred când l-am văzut în picioare în mijlocul salonului.

Meredith zâmbi neîndurător.

– Și de ce mă rog? Eu l-am invitat la cină.

Lise încercă să ia un aer indiferent. Îi plăcuse să creadă că Jordan Hayes traversase Atlanticul pentru a o revedea... ce prostie!

– Îl cunoști?

Meredith izbucni în rs.

– Evident. Este foarte cunoscut în acest oraș.

Trăsăturile Meredithei se înăspriră.

– Dacă vrei un sfat prietenesc, Lise, păstrează distanța față de Jordan Hayes. Este un teren de vânătoare privat!

Lise simți o mână de gheață strângându-i inima. Meredith părea atât de sigură de ea...

– Vrei să spui... Vrei să spui că sunteți...

– Iubiți? Mult mai mult, draga mea. Sper ca într-un viitor destul de apropiat, să devin doamna Hayes. Vei fi invitată la nuntă!

Lise încerca desperată să-și ascundă decepția. Simțea o durere teribilă în piept. Meredith continuă, observându-și cu atenție verișoara.

– Nu este încă oficial; așa că păstreaz-o pentru tine. Nu vreau să se răspândească înainte de vreme.

Lise acceptă cu ochii goi. Meredith se strâmbă:

– Nu mă felicIți? Se pare că nu-ți face plăcere.

Apoi vocea îi deveni tăioasă ca o lamă rece și nemiloasă.

– Dumnezeule, să nu-mi spui că aveai deja anumite intenții cu el!

Lise răspunse prea repede, cu fața îmbujorată.

– Nu! Nu, desigur...

Meredith se ridică și-și netezi rochia cu un gest aproape senzual.

– Sunt foarte fericită să aud asta. Oricum, n-aș putea să ți-o reproșez... bărbați ca Jordan Hayes nu găsești pe toate drumurile. Este excepțional, toate femeile își dau seama de asta de la prima privire.

Lise replică în șoaptă:

– Eu nu.

Meredith râse cu arogantă.

– Haide, micuțo, am văzut bine cum îl priveai!

Lise protestă împotriva voinței sale.

– De-abia îl cunosc. Ne-am văzut de două ori, cu totul. Sunt încântată pentru tine, Meredith. Sper că vei fi foarte fericită.

Meredith se îndreptă spre ușă cu un zâmbet disprețuitor.

– Pe curând. Nu te nelinIști pentru mine.

După plecarea teatrală a verișoarei sale, tânăra femeie se privi în oglindă. I se părea că viața sa nu este decât o tristă comedie de bulevard. Oare de ce căsătoria dintre Jordan și Meredith i se părea de nesuportat? Dar Lise își punea de asemenea o mulțime de întrebări: „Jordan știa, la prima lor

întâlnire, cine era? Cu siguranță... Nu spusese nimic. O urmărise, o sărutase...“ Închise ochii amintindu-și mângâierea blândă și caldă a buzelor lui Jordan peste ale ei.

În acel timp, era deja logodit cu Meredith. Lise scoase un geamăt înăbușit și deschise ușa camerei. Ideea de a mânca îi făcea greață și cea de a-l vedea pe Jordan, o teroriza. Dar nu voia să-i facă necazuri bunicului la această primă cină în familie.

Înainte de a pătrunde în salon, respiră adânc. Trebuia să aibă o intrare reușită!

Jordan nu era singurul invitat. El conversa cu un bărbat distins, în haină albă, la celălalt capăt al încăperii. La sosirea Lisei, ridică ochii. Ea lăsă repede capul în jos. Mason veni spre ea și o luă de braț.

– Lise, ai întârziat. Vino, vreau să-ți servesc un pahar și, apoi să te prezint la toată lumea.

Mason era într-o excelentă dispoziție, jovial, fermecător și aparent în plină formă. Lise îi zâmbi și-l felicită.

– Faptul că mă îndepărtez de infirmiera aia blestemată îmi redă sănătatea!

Lise nu se putu împiedica să nu râdă.

– Biata doamnă Freedman.

– I-am cerut lui Nancy s-o concedieze. Am făcut-o eu însumi de sute de ori! Degeaba, refuză să plece!

Lise îi reproșă cu blândețe:

– N-ar trebui să fii atât de dur cu ea. Are multă conșiință profesională, atâta tot.

– Nu mai spune... Este un adevărat dragon!

Cu un pahar de gin tonic în mână, Lise se lăsă prezentată de bunicul său invitaţilor.

Strânse mâinile şi zâmbi, dar de-abia îşi dădu seama de asta. Simţea privirea lui Jordan aţintită asupra ei şi trebuia să-şi mobilizeze toate forţele pentru a nu se întoarce spre el. Nu-l putea evita la nesfârşit, deja Mason o conducea imperturbabil spre el...

Jordan şi interlocutorul său se ridicară împreună. Bărbatul cu haina albă se numea Adam Lawson, un romancier celebru. Lise recunoscu numele imediat; citise ultimul lui roman, exact înainte de a părăsi Londra. Era un pretext nesperat să schimbe câteva cuvinte cu scriitorul.

– Draga mea, ţi-l prezint pe Jordan Hayes.

Lisei i se păru că sesizează o urmă de respect în vocea bunicului său şi-i aruncă o privire surprinsă. Mason nu avea obiceiul să-şi admire semenii. El continuă totuşi:

– Ne aflăm în acest moment în pline negocieri: Jordan vrea să-mi cumpere „Holbrook International".

Lise răspunse calmă.

– Am fost deja prezentaţi.

Mason păru surprins, dar nu făcu nici un comentariu. Adam Lawson începu conversaţia şi ceru veşti despre sănătatea lui Mason. Lise, după ce murmură „Scuzaţi-mă, trebuie să vorbesc cu Nancy", fugi pe uşa cu geam, deschisă spre terasă. N-ar mai fi putut rămâne în salon nici o secundă în plus, avea impresia că joacă un rol grotesc, într-o piesă uşoară.

Lise se lăsă dezmierdată de aerul plăcut al serii și contempla orașul la picioarele sale. San Francisco strălucea, cu toți zgârie-norii iluminați și fremăta de sunete asurzitoare, motoare de mașini, clopote de tramvaie... Se sprijini în coate de balustradă și savură acea clipă de singurătate calmă.

– De ce stai aici, complet singură?

Vocea caldă a lui Jordan o făcu să tresară pe tânăra femeie. O urmase! Poate Lise prevăzuse inconștient că el va acționa astfel.

Se întoarse spre silueta neclară din întuneric.

– Aveam nevoie de aer proaspăt.

Lise avu impresia că-l vede pe Jordan zâmbind.

– N-ai venit decât de zece minute...

– Este atât de cald în salon.

El îi aruncă o lungă privire enigmatică, apoi luă din buzunar tabachera. Lise refuză cu un semn din cap și-l privi pe Jordan prinzând între buzele bine conturate țigara și chipul bărbătesc luminat de flacăra puternică a brichetei.

– Mă eviți, Lise, remarcă el, pe un ton indiferent.

Ea lăsă ochii în jos.

– Ba nu, de ce?

– Exact asta mă întreb și eu.

– De ce te-aș evita?

Jordan suflă un nor de fum și replică enervat:

– Asta să-mi spui tu. Credeam că am mers mai departe, că am depășit în relația noastră acest stadiu ridicol.

Lise continua să-i evite privirea. Și-l imagina pe Jordan ținând-o pe Meredith în brațe, sărutând-o. Încerca să alunge această imagine, dar degeaba.

– Ei bine, te-ai înșelat.

Jordan atinse umărul Lisei și murmură:

– Nu, nu cred.

Ea ridică nervoasă capul și-l văzu pe Jordan apropiindu-se. Vru să-și întoarcă repede capul... dar prea târziu. Lise recunoscu atingerea caldă și senzuală e pe gura sa. În timpul despărțirii lor, tânăra femeie trăise în așteptarea acesui moment de nedescris. Își trecu brațele în jurul gâtului lui Jordan și se strânse lângă el.

Ieșirea bruscă a unui invitat pe terasă îi despărți jenați. Intrusul bâgui niște scuze, râse ușor încurcat și bătu rapid în retragere.

Jordan renunță cu regret la îmbrățișare. Lise se întrebă cine venise să-i întrerupă; Meredith îi veni în minte, ca și dezvăluirile sale dureroase.

Privirea profundă a lui Jordan n-o părăsea pe Lise. Tânăra femeie aruncă brutal:

– Am face mai bine să ne alăturăm celorlalți.

Jordan sesiză ostilitatea din vocea sa.

– Lise...

– Mason se întreabă probabil unde suntem, îl întrerupse ea.

– Iar te eschivezi?

– Da.

Lise admitea adevărul cu sinceritate. Ar fi vrut să-i vorbească despre Meredith, dar cuvintele i se opriră pe buze. În consecință, se îndepărtă fără o vorbă și se adânci din nou în atmosfera strălucitoare și caldă a salonului.

Cina i se păru Lisei interminabilă. Pierdută în gândurile sale, zâmbea fără să dea atenție conversației, uneori întâlnea privirea greu de înțeles a lui Jordan, sau pe cea dușmănoasă a Meredithei. Ei se vor căsători curând... Această certitudine o durea pe Lise tot mai mult. Mânca tremurând, fără să-și ridice privirea din farfurie, de teamă să nu i se vadă lacrimile apărute în ochi.

După masă, comesenii se întoarseră în salon pentru a degusta ceva ce să le ajute digestia. Mason părea epuizat: această seară îi ceruse fără îndoială un efort mult prea mare. Nancy reuși să-l ducă la culcare cu ajutorul doamnei Freedman și Lise profită de această ocazie pentru a dispărea. Cu o ultimă privire, o zări pe Meredith agățată de brațul lui Jordan. Degetele lungi cu unghii lăcuite cu roșu mângâiau drăgăstos mâna cavalerului său, care-i zâmbea cu îngăduință. Lisei i se făcu greață și alergă în camera sa. Știa că nu va dormi.

***

A doua zi, se trezi devreme și-și ascunse cearcănele sub un machiaj priceput înainte de a se duce în vizită la bunicul său.

Doamna Freedman o privi cu un zâmbet victorios.

– Astăzi, este mai puțin viteaz! Este normal după o asemenea seară. I-am spus eu!

Mason se ridică în pat.

– Ce tot complotați amândouă?

Doamna Freedman făcu o grimasă și o lăsă pe Lise singură cu Mason.

– Cum te simți astăzi, bunicule?

Mason replică, enervat.

– Foarte bine, zău!

Lise consideră inutil să-l contrazică. Trecu sub tăcere paliditatea și trăsăturile trase ale bătrânului și continuă cu o voce voioasă:

– A fost o seară foarte reușită.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare:

– Tu n-aveai aerul că te distrezi.

– Oh, aveam o migrenă.

– Ce crezi despre Jordan Hayes?

Surprinsă, Lise nu se putu împiedica să nu roșească. Răspunse în grabă:

– De-abia îl cunosc.

Mason îi pândea reacția. Adăugă:

– Nu este comod. Este un adversar de luat în seamă.

– Ce-ai vrut să spui aseară, bunicule? Ai intenția să vinzi compania?

– Nu te preocupa de asta, fetițo. Așa sunt afacerile.

Spusese oare adevărul? „Holbrook International“ era toată viața sa, rodul tuturor eforturilor sale. Cum se putea hotărî s-o vândă?

– Bunicule…

Dar Mason închisese ochii. Lise se ridică și părăsi camera fără zgomot.

Avea întâlnire cu Nancy pentru prânz, într-un restaurant din centrul orașului. Luă un taxi și-și găsi bătrâna prietenă la bar.

Șeful de sală descoperi pentru ele o masă în apropierea unei ferestre. Lise admira vederea impresionantă. În depărtare, pe apele albastre ale micului golf, Alcatraz, sinistra insulă închisoare, de unde nimeni n-a putut evada. Spre stânga, își contura silueta galbenă Golden Gate Bridge.

Nancy își petrecuse dimineața la companie, pe scaunul din biroul lui Mason. În timp ce examina meniul, Lise observă aerul său îngrijorat.

– Nancy, ce te supără?

Ea nu răspunse și chelnerul apăru pentru a le lua comanda. După plecarea lui, Lise insistă:

– Nancy, ce s-a întâmplat?

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire stânjenită:

– Iartă-mă, astăzi nu sunt o companie prea distractivă.

– Este vorba de Mason?

Nancy ridică din umeri.

– Da, în parte. Mă aduce în pragul unei crize de nervi... Este epuizant să-l obligi să rămână în pat.

– Oh, n-ai nici o vină. Toți știu că Mason n-a făcut decât după capul său. Dar mai este și altceva, nu-i așa?

Nancy păru că așteaptă o clipă. Apoi se hotărî.

– Mai devreme sau mai târziu, tot vei afla... „Holbrook International“ este în dificultate.

– Cum adică în dificultate?

– Să începem cu începutul: acum câteva luni, lui Mason i s-a oferit o ocazie de-a investi în noi câmpuri petroliere. A trebuit să lupte cu înverșunare împotriva concurenței pentru a încheia târgul: câștigurile acestei operațiuni trebuia să fie

fenomenale. Mason și-a asumat un risc, deoarece a trebuit să-și asume riscuri. Așa a construit „Holbrook International“. A obținut sprijinul mai multor bănci importante... oferind compania ca garanție.

– Ce s-a întâmplat?

– Zăcămintele se aflau în Asia de sud-est. Descoperirea petrolului a declanșat o luptă pentru putere și guvernul în funcție a căzut printr-o lovitură de stat. Noul guvern nu va onora contractele încheiate de cel vechi. Contractul nu mai este valabil și Mason nu-și va mai putea recupera investițiile. În ultimele luni a trăit într-o tensiune nervoasă intensă. Sunt convinsă că aceasta a fost una din cauzele infarctului său.

Ochii bătrânei doamne se umplură de lacrimi. Lise o luă de mână.

– În ce stadiu se află compania?

Aceasta își tamponă ochii cu o batistă.

– Va fi pusă în vânzare. Băncile își pierd tot mai mult răbdarea. Mason va pierde tot, poate. Mă simt neputincioasă, Lise. Nu pot face nimic. Singura persoană care ne poate ajuta, este Jordan Hayes.

Lise își reținu respirația.

– Jordan Hayes?

– Este foarte bogat și are o bună reputație. Numele lui, asociat celui al companiei, va reda încrederea bancherilor.

– Și ce i se va întâmpla bunicului?

– Nu știu. În propriul său interes, ar trebui să se retragă din afaceri. Dar va vrea oare? Dacă Jordan Hayes investește în companie, va vrea să aibă controlul; în orice caz, Mason va trebui să părăsească postul de conducere...

Lise se încruntă.

– De ce ar vrea Jordan Hayes să ia o societate în faliment?

Nancy zâmbi.

– El are banii necesari s-o repună pe picioare. O dată reabilitată, „Holbrook International“ îi va consolida poziția. Domnul Hayes va deveni și mai puternic, Lise.

Nancy plecă devreme înapoi la companie. Lise ieși pe stradă pentru a aștepta un taxi. Mai întâi, nu remarcă mașina lungă, neagră, care se opri lângă ea. Ieșiră două persoane și Lise îl recunoscu pe Jordan Hayes însoțit de Diana de Brandebourg.

– Bună ziua, Lise, spuse el zâmbind.

Ea nu răspunse nimic, cu ochii ațintiți asupra femeii căreia el îi prinse brațul. Taiorul din bumbac alb punea perfect în evidență frumusețea brună a Dianei. Zâmbea indiferentă și i se adresă Lisei pe un ton prietenesc.

– Ne întâlnim încă o dată...

Lise dădu din cap, neștiind ce să răspundă. Diana se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe Jordan pe obraz.

– Am fost încântată să iau masa de prânz cu tine. Te voi vedea mâine. Nu uita, ora opt și jumătate. Să nu întârzii!

După un cuvânt de rămas bun Lisei, Diana dispăru în mulțime.

Pe un ton ușor glumeț, Jordan spuse:

– Ai un aer pierdut Lise.

– Mă întorc acasă. Am luat masa de prânz cu Nancy.

El deschise portiera mașinii negre.

– Urcă. Te conduc.

– Nu...

Lise făcu un pas înapoi. Îi era necaz pe Jordan. Trebuia oare neapărat s-o facă să sufere, plimbându-se ţanţoş prin faţa ei la braţul Dianei?

– Urcă, ordonă el, aproape brutal.

Lise ascultă atunci fără să stea pe gânduri. Interiorul Ferrariului mirosea a piele şi a tutun. Tânăra femeie se aşeză cât mai depate posibil de însoţitorul ei, cu toate acestea, avea impresia că-l atingea. Simţea cum sughiţuri de plâns i se adună în piept la ideea că putea zâmbi unei alte femei, să sărute o altă femeie. Amândoi tăceau. Lise era conştientă de privirea lui Jordan şi se forţa să fie calmă.

– Meredith ştie?

Lise îşi auzi vocea, dură şi acuzatoare. Jordan replică rece:

– Ce are a face Meredith aici?

Lise î gura pentru a-şi stăpâni buzele să nu tremure. Punând această întrebare, nu se gândise la Meredith. Nu se gândise decât la ea însăşi.

Jordan izbucni în râs.

– Repet: ce are a face Meredith, aici?

– Ei bine… credeam…

Lise se întrerupse brusc. Jordan se amuza pe socoteala ei… Dar, în pofida orgoliului, o forţă de nestăpânit o obligă să continue:

– Credeam că tu şi Meredith…

Ochii de un cenuşiu ree o priviră atent pe tânăra femeie. Jordan îi mângâie uşor obrazul cu vârful unui deget.

– Meredith nu mă interesează. Cea care mă interesează eşti tu, Lise, şi o ştii foarte bine.

Inima Lisei bătu mai puternic. Sinceritatea extraordinară a acestor ultime cuvinte o ameți. Se gândi la Meredith, la Diana de Brandebourg. „Cum se putea oare comporta Jordan într-un mod atât de imoral, atât de crud?“

Lise atinse cu mâna arsura lăsată pe obrazul său de degetul lui Jordan. Bâigui:

– Nu știu... Și nu înțeleg...

O vrajă îi lega unul de celălalt în atmosfera încântătoare și luxoasă a Ferrariului. Lise se adânci în privirea de culoare cenușie și avu impresia că se îneacă. Își dorea cu desperare să găsească o ieșire, să pună capăt acestei apropieri. Jordan repetă încet:

– Te vreau, Lise. Și trebuie să știi că obțin întotdeauna ceea ce vreau.

– Ca pe „Holbrook International“? șopti ea.

– Ca pe „Holbrook International“, într-adevăr.

El demară ușor. Drumul nu dură nici zece minute. Mașina încetini în fața locuinței lui Mason. Lise nu reușise să-și recapete respirația, un foc o ardea în piept, amenințând s-o mistuie în întregime. Nu era conștientă decât de un singur lucru: îi era teamă, teribil de teamă.

Într-un nou elan, se întoarse spre el cu ochii strălucind de mânie.

– Poate vei avea „Holbrook International“, Jordan. Da pe mine nu mă vei avea niciodată!

Capitolul 6

Era deja dimineață târziu. Lise luă micul dejun singură; se trezise trâziu după o noapte agitată. Mason dormea încă și Nancy plecase la birou. Meredith lenevea cu siguranță în pat.

De o săptămână, Meredith locuia la Mason, deoarece afaceri urgente o rețineau pe mama sa la Toronto. Meredith detesta să locuiască singură acasă, mai ales după o serie recentă de spargeri în cartierul Presidio Height unde locuiau ele.

Lise savura o înghițitură de cafea și admira golful San Francisco, acoperit de ceață. În exterior, totul avea o tentă cenușie, ceea ce se armoniza perfect cu dispoziția tinerei femei.

Lise nu și-l putea alunga pe Jordan din gânduri. Cina lor la restaurant data de o săptămână; de atunci îl evitase cu grijă. El telefonase de două ori. Prima dată Lise era în vizită la o

prietenă din copilărie la Palo Alto; a doua oară, ridică receptorul și închisese imediat ce-i auzise vocea. Fusese ceva mai puternic decât ea, ca o mișcare de panică. Această reacție copilărească îl amuzase probabil pe Jordan, dar nu și-o putuse stăpâni.

Lise întoarse capul, auzind un zgomot în spatele ei.

Jordan se afla în cadrul ușii.

Chipul tinerei femei se îmbujoră când îi întâlni privirea. Era sigură că știa că tocmai se gândea la el. Oare de cât timp o observa astfel?

– Cum ai intrat? întrebă Lise tăios.

– Mi-a deschis ușa un servitor.

Jordan răspunsese cu o voce calmă, dar în ochi îi lucea o licărire amenințătoare. Lise se hotărî să fie prudentă. Nu părea dispus să se lase contrazis.

Jordan străbătu încăperea cu pași mari și veni să se așeze în fața Lisei. Era îmbrăcat în pantaloni din pânză albă și cu o cămașă de un albastu deschis, care-l făcea să pară și mai bronzat. Lise lăsă ochii în jos și părul îi căzu peste față. Dacă Jordan îi auzea bătăile rapide ale inimii?

Venise, cu siguranță, s-o vadă pe Meredith și Lise fu cuprinsă de o decepție absurdă numai la această idee. Ea rupse tăcerea.

– Vrei o ceașcă de cafea? Meredith nu s-a sculat încă. Mă pot duce...

– Mulțumesc, vreau puțină cafea, o întrerupse Jordan.

Cum ea aținti asupra lui o privire întrebătoare, îi zâmbi și adăugă:

– Lise, să petrecem ziua împreună.

Tânăra femeie se încruntă uluită.

– Dar de ce?

– Pentru că o doresc și pentru că am rezervat o masă pentru prânz.

– Și Meredith?

– Ea trebuie mereu să revină ca subiect de conversație? Ducă-se la naiba!

Lise bâigui, roșind.

Am alte planuri.

Jordan zâmbi enigmatic.

– Renunță la ele. Aș vrea să te întâlnești cu cineva.

– Pari foarte sigur de tine, dacă ai rezervat o masă înainte chiar de-a avea răspunsul meu!

Jordan replică blând.

– Fugi de prea mut timp, Lise.

– Îmi pare rău că te decepționez, dar...

– Nu mă decepționezi. Dacă trebuie, te duc eu însumi în mașină.

Lise își mușcă buza inferioară.

– Nu spune prostii. Ți-am spus deja, am alte planuri.

Ochii de culoare cenușie aruncară o lumină amuzată.

– Ai cincisprezece minute să te pregătești.

– Eu...

Lise fu întreruptă de apariția bunicului său, care intră în salon la brațul Meredithei. Îi răspundea nepoatei sale cu o voce morocănoasă.

– Nu voi mai rămâne în pat nici un minut în plus! Nu sunt un infirm.

Apoi Mason îi văzu pe Lise și pe Jordan. Zâmbi cu un aer pe jumătate mirat, pe jumătate complice:

– Bună ziua, Lise, bună ziua, Jordan. Ce surpriză...

Cât despre Meredith, ea radia. Îi aruncă o lungă privire încurajatoare lui Jordan și întări:

– O minunată surpriză!

El înclină din cap.

– Încercam s-o conving pe nepoata dumneavoastră să-și petreacă ziua cu mine.

Gura Meredithei se înăspri și Lise primi în plin privirea biciuitoare a ochilor ucigași. Tânăra femeie se grăbi să precizeze:

– I-am explicat deja domnului Hayes că nu pot...

Mason îi tăie vorba.

– Este o idee excelentă, excelentă! Lise petrece prea mult timp în apartament. Are nevoie de aer curat. Îi trebuie puțină culoare în obraji, nu crezi, Meredith?

Aceasta răspunse pe un ton glacial.

– Verișoara mea este destul de mare pentru a ști ce este bun pentru ea, bunicule.

Lise reluă:

– Bunicule mi-ai promis că prânzești cu mine, astăzi. Suntem și la mijlocul unei partide de șah, îți amintești?

Dar situația părea că-l amuza din plin pe Mason. Cu un zâmbet larg, spuse:

– Vom prânzi împreună mâine. Acum, du-te și te schimbă. Vezi doar că Jordan te așteaptă.

Lise era prinsă în capcană. Simți o bruscă dorință de-a izbucni în plâns, dar mândria îi redase puterile.

– Bine, spuse ea cu o voce indiferentă, mă întorc într-un sfert de oră.

În camera sa, Lise tuna și fulgera împotriva ei însăși. Căzuse în mod stupid în capcană. Și Mason! Îi cântă în strună lui Jordan, pentru că el putea salva compania!

Iar Jordan, profită de poziția sa de forță pentru a ajunge unde voia.

Tânăra femeie hotărî să se răzbune. Îmbrăcă furioasă o fustă roz pal și o bluză asortată, apoi își prinse părul în grabă între doi piepteni de baga. Jordan nu trebuia să creadă că se ostenește pentru el.

Lise o întâlni pe Meredith în capul scării. Furia verișoarei sale nu se potolise. Cu un zâmbet disprețuitor, cercetă ținuta ștearsă a Lisei și fața curată, fără machiaj.

– Foarte candidă...

– Meredith, îmi pare rău...

– Îți pare rău? Nu mă face să râd! Ai pus ochii pe el încă din prima zi, pacoste mică! Am văzut eu bine în ce mod îl priveai. De altfel, toată lumea a remarcat.

Lise păli în fața cruzimii Meredithei.

– Cum?

– Foarte bine! Este de notorietate publică! Știu că pe Jordan îl amuză să vadă o tânără înfumurată, îndrăgostită,

ținându-se scai de el. Mi-a spus-o. Îi măgulește amorul propriu, atâta tot!

Lise o întrerupse. Și-i imagina pe Jordan și pe Meredith vorbind despre ea, râzând împreună de ea...

– Oprește-te! Nu este vina mea, Meredith, îți jur. Crezi oare că eu vreau?..

– Nu știu ce vrei, dar mă poți crede: n-am intenția să stau departe de uneltirile tale. Oricum, el nu face asta decât ca să mă pedepsească!

Meredith înaintă un pas și continuă cu pumnii strânși:

– Te-am demascat, Lise. Ți-am înțeles intențiile din clipa în care ai sosit, atât de neliniștită de sănătatea bunicului tău. Din nefericire, ai aflat că Mason va pierde tot. Așadar, te-ai hotărât să-ți transferi... afecțiunea aupra unei persoane mai interesante.

Lise nu putea să suporte mai mult. Trecu de verișoara sa și se îndepărtă fără un cuvânt. I se părea că simte încă în spatele ei privirea Meredithei, tăioasă ca o lamă.

La întoarcerea Lisei în salon, Mason și Jordan stăteau de vorbă ca niște vechi prieteni. Cei doi bărbați se ridicară. Jordan o studie pe tânăra femeie din cap până în picioare și zâmbi văzând-o atât de tulburată...

– Ești gata, Lise?

Ea nu răspunse decât printr-o înclinare a capului, iar Mason continua să zâmbească încântător de amabil.

– Petrecere frumoasă!

În ascensor, Lise suferea încă imaginându-și cum Jordan și Meredith vorbeau despre ea. Jordan ordonă râzând:

– Să nu faci mutre! Să fie clar puştoaico...

Lise refuză să ridice ochii.

– Nu fac mutre. Unde mergem?

Jordan o luă de braţ pe tânăra femeie şi, ieşind din ascensor, o conduse spre maşina lungă şi neagră.

– Vei vedea.

Lise ridică din umeri şi se aşeză pe scaunul din dreapta. Imediat, începu să privească pe geam.

După zece minute de drum, Jordan îi aruncă Lisei o privire ironică.

– Eşti foarte paşnică, astăzi, o tachină el.

Lise răspunse fără să-l privească măcar.

– La ce te aşteptai? Eu nu voiam să vin. M-ai obligat...

Chipul duşmănos al Meredithei i se ivi brusc în minte şi vocea i se frânse fără să termine fraza.

Cum Jordan nu reacţionă, Lise îl observă pe furiş. Trăsăturile aspre nu lăsau să se vadă nici o emoţie.

Lise regreta deja brutalitatea cuvintelor sale. Minţise. Dorea să fie cu Jordan, o dorea atât de mult... Voise fără îndoială să-l rănească, pentru că-i era ruşine că o rănise pe Meredith. O străfulgeră gândul că el ştia. Înţelegea atâtea lucruri...

Soarele se ridică între două imobile vaste, moderne ce se înălţau spre cer şi, trimietea raze lungi oblice pe trotuar. Lise remarcă pe un ton degajat:

– Totul este exact ca în amintirile mele.

Jordan luă acelaşi ton pentru a răspunde.

– Ești mulțumită că te-ai întors?

– Da.

Lise avu o clipă de ezitare. De fapt, nu se gândise încă la asta. Împăcarea cu Mason o ușurase de o greutate apăsătoare; dar îi lipsea viața sa londoneză, apartamentul, munca, prietenii. Mason își dorea s-o păstreze lângă el; se arăta de-o mare amabilitate; totuși, Lise suferea din cauza lungilor ore de inactivitate pe care le cunoștea aici. Nu-și putu ascunde emoția când adăugă:

– Mă simt bine în San Francisco... dar nu știu dacă viața mea este aici.

Mașina trecu prin fața portului de agrement, depășind Golden Gate Bridge. Lise se întrebă care va fi destinația lor.

N-avu mult de așteptat; se opriră în fața unei clădiri înalte și moderne, a cărei intrare principală avea deasupra o pancartă; „Compania teatrală din Sausalito".

Reprezentația de prânz era pe punctul de a începe; femei elegante, oameni tineri relaxați, bărbați de afaceri serioși se prezentau în fața intrării. O răcoare reconfortantă domnea în interiorul teatrului. Lise și Jordan aleseră scaune în marginea imensei scene circulare.

Se juca „Regele Lear", de Sheakespeare. Evident, Jordan nu era un necunoscut aici, tânăra și drăguța casieră îi adresase un zâmbet strălucitor și încântător și Lise se surprinse iar în flagrant delict de gelozie.

Aproximativ trei ore mai târziu, Lise și Jordan ieșiră în soarele arzător. Ochii tinerei femei străluceau de plăcere;

savurase fiecare minut al piesei. Trupa i se păruse excepțional de talentată, dinamică și entuziastă. Desigur, Lise auzise vorbindu-se despre acest teatru... fiecare dintre piesele lor avea parte de critici măgulitoare în cele mai mari ziare.

– Ți-e foame? întrebă Jordan vesel.

– O foame de lup. Mulțumesc pentru că m-ai adus aici. N-am mai pus piciorul într-un teatru de când am sosit în San Francisco.

– Ți-a plăcut?

– Mult. Asta mă face să doresc să...

Lise se întrerupse pentru a ridica indiferentă din umeri. Jordan întrebă încet:

– Să ce?

– Oh, să încep din nou să joc.

Jordan pândea reacțiile tinerei femei.

– Ai putea să reîncepi.

– Ce vrei să spui? Nu înțeleg.

– Vei înțelege.

Restaurantul era situat cu fața spre mare, în centrul Sausalitoului. În ciuda orei târzii, se găsi pentru Lise și Jordan o masă izolată discret pe terasa cu plante verzi luxuriante, ce dădea spre ocean. Șeful de sală se agita pentru cea mai mică dorință a lor și Lise zâmbea amuzată. Începuse să se obișnuiască să fie tratată ca o regină în compania lui Jordan.

Comandară două porții de tocană din pește, specialitatea casei, însoțite de un vin alb de Alsacia. În clipa în care

chelnerul se îndepărtă, se apropie un alt bărbat. Blond, înalt, care degaja o puternică energie, atenuată de un zâmbet larg, cordial.

Necunoscutul îl sălută pe Jordan ca pe un vechi prieten, apoi îi adresă Lisei o privire lungă măgulitoare și prietenoasă. Jordn făcu prezentările.

– Lise, el este Victor Jamal, care conduce compania teatrală din Saunsalito. Victor, ți-o prezint pe Lise Holbrook, o tânără actriță plină de talent, în prezent în căutare de lucru.

Lise roși în urma complimentului și-i întinse cu timiditate mâna lui Victor Jamal.

Prânzul trecu ca un fulger. Lise mâncă în timp ce Jordan și Victor vorbeau despre teatru și se certau râzând.

Victor plecă înainte de cafea. Strânse cu fermitate mâna Lisei. Compania începea repetițiile unei piese noi în cincisprezece zile: îi va trimite textul, iar după ce-l va citi, va trebui să-l sune pentru o audiere.

Lise îi mulțumi călduros. Nu-i venea să creadă într-o asemenea șansă. Victor Jamal răspunse că persoanele recomandate de Jordan erau excepționale.

După plecarea lui Victor Jamal, Lise se întoarse spre Jordan, radioasă. Ochii cenușii ațintiră asupra ei o privire nepăsătoare. O cafea cu aromă deicioasă fu așezată în fața Lisei de un chelner care dispăru imediat. Ea luă atunci un ton grav.

– Ai fost atât de amabil... Nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Într-adevăr?

Jordan zâmbea amuzat, ironic, iar Lise își aminti brusc de cuvintele Sandrei: „Ar putea face foarte multe pentru cariera ta...".

– Sper că nu crezi...

– Mmm?

– Voiam să spun, să nu te gândești că eu...

Lise nu-și găsea cuvintele. Jordan izbucni în râs, dând spre spate capul brunet.

– Nu, nu mă gândesc. Calmează-te.

Lise roși toată și întoarse privirea. Ochii i se opriră asupra a doi bărbați cărora șeful de sală le indica o masă vecină cu a lor.

Cei doi bărbați se instalară și Lise îl recunoscu deodată pe cel care-i stătea în față. Chipul tinerei pierduse orice urmă de culoare.

Mâna Lisei începu să tremure și câteva picături de cafea se împrăștiară pe fața de masă din in gros, dar tânăra femeie nu le observă. Încerca desperată să-și revină.

La câțiva pași de ea se așezase Paul Lianos. Lise se simți cuprinsă de greață. O voce înghețată și năbușită urla în sufletul ei să fugă cât poate de repede.

Puse ceașca pe farfurioară și întâlni privirea pătrunzătoare a lui Jordan. Văzuse totul. Ochii săi cenușii, reci ca oțelul, îl priviră cu atenție pe Paul Lianos, apoi reveniră să studieze chipul tinerei femei. Nu părea deoc tulburat, dar Lise știa că gândea cu mare rapiditate pentru a încerca să înțeleagă situația.

Ea încercă să se stăpânească și lăsă capul în jos. Paul Lianos nu se schimbase deloc în trei ani. Trăsăturile îi erau plăcute, dar arătau o aroganță orgolioasă și insensibilă. Pentru prima dată Lisa îl văzu așa cum era de fapt și se întrebă cum oare îl putuse considera seducător?

Îl privea cu ateție și sângele îi înghețase. Amintiri îngrozitoare îi apărură în memorie. După trei ani, încă îl ura; îl va urî întotdeauna.

Paul Lianos simți acea privire intensă asupra sa. Încetă să vorbeasă însoțitorului său și ochii albaștri se luminară recunoscând-o pe Lise. Ridică paharul în direcția tinerei femei cu un zâmbet senzual.

Lise se înfioră de dezgust și-l fulgeră cu privirea înainte de a-i întoarce cu ostentație spatele.

Jordan urmări cu atenție acest schimb. Apoi, aținti asupra Lisei o privire furioasă. Ea avea impresia că visează; această scenă mută semăna cu un coșmar îngrozitor.

Șeful de sală tuși discret. Era lângă masa lor, nemișcat, cu un telefon în mână.

– Iertați-mă domnule Hayes. Sunteți chemat la telefon. Persoana pretide că este foarte urgent. Doriți să primiți apelul aici, sau într-o cabină la bar?

– Îl voi primi aici. Mulțumesc, Ricardo.

Jordan lă telefonul fără s-o slăbească din ochi pe Lise; tânăra femeie se uita la el fără să-l vadă; se gândea la Paul Lianos, la ceea ce-i făcuse. Timp de trei ani, din vina lui, nu putuse suporta apropierea unui bărbat.

Voea lui Jordan întrerupse gândurile sinistre ale Lisei.

– Era Nancy. Mason a avut o altă criză cardiacă.

Vestea o trăsni pe tânăra femeie, cu ochii rătăciți. Jordan se încruntă.

– M-ai auzit, Lise?

Ea dădu din cap și întrebă cu o voce foarte slabă:

– Oare a ...?

Jordan se ridică și o luă pe tânăra femeie de braț cu un zâmbet liniștitor.

– Nu. Dar trebuie să plecăm imediat. Te cheamă.

Jordan o prinse de cot. Lise acceptă gestul cu recunoștință, alungă transa ciudată care pusese stăpânire pe ea.

Ieșind din restaurant la brațul lui Jordan, nu aruncă nici o privire în urmă, dar era conștientă de ochii albaștri care-i urmăreau fiecare mișcare.

Capitolul 7

Drumul de întoarcere în San Francisco fu parcurs fără un cuvânt. Jordan conduccea repede; era un șofer bun și-și controla la perfecție vehiculul. Lise se uita fix prin parbriz, cu o privire goală.

În fața spitalului, Jordan îi deschise Lisei portiera și o ajută să coboare. O conduse pe culoarele sterilizate. Ea se agățase de brațul puternic al însoțitorului său; nu se gândea să-și ascundă neliniștea. Dorea să-l audă repetându-i că Mason trăia, dar emoția o gâtuia.

– Pe aici, Lise.

Rezerva particulară a lui Mason părea supraaglomerată. O infirmieră se afla lângă pat, manevrând aparate complicate așezate în spatele capului pacientului. Meredith, tăcută și posacă, privea pe fereastră. Un efort supraomenesc pentru a nu plânge o desfigura pe Nancy. Lise nu luă în seamă ironia răutăcioasă a Meredithei, când exclamă „În sfârșit!“, la intrarea sa. Se aruncă în brațele lui Nancy.

– Cum se simte? șopti ea lângă obrazul lui Nancy.

– Pentru moment, starea sa este staționară.

Lise îndrăzni să-și privească bunicul. Se odihnea, inert, pe o mulțime de perne stivuite. Transpirația curgea pe fața galbenă. Recunoscând-o pe Lise, Mason clipi din ochi și mișcă din buze în tăcere.

Ea se apropie și-și șterse lacrimile cu un gest rapid. Încercă să zâmbească și se aplecă spre bunicul său.

– Fă-i să iasă... pe toți. Vreau... să-ți vorbesc.

Lise se îndreptă pentru a arunca o privire întrebătoare spre Nancy, care ieși fără zgomot luându-le cu ea pe Meredith și pe infirmieră. Lise îl căută din priviri pe Jordan, dar acesta plecase deja.

Singură cu bunicul, Lise se aplecă din nou asupra lui.

– Ar trebui să încerci să te odihnești. Vom vorbi când îți vei recăpăta puterile.

– Nu... Acum!

Caracterul inflexibil al lui Mason se observa încă în acea voce slabă, iar Lise știa că era inutil să vrea să-l facă să-și schimbe părerea.

– Tu... ești îndrăgostită de Jordan Hayes, nu-i așa?

Lise închise ochii sub șocul acestei întrebări complet neașteptate. Tăcu o clipă, apoi recunoscu adevărul.

– Da.

Mason dădu din cap. Aproape că zâmbea.

– Fă-l să intre. Cu Nancy.

– De acord.

Jordan vorbea cu Nancy și cu două infirmiere pe culoar. Lise spuse cu o voce nesigură:

– Vrea să vă vadă, pe amândoi.

Când toți trei fură în cameră, Mason avea ochii închiși și respira greu.

– Bunicule? șopti Lise, pentru a verifica dacă nu adormise.

Mason deschise ochii încet și-l văzu pe Jordan alături de Lise.

– Bine... Bine, articulă el cu greutate.

După câteva secunde reluă:

– Aș vrea să-mi promiteți... să-mi promiteți un lucru.

Cu fiecare cuvânt, Mason era mai epuizat. Lise răspunse cu ochii plini de lacrimi:

– Orice vrei, bunicule.

Buzele lui Mason reușiră un biet zâmbet obosit.

– Tu n-ai rezista mult timp în afaceri, Lise... Niciodată nu trebuie să accepți un contract fără să-i cunoști termenii.

Un spasm îi strâmbă gura și se pare că durerea îl aduse înapoi la planul său. Își privi nepoata drept în ochi.

– Căsătorește-te cu Jordan. Căsătorește-te acum!

Ochii Lisei se măriră de uimire.

– Bunicule!

– Mama ta a fost o naivă. N-am putut face nimic pentru ea... Dumnezeu știe că am avut remușcări... vreau să te văd în siguranță înainte să mă duc...

Lacrimile șiroiau pe obrajii Lisei.

– Nu mi se va întâmpla nimic, bunicule. Nu trebuie să te neliniștești pentru mine și nici nu este necesar să...

– Jordan... îl chemă Mason cu un murmur.

Jordan răspunse cu o voce aspră și joasă:

– Se va căsători cu mine! Nu-i așa, Lise?

Lise își privi bunicul și știu că era învinsă.

– Da, da, mă voi căsători cu el, dacă dorești neapărat. Dar acum, trebuie să te odihnești, te rog!

– Acum... Te vei căsători acum. Nancy... actele.

Lise se clătină ușor și simți în spatele său mâinile lui Jordan, care o susțineau. Apoi el luă actele pe care i le întinse Nancy le citi rapid și le înapoie cu o înclinare aprobatoare din cap.

Lise avu impresia că înnebunește când văzu intrând în încăpere un personaj amabil, cu părul alb, care se dovedi a fi un funcționar de stare civilă.

– Jordan?

Tânăra femeie atinse umărul lui Jordan pentru a-i cere stăruitor ajutorul. Dar ochii cenușii aveau o strălucire rece, aproape răutăcioasă și Lise se întrebă despre motivul acestei mânii. El îi spuse din vârful buzelor:

– Ești gata?

O fracțiune de secundă, Lise căzu pradă desperării de a fi prinsă în capcană, apoi se resemnă și acceptă inevitabilul.

– Da.

Ascultă vocea calmă a lui Jordan rostindu-și jurămintele. Apoi promise la rândul său să-l iubească și să-l respecte până la moarte. Jordan părea atât de distant, un necunoscut sumbru și neliniștor. Lise nu-l recunoștea absolut deloc; încă o dată, îi fu teamă că-și pierde mintea.

Jordan scoase de pe degetul său un inel de aur și îl trecu pe inelarul Lisei, pentru a pecetlui căsătoria. Tânăra femeie contempla inelul cu groază. Aparținuse oare primei lui soții? Metalul încă mai păstra căldura lui Jordan; Lise avea impresia că primise o enormă povară pe mână.

Când bărbatul cu părul alb îi declară doț și soție, Jordan sărută buzele Lisei, scurt, fără afecțiune. Ea se întoarse spre bunicul său. Închisese ochii și urma unui zâmbet flutura încă pe buzele lui. Inima Lisei se frânse, apoi înțelese că bătrânul era doar adâncit într-un somn profund.

Infirmiera rupse tăcerea cu severitate.

– Trebuie să plecați acum. Domnul Holbrook are nevoie de odihnă.

– Dar va... Vreau să spun... șopti Lise fără să poată formula teribila neliniște.

Infirmiera se îmblânzi.

– Se simte destul de bine după un asemenea atac. Vă sugerez să vă adresați doctorului Salvador, el vă va da informații detaliate.

Lise dădu din cap, deloc liniștită. Mason vrusese să aranjeze totul înainte de plecarea sa: cu siguranță nu se aștepta să supraviețuiască. Cu toate acestea, tânăra femeie nu se resemna cu această idee: putea oare muri bunicul său, cu o voință atât de tenace?

Lise ieși din camera de spital și-i întâlni pe Nancy și Jordan, care așteptau. Nancy avu un zâmbet trist.

– Am telefonat la apartament. Totul este pregătit.

– Totul este pregătit? întrebă Lise îndrepătându-se spre ascensor.

Zâmbetul lui Nancy tremura.

– Oh, dar am crezut... Ei bine, m-am gândit că doriți să plecați imediat.

– Exact asta vom face, interveni Jordan.

Nancy o luă de braț pe Lise cu entuziasm.

– Știi, Lise, eram absolut sigură că între voi doi era ceva!

Tânăra femeie roși și, fără să-i lase timp să răspundă, Jordan murmură:

– Nu este poate căsătoria pe care ne-am fi dorit-o. Dar Lise a vrut să-i facă o plăcere lui Mason.

Ea îl fulgeră pe Jordan cu privirea, dar el răspunse printr-un zâmbet amuzat.

Lise urcă în mașina lui Jordan. Meredith se volatilizase și Nancy se întoarse singură în limuzina lui Mason. Așezată alături de cel ce-i era soț, tânăra femeie învârtea inelul prea larg și prea greu în jurul degetului.

– A fost o ceremonie legală? Suntem într-adevăr... întrebă ea.

Jordan îi aruncă o privire iritată.

– Căsătoriți? Da.

– Dar... este imposibil...

– Deloc. Formalitățile sunt aranjate deja de mai multe săptămâni. Mason nu lasă niciodată nimic la voia întâmplării.

– Dar... examenul medical...

– Louis Salvador a procurat certificatele necesare.

Lise se gândea în liniște. Așadar, Mason se gândise de săptămâni la acest contract. De la întoarcerea nepoatei la San Francisco, o împinsese în brațele lui Jordan... Acesta reluă pe un ton mai blând:

– Ar fi trebuit să știi că voia să ne căsătorească, micuță Lise.

– Nu… nu m-am gândit la asta, murmură ea.

Jordan râse foarte încet

– Oare într-adevăr ești atât de naivă, cum pari?

Tânăra femeie fu cuprinsă de mânie. Într-adevăr, se abuzase prea mult de încrederea ei prea mare.

– Cu siguranță. Dar nu este grav. Nu ne rămâne decât să anulăm această căsătorie ridicolă.

Mașina se opri în fața locuinței lui Mason. Jordan se întoarse spre Lise. Ea era albă de furie.

– Oh, nu, nu va fi nici o anulare, draga mea.

– Dar... de ce?

Jordan ridică din umeri cu indiferență.

– Pentru că vreau să-mi aparții. Nu m-am ascuns niciodată.

Lise susținu o clipă privirea ironică a lui Jordan, apoi izbucni:

– Așadar, crezi că este suficient să mă iei de soție prin surprindere, pentru ca să dispui de mine! Te disprețuiesc; și nu te voi lăsa să mă atingi.

Fără ca tânăra femeie să poată reacționa, Jordan o prinse în brațe. Își puse pe buzele ei gura în loc de căluș. Lise gemu, încercă să-l respingă, dar deja dorea cu ardoare să răspundă acestei îmbrățișări.

– Oh! te detest, te detest!

***

Nancy organizase un prânz cu șampanie. Amabilitatea ei o emoționa pe Lise, dar tânăra femeie nu se putu atinge de bucatele rafinate. Totul se petrecea ca și cum Jordan îi furase foamea și liniștea...

– Aș fi vrut să am timp pentru a organiza o recepție adevărată, se lamentă Nancy, decepționată de atitudinea Lisei.

Disperarea tinerei femei spori când se evocă fastul unei căsătorii la biserică și un bal seara... Jordan n-o iubea. Dorea s-o posede, atâta tot... Jordan era incapabil de un sentiment sincer! Lise bău o înghițitură de șampanie și spuse cu o voce gâtuită de suspine.

– Toate astea mi se par ireale.

Nancy privi atent fața albă ca varul a tinerei femei și se îngrijoră brusc:

– Dar... ești fericită, nu-i așa, draga mea?

Lise simți cum o cuprinde spaima, dar nu trebuia s-o chinuiască pe Nancy care deja avea de înfruntat atâtea încercări: boala lui Manson, falimentul companiei... Încercă să-i zâmbească. Bineînțeles că ea îl iubea! Dar el... era imposibil.

– Desigur, sunt fericită. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Cu o mângâiere, Nancy puse la loc o șuviță din părul brunet al Lisei.

– Ești atât de palidă...

– Mă gândesc fără încetare la bunicul.

Nancy clătină din cap.

– Are Louis grijă de el. Tu ai face bine să te gândești la soțul tău.

Lise îl privi pe Jordan care stătea în picioare în celălalt capăt al încăperii și simți acea durere cunoscută în inimă. Tocmai intră Meredith. Se schimbase și îmbrăcase niște pantaloni negri foarte strâmți și un pulover larg și bine croit, care-i dezvelea neglijent un umăr bronzat. Lise își văzu verișoara murmurând la urechea lui Jordan ceva ce-l făcu să zâmbească. Apoi, Meredith se înălță pe vârful picioarelor, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Jordan și-l sărută pe gură.

Timpul se opri pentru Lise. Cu răsuflarea tăiată, i se păru că trecuse o veșnicie înainte ca Jordan să se desprindă din această îmbrățișare, cu blândețe, dar și cu fermitate. Alături de Lise, Nancy pocni din limbă, dezaprobator. Descoperi gelozia în ochii Lisei și zâmbi. Acum știa că tânăra femeie își iubește soțul.

Lise lăsă ochii în jos. Jordan nu aparținea nimănui. Tânăra femeie tresări când simți un braț care-i înconjură umerii. Jordan îi murmură la ureche:

– Ești gata de plecare?

O adevărată groază o cuprinse pe Lise. Căuta cu înfrigurare o scăpare, dar prea târziu, trebuia să se resemneze, să rămână singură cu acel bărbat pe care-l iubea mai mult decât orice.

– Într-o clipă...

Lise se desprinse și alergă să se refugieze în camera sa. Începu să se învârtă ca un leu în cușcă, dar văzu cu coada ochiului pe cineva trecând pe culoar.

– Meredith?

Lise dorea să aibă o explicație cu verișoara sa înainte de a pleca.

Meredith se întoarse din drum. Intră în camera Lisei. Închise ușa cu o privire dușmănoasă și rece.

– Da? Ce vrei? întrebă ea cu un dispreț pe care nu și-l ascundea.

Lise avu un gest de neputință.

– Nu știu de unde să încep.

Meredith zâmbi disprețuitor fără să răspundă și Lise se sili să continue.

– Eu... Ei bine, știu ce crezi...

Meredith o întrerupse cu o voce sarcastică.

– Despre ce vorbești?

Lise replică liniștită.

– Știi foarte bine, Jordan. În dimineața asta m-ai acuzat că alerg după el.

– Și în această după-amiază, am observat că l-ai luat de bărbat. Frumoasă treabă, Lise. Probabil te pricepi la bărbați. Nu ești altceva decât o destrăbălată de lux. Așa mamă, așa fiică...

Lise păli sub insultă.

– Meredith, te rog! Știu ce simți...

– Adevărat? O știi? Crezi oare că mă interesează explicațiile? Deloc, iubito! Îți doresc doar tot norocul din lume. Vei avea nevoie!

– Meredith, îmi pare rău.

O ură încărcată de amărăciune deformă chipul frumos al Meredithei.

– Oh, nu vei înceta să-ți pară rău.

Măsură încăperea în lung și în lat, apoi se întoarse către verișoara sa:

– Mason mi-a găsit un alt pretendent, știai?

Această frază o șocă pe Lise.

– Nu.

– Este absolut respectabil, foarte frumos și-l voi lua de soț când va dori Mason. Scumpul nostru bunic a aranjat totul.

Lise își trecu o mână peste frunte. Oare câte vieți distrusese Mason, voind să le conducă?

– Meredith, dar îl iubești?

– Să-l iubesc? Cine vorbește de dragoste? Eu vreau bani și putere. Fără uneltirile lui Mason și ale tale, m-aș fi căsătorit cu Jordan, n-aș fi fost deposedată de ceea ce îmi revenea de drept.

– Averea lui Mason…

Meredith aținti asupra verișoarei sale o privire pierdută.

– Cât ești de înduioșătoare, Lise… atât de dulce și nevinovată, atât de preocupată de sănătatea lui Manson… Te ștersese din testament, știai? Eu aș fi moștenit totul, cu condiția să urmez directivele bunicului. Și aș fi făcut-o; n-am intenția să suport aceeași soartă ca mama mea. Mason și-a distrus viața și nu i-o voi ierta niciodată! Sper că va muri!

Violența Meredithei o îngrozi pe Lise, care se dădu înapoi, dar verișoara sa o reținu de braț, cu un pumn de fier.

– Oh, nu. Vei asculta tot ceea ce am de spus, scorpie mică. Dacă cel puțin Mason n-ar fi avut acel prim infarct… Nu te-ai fi întors niciodată aici. Jordan ar fi fost al meu.

Lise încercă să scuze atitudinea Meredithei. Șopti cu un zâmbet trist:

– Îl iubești, nu-i așa?

– Ba nu! Dragostea este bună pentru proști sentimentali de felul tău. Jordan era soțul perfect. Când va fi obținut controlul la „Holbrook International“, va fi bărbatul cel mai puternic din San Francisco. Va fi mult mai bogat decât a fost Mason vreodată!

Meredith se întrerupse o clipă înainte de a adăuga:

– Și, bineînțeles, este fantastic la pat.

Lise se înfioră și Mederith izbucni în râs.

– Asta este, frumoaso, va trebui să suporți. Sunt încântată să fiu aici pentru a te privi cum te distrugi. Sărmana Lise,

căsătorită cu un bărbat care nu se interesează de ea. Se va folosi de tine până când îl vei plictisi... și asta nu va dura mult timp!

– Meredith, calmează-te!

Lise încercă să se elibereze, dar Meredith își spori mai mult strânsoarea degetelor. Cea mai mare dintre cele două verișoare se aplecă peste mezină și-i aruncă în față:

– Spune-mi, Lise, cum te simți să fii vândută?

– Ce vrei să spui?

– Jordan nu ți-a vorbit despre asta? Proastă mică! Ți-ai imaginat că dorea să te ia de soție?

Lise închise ochii obosită. Meredith știa exact unde să lovească pentru a-i produce cea mai mare durere. Cum verișoara sa aștepta un răspuns, Lise murmură:

– Nu știu...

– Ei bine te voi informa eu. Jordan obține „Holbrook International“, dar cu condiția să te ia o dată cu compania. Scumpul nostru bunic, avea încă probleme de conștiință, bănuiesc... Jordan vrea compania de mulți ani. Mason a fost slăbit de eșecul din Extremul Orient, dar este încă în poziția de a negocia. L-am auzit la telefon. Aranjametul a fost încheiat acum câteva săptămâni.

Lise fu scuturată de dezgust. La spital, bunicul aproape recunoscuse toate astea.

Meredith privi cu satisfacție urmele roșii lăsate pe brațul Lisei. Își puse rapid părul în ordine, se îndreptă spre ușă și aruncă peste umăr.

– Mult noroc, scumpă verișoară.

Capitolul 8

Casa lui Jordan, imensă, era construită din piatră și lemnărie patinată, situată foarte sus, pe înălțimile colinelor din Marin County. Un șir de arbori deși o ascundeau de privirile trecătorilor prea curioși.

Înainte de a ajunge la casă, mașina trecu de un portal înalt, metalic, comandat electric și supravegheat de două camere video. Apoi trebuia urmată o alee șerpuitoare printre pini, eucalipți și sequoia.

Casa era construită pe două nivele, cu terase largi din lemn la fiecare etaj. Fiecare fereastră oferea o vedere superbă asupra arborilor maiestuoși și liniștiți. Era un loc în care trebuia să se trăiască bine; Lise observă asta în pofida dezamăgirii sale. Într-o situație normală, tânăra femeie ar fi plecat să descopere cel mai mic ungher; dar cuvintele Meredithei continuau s-o preocupe.

Jordan o introduse într-un salon mobilat cu rafinament. Se miră de mutismul tinerei femei și o privea uneori atent, întrebător și îngrijorat.

Încăperea era spațioasă, pătrată, decorată în culoarea untului și un albastru foarte deschis. Perne albe și albastre, pe canapeaua din piele, invitau la odihnă. Tablourile contemporane purtau numele unor artiști cunoscuți.

O bătaie discretă în ușă anunță sosirea doamnei Porter, menajera casei. Jordan făcu prezentările și explică faptul că domnul Porter avea grjă de parc și de piscină.

Lise o aprecie de la prima vedere pe simpatica doamnă Porter, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani.

– Toate felicitările pentru amândoi, exclamă ea. Voi trimite să vă urce bagajele la etaj. În acest timp, doriți să serviți ceva, doamnă Hayes?

Doamnă Hayes! Oare cum se va putea obișnui Lise cu acest nume?

– Mi-ar face plăcere puțină cafea, răspunse tânăra femeie.

Doamna Porter zâmbi ușor înclinând capul, apoi se întoarse spre Jordan.

– Și dumneavoastră, domnule?

– Eu aș prefera ceva mai tare, dar mă voi ocupa singur de asta. După ce veți aduce cafeaua, de ce nu plecați într-o vacanță pentru restul săptămânii?

Doamna Porter radia de bucurie:

– Mulțumesc mult, domnule, sunteți foarte amabil.

Se întoarse rapid cu o tavă încărcată cu cești, cafea și sandvișuri minuscule, delicioase. Cum Jordan schimbă câteva

cuvinte cu menajera, înainte de plecare, Lise se apropie de fereastră pentru a contempla bogăția grădinii și abundența de flori multicolore.

O neliniște surdă o rodea pe tânăra femeie. O dată doamna Porter plecată, vor rămâne singuri în această casă frumoasă. Lise nu știa cu precizie ce aștepta Jordan de la ea, dar îi era teamă. Cuvintele Meredithei o răneau încă la fel de necruțător. Jordan se căsătorise cu ea pentru a obține „Holbrook International".

Pentru ce alt motiv ar fi putu-o lua de soție? De ce oare trebuia să se îndrăgostească de acest bărbat?

– Pot să-ți torn cafea?

Lise tresări și se întoarse cu fața. Fără nici un preambul, puse întrebarea care o obseda de ore întregi.

– Acest inel... spuse ea ridicând mâna stângă, a aparținut soției tale?

– Este important pentru tine?

Jordan puse pe o măsuță lângă Lise ceașca de cafea, apoi se servi cu un pahar de whisky. Tânăra femeie insistă:

– Al cui a fost?

– Al mamei mele.

– Oh...

Lise se simți ridicolă că dăduse întrebării atâta importanță. Totuși, fu cuprinsă de o imensă ușurare. Luă ceașca și bău o înghițitură, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor.

– Dacă te deranjează, pot cumpăra o altă verighetă.

– Nu-i nici o supărare, bâigui Lise, jenată.

– Totuși, aveam impresia de contrariu.

Lise se încruntă.

– Eu... Vorbește-mi despre soția ta.

– Te interesează? A trecut foarte mult timp de atunci.

Acest subiect părea să-l indispună pe Jordan. Oftă:

– Eram tânăr și nerăbdător. La acea vârstă, nu știam ce este dragostea.

Se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Lise nu mai reuși să suporte, sări în picioare.

– Oh, este ridicol!

Jordan întrebă cu un zâmbet ironic:

– Despre ce vorbești?

Lise strigă furioasă:

– Nu voi rămâne aici! Nu vreau să fiu legată de un necunoscut pentru tot restul zilelor mele!

Tânăra femeie se îndreptă cu pas hotărât spre ușă, dar Jordan i se așeză în drum. O opri cu un gest rapid și o întoarse spre el.

– Sunt fericit că ai înțeles cel puțin că suntem legați pe viață.

Lise replică pe o voce tremurătoare:

– Nu mă poți ține aici împotriva voinței mele.

– Poate nu va fi împotriva voinței tale.

Ochii lui nu se desprindeau de pe buzele întredeschise ale tinerei femei și Lise înțelese. Puțin îi păsa de sentimentele ei; se trădase atât de des... Jordan vorbise despre asta cu Meredith, râsese cu ea...

Această amintire umilitoare readuse puterile și mânia Lisei.

– Te urăsc! Dacă mă atingi, te omor. Jur!

Jordan zâmbi cu senzualitate nonșalantă.

– Ai ochi de pisică… murmură el.

– Am și gheare! Și-ți scot ochii dacă te mai apropii.

– Arată-mi ghearele, replică Jordan cu voce amuzată.

Fulgerător, buzele lui Jordan fură peste ale ei. Furia și mândria rănită dispărură într-o ceață îndepărtată. Cum s-ar putea oare lupta cu acest bărbat, când îl iubea atât de mult?

În cele din urmă, Jordan înălță capul și întâlni privirea tulburată a soției sale.

– Ești soția mea, Lise și te doresc.

Ea protestă slab.

– Nu, nu sunt soția ta…

Jordan îi prinse mâna stângă și-i arătă verigheta.

– Și atunci, asta ce este?

– Este o glumă de prost gust. Nu, mai dregrabă un aranjament comercial.

– Ce vrei să spui?

Lise izbucni, triumfătoare:

– Vreau să spun că nu sunt atât de proastă pe cât crezi tu. Știu despre toate înțelegerile cu bunicul!

Se lăsă o lungă tăcere. Lise nu reușea să descifreze expresia lui Jordan. Adăugă, vrând să-l jignească și mai mult.

– Este demn de dispreț! Tu ești demn de dispreț!

– Cine ți-a vorbit despre asta? Mason?

O durere ascuțită străpunse pieptul Lisei. Așadar, Jordan admitea adevărul. În adâncul gândurilor sale, păstrase o mică speranță, în ciuda tuturor. Dar Meredith spusese adevărul și Lise ar fi dorit să moară.

– Ce importanță are? Este suficient că știu totul. Nu voi dormi în același pat cu tine nici astăzi și nici altă dată. Poate ai cumpărat „Holbrook International“, dar nu pe mine!

Jordan articulă cu răceală:

– Adevărat? Este timpul să accepți să privești realitatea în față: suntem soț și soție, indiferent de motiv. Și vei dormi în patul meu chiar în această noapte.

Lise nu putu rezista când o trase spre el lângă trupul lui cu mușchi puternici. Se zbătu slab și murmură:

– Nu, nu vreau... nu fără dragoste.

Jordan se încordă imperceptibil. Apoi spuse pe un ton aproape amenințător:

– Poți și o vei face.

Mâna sa bronzată alunecă de pe umărul Lisei și-i dezmierdă blând sânul. Ea tremura puternic și întoarse capul. Jordan adăugă cu voce joasă:

– Ești soția mea, Lise, și va trebui să te comporți ca atare.

Lise replică tristă:

– Sunt o actriță, doar n-ai uitat?

Jordan râse zeflemitor.

– Atunci, începe să-ți înveți rolul.

Jordan o sărută pe Lise cu o pasiune nouă. Ea se gândi confuz să se zbată, să strige, să-l lovească, dar valuri de dorință

o lăsară fără putere. Nu protestă când Jordan o ridică în brațe și urcă scara. Totuși, o șoaptă înspăimântată îi scăpă când el trecu de ușa camerei:

– Jordan...

El sărută ușor gura tinerei femei și zâmbi.

– Sst, Lise. Nici un cuvânt...

O întinse blând pe patul imens.

Gura lui Jordan îi atingea ușor gâtul, pieptul, umerii tinerei femei. În contact cu buzele fierbinți, pielea Lisei lua foc.

Apoi, mâinile bronzate și moi ale lui Jordan o dezbrăcară rapid pe Lise. Tânăra femeie rămase inertă și goală, pe cearșafurile răcoroase din mătase.

El se îndreptă pentru a contempla corpul dezbrăcat al Lisei. Ea roși puternic și încercă să se acopere cu o bucată de cuvertură.

Jordan zâmbi afectuos. Prinse mâinile Lisei și-i sărută căușul fiecărei palme.

– Ești frumoasă, Lise, atât de frumoasă... am impresia că aștept de mult...

Se întrerupse brusc. Mâinile explorau cu blândețe pielea mătăsoasă a Lisei, sânii, abdomenul, șoldurile. Apoi puse stăpânire pe gura tinerei femei, pentru un sărut lung și pătimaș. Lise se simți cuprinsă de-o dorință puterică. Gemu de frustrare când Jordan se îndepărtă pentru a se dezbrăca în grabă.

Contactul trupului gol al lui Jordan cu pielea sa, îi produse un șoc tinerei femei. Îngrozită, șopti:

– Nu... Nu pot... Eu, niciodată....

Jordan o domoli cu o mângâiere,

– Știu. Nu te nelinişti, dragostea mea. Nu-ți voi face rău.

– Jordan, te rog...

Lise vru să se zbată, dar trupului mare și musculos al soțului său nu-i fu greu să se facă ascultat. El îi comandă cu o voce răgușită:

– Atinge-mă, mângâie-mă. Nu mă lăsa să te iau, Lise. Oferă-mi-te.

Lise tremura din cap până în picioare. Vocea lui Jordan exercita asupra sa o fascinație irezistibilă. Ridică o mână apoi pe cealaltă și, întâlni pieptul în același timp dur și suplu. Simți sub degetele sale inima lui Jordan bătând puternic și repede, apoi se abandonă plăcerii de-a urmări conturul mușchilor, de a-l auzi pe Jordan gemând ca supus unei dureri delicioase.

După o veșnicie de mângâieri, de descoperiri, trupul Lisei se arcui spre Jordan. Nu mai putea suporta această așteptare, i se părea că nu trăise decât pentru clipa care se apropia, clipa unirii, perfectă, pasionantă.

În sfârșit, Jordan o făcu a sa. Lise se agăță de spatele lat și musculos în care își înfipse unghiile, strigând numele iubirii sale, în timp ce el o ducea încet, cu răbdare, până la clipa de negrăit.

***

Lise deschise ochii în penumbră. Dezorientată, se întrebă unde se afla. Apoi simți mulțumirea tandră a trupului său și își aminti.

Întoarse capul. Jordan plecase; dar dezordinea cearșafurilor stătea mărturie nopții lor pasionate.

Se întinse cu un zâmbet senzual. Această noapte fusese pentru ea o experiantă de neuitat. Poate aceste clipe tumultuoase o vor ajuta să înțeleagă mai bine...

Lise se dădu jos din pat. Ce oră putea fi? Cerul scânteia de mii de stele, dar briza era călduță încă. Tânăra femeie ieși pe terasă, fără să se preocupe de goliciunea sa. Se rezemă de balustradă și se întinse. Copacii foșneau în întuneric și farurile unei mașini suiau încet o colină îndepărtată.

Zărindu-și imaginea palã a trupului în geamul ferestrei, Lise închise ochii sub efectul unei ciudate slăbiciuni. Nu uitase mâinile blânde ale lui Jordan și gura sa fierbinte... după cum bănuise, era un amant priceput. Câte femei se abandonaseră oare în brațele sale, implorându-l ca Lise, mai înainte cu câteva ore?

Jordan n-o iubea; acceptase deja că această căsătorie era o clauză în contractul cu Mason. Cum oare îi putuse ceda Lise, știind asta?

Ochii i se umplură de lacrimi. Fusese categoric hotărâtă să-i reziste. Și fusese de-ajuns s-o atingă, pentru a-și abandona trupul și sufletul... Cu siguranță, Jordan își potolise doar dorința fizică din el; dar ea, Lise, nu mai era aceeași. Nu va uita niciodată această noapte, îi va aparține pentru totdeauna lui Jordan.

Tânăra femeie se întoarse în cameră pentru a se înfăşura într-un neglijeu de mătase. Aprinse o lampă de pe noptieră şi cercetă încăperea cu privirea, în căutarea hainelor sale.

Lise descoperi o baie luxoasă şi deschise o uşă ascunsă, intrând într-o cameră mică având pereţii lambrisaţi, unde erau agăţate sau împăturite haine bărbăteşti. Tânăra mângâie cu tristeţe un costum al lui Jordan. Era absolut imposibil, nu putea rămâne cu acest bărbat şi se prăbuşi pe un scaun pentru a-şi plânge toate lacrimile ce le simţea în corp.

Mai târziu, când lacrimile îi secară, Lise se refugie în baie. Aruncă apă rece pe ochi, apoi coborî scara desculţă, în căutarea valizelor sau a hainelor sale.

Lumina strălucea în salon. Lise intră şi-l găsi pe Jordan în picioare, în faţa ferestrei, cu un pahar de whisky în mână.

Ea îl cercetă o clipă, fascinată de frumuseţea trupului său pe jumătate gol, îmbrăcat doar cu nişte blugi decoloraţi.

Lise percepu ceva dezolant, de-o infinită singurătate în această siluetă mută. Simţi dorinţa de a alerga spre el şi a-l înconjura cu braţele. Dar Jordan îşi dădu seama de o prezenţă în încăpere şi se întoarse. Îi zâmbi uşor.

– În sfârşit te-ai trezit, Lise...

Iluzia slăbiciunii sale dispăruse, părea ca întotdeauna perfect stăpân pe sine. Privirea indiscutabil arogantă şi măgulitoare o făcu să roşească pe tânăra femeie, ale cărei forme de-abia erau acoperite de mătasea transparentă.

– Mă... mă întrebam unde-mi sunt hainele.

– Valizele tale sunt sus. Porter le-a trimis acolo şi ţi-a aranjat probabil lucrurile în dulapul pentru haine. Te-ai uitat?

Lise deschise gura pentru a răspunde, apoi își aminti de existența unei a doua uși pe care neglijase s-o deschidă. Jordan o privi atent, intrigat.

– Ce-i cu tine?

Lise își reveni.

– Nimic. Aș putea să beau ceva, te rog?

– Desigur. Ce dorești?

– Whisky.

Lise nu se atinsese niciodată de băuturi tari, dar avea nevoie neapărat de ceva remontant pentru a-și păstra controlul asupra nervilor. Jordan nu se arătă surprins și-i întinse un pahar umplut cu generozitate.

Lise îl observă distrată pe Jordan care-i întoarse spatele. Deodată, zări niște linii roșii paralele pe umerii săi.

– Dumnezeule, șopti ea îngrozită.

Jordan se întoarse brusc. Urmări direcția privirii tinerei femei și izbucni în râs. Lise întrebă serioasă:

– Eu ți-am făcut asta?

Jordan zâmbi ironic.

– Sunt măgulit.

– Îmi pare rău.

Lise lăsă ochii în jos și-și înghiți whiskyul ca pe apă. Jordan era foarte aproape de ea. Strânse cu putere paharul între degete pentru a-și stăpâni o puternică dorință de-a mângâia pieptul musculos. Întrebă pe o voce fermă:

– Cât este ceasul?

– Nouă și jumătate.

Jordan nu se mişcă. Erau doar la câţiva centimetri unul de altul şi Lise nu găsea puterea să se îndepărteze.

– Aş vrea să telefonez la spital.

Jordan replică imediat.

– Am sunat eu deja.

– Cum se simte?

– Se odihneşte. Este încă foarte slăbit, dar se crede că îşi va reveni.

Această veste aduse o imensă uşurare tinerei femei. Îşi aşeză paharul şi reuşi să se îndepărteze de Jordan. Dar nu făcu decât câţiva paşi când o mână i se strânse pe încheietură.

– Trebuie să vorbim.

Lise încercă să se elibereze, dar Jordan îşi spori strânsoarea. Ea replică enervată:

– N-aveam nimic să ne spunem. Nu voi rămâne cu tine! N-aş suporta această căsătorie lamentabilă. O căsătorie fără dragoste n-are nici o valoare şi... şi nu voi rămâne, mă auzi?

Degetele lui Jordan strânseră nervos încheietura plăpândă. El îşi încleştă maxilarul.

– Vei rămâne. Ai acceptat această căsătorie şi i-ai făcut o promisiune lui Mason. Aveai o şansă să te eschivezi, dar n-ai prins-o. Şi dacă te las să pleci, unde te vei duce?

– Nu te priveşte!

Lise se simţea prinsă în capcană. Nu se putea duce nicăieri. Poate, numai în Anglia... Această idee o linişti o clipă; apoi trebui să admită că nu s-ar fi putut întoarce acolo înainte de a-l şti pe Mason complet restabilit.

Jordan îi arătă încă o dată oribilul adevăr.

– Ești soția mea. În consecință, mă privește, nu crezi?

Ea privi cu atenție chipul neted și întunecat al soțului său și simți o lovitură în plin piept.

Era conștientă de forța iubirii pentru el. Va putea să găsească măcar curajul de a-l părăsi?

Cu trăsăturile înăsprite de efortil de a-și ascunde sentimentele, Lise spuse tăios:

– Foarte bine. În acest caz, ce propui?

Jordan zâmbi încordat.

– Ce calm suveran...

– Și de ce nu? Sunt sigură că nu ne va fi greu să găsim un... aranjament.

Lise încercă să adopte o voce disprețuitoare și plictisită. Jordan murmură încet:

– Este prea târziu, Lise.

– Nu înțeleg...

– Te-ai abandonat absolut încântător în brațele mele. Nu mai poți face pe indiferenta.

Șocată, Lise deschise mari ochii verzi. Replică pe un ton sarcastic:

– N-a fost decât dorință, fără nici un pic de dragoste. Și asta nu mă interesează...

– Este un început.

Jordan zâmbi și îndepătră ușor țesătura din mătase în care se înfășurase Lise. Se aplecă pentru a-și plimba buzele pe gâtul și pieptul tinerei femei și a-i atinge sânii cu o mână senzuală.

Lise se înfioră. Dorința îi năvăli în vine și respirația i se precipită.

– Nu...

Lise se îndepărtă dintr-o săritură. Știa că Jordan o făcea fără dragoste. Voia numai să-și etaleze puterea dominatoare asupra corpului ei prea ascultător. La acest gând, Lise putu găsi forța de-a respinge mâna lui Jordan...

El o lăsă să ia distanță. Lise rearanjă cutele veșmântului ușor de noapte și își încrucișă brațele cu un aer hotărât. Jordan o observă fără să spună un cuvânt.

După câteva clipe de tăcere, în care Lise nu reuși să-și întoarcă privirile, Jordan murmură:

– Vezi bine, Lise. Armonia noastră trupească este perfectă. Această căsătorie are toate șansele să reușească.

Lise lăsă tristă capul în jos.

– Și dragostea?

Jordan răspunse cu un cinism neîndurător:

– Care dragoste? Crezi oare că totul va merge mai bine dacă îți spun că te iubesc? Să știi că ți-o pot spune. Nu mă deranjează.

Lise închise ochii cu durere.

– Nu, nu! Bineînțeles că nu.

N-o va lăsa să plece. Voia „Holbrook International“ și va plăti prețul necesar.

– Atunci, unde este problema?

Furioasă, Lise replică fără să se gândească la vorbele ei.

– Problema este că te disprețuiesc!

– Încerci să semeni cu un disc stricat, Lise.

Întinse brațul și o aduse pe tânăra femeie lângă el, ca pe o păpușă din cârpe. Sărutul său strivi buzele Lisei.

Ea se zbătu furioasă, dar nu reuși decât să se răsucească pe pieptul puternic, fără să poată desface strânsoarea. Brusc, totul se clătină și Lise răspunse cu totul chemării acelui sărut. Mângâie cu tandrețe umerii contuzionați de pasiunea sa.

Jordan gemu încet lângă gura Lisei. Își afundă degetele în părul său negru pentru a o face pe tânăra femeie să dea capul spre spate, apoi acoperi cu sărutări avide gâtul fragil al Lisei.

Cu un gest precis și rapid, Jordan făcu să cadă mătasea de pe umerii Lisei. Mâinile mari, bărbătești, parcă descopereau pentru prima dată pielea mătăsoasă și se umpleau de admirație cu o infinită încetineală.

Răsună soneria telefonului. Zgomotul său insuportabil în această încăpere tăcută îi făcu pe amândoi să tresară. Lise reveni la realitate și vru să se îndepărteze de Jordan.

El refuză s-o lase să plece. Înălță capul pentru a-i cere cu o voce înăbușită:

– Lasă-l să sune.

– Nu!

Printr-o mișcare de panică, Lise reuși să se elibereze și alergă la telefon. Răspunse înainte ca Jordan să aibă timp s-o oprească.

– Lise?

Lise recunoscu pe loc vocea gravă a interlocutorului său. Păli și strânse convulsiv receptorul în mână. Era Paul Lianos.

– Cum ai obținut acest număr? întrebă ea cu răceală.

Paul Lianos părea că se amuză bine. Replică:

– De la Meredith. Vino mâine să iei prânzul cu mine.

Lise tremura din toate încheieturile. Ce tupeu! Nu-i venea să creadă. Paul Lianos era perfect sigur de el. Câteva secunde disprețul o sufocă pe Lise și o împiedică să vorbească. Apoi replică tăios:

– Nu.

Se întoarse, simțindu-l pe Jordan mișcându-se în spatele ei. O observă cu atenție pe tânăra femeie, trăsăturile crispate, maxilarele strânse. Paul Lianos continuă pe un ton convingător:

– Haide, acceptă, Lise. Nu-mi credeam ochilor când te-am văzut astăzi. Erai frumoasă la optsprezece ani, asta este sigur, dar acum ești irezistibilă!

Lise asculta intonația admirativă a lui Paul Lianos și simți că i se face greață. Încercă cu greu să respire adânc și tresări când Joardan îi smulse receptorul din mâna tremurătoare.

Jordan închise cu brutalitate, fără măcar să ducă receptorul la ureche. O răceală ascunsă o copleși pe Lise. Se aplecă să-și adune neglijeul și-l strânse zgribulită în jurul său. apoi îndrăzni să arunce o privire pe furiș spre fața deformată de furie a lui Jordan.

Cu perspicacitatea sa obișnuită, Jordan întrebă:

– Era bărbatul de la restaurant?

Lise dădu afirmativ din cap. Jordan continuă:

– Din cauza lui ai părăsit San Francisco?

– Da.

– Cine este?

– Paul Lianos.

Lise trebui să facă un efort față de ea însăși pentru a articula numele detestat. Jordan dădu la rândul său din cap, ca și cum acest nume îi era familiar.

– Și ce reprezintă el pentru tine?

– Nimic.

Lise se întoarse. Niciodată nu-i va putea povesti lui Jordan acel episod atât de umilitor.

El o prinse pe tânăra femeie de umeri și o făcu să se întoarcă în fața sa.

– Nu minți! Paul... Am mai auzit acest nume. Îl murmurai cu atâta ardoare, în acea zi când te-am sărutat!

Lise continua să refuze să răspundă. Jordan o obligă să ridice capul și o întrebă neînduplecat.

– Ești îndrăgostită de el?

Ea nu putu suporta mai mult.

– Lasă-mă în pace!

Se eliberă din mâna care-i ținea bărbia și ieși alergând din încăpere.

Capitolul 9

Lise era întinsă pe marginea piscinei. Se scălda în fiecare zi, înotând lungime după lungime, până când o cuprindea o epuizare plăcută. Apoi ieșea din apă și lenevea la soare înainte de prânz.

Ar fi apreciat aceasă mică rutină de trândăveală, în cazul în care ar fi fost mai puțin nefericită. Tânăra femeie se rostogoli pe spate și deschise ochii. Se împlinea o săptămână de când sosise în această casă și relațiile sale cu Jorddan nu arătau nici o ameliorare. Telefonul lui Paul Lianos nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile.

Lise închise iar ochii. Soarele îi ardea plăcut pielea. Păsărelele ciripeau vesel, insectele bâzâiau încet trecând din floare în floare... Locul acesta era atât de liniștit...

Din nefericire, Lise nu mai auzise vorbindu-se despre Paul Lianos după acel telefon nefast... și spera să nu mai aibă vreodată vești de la el.

Un rând de sequoia imenși umbreau o parte a piscinei, în spatele casei. Solul era pavat cu cărămidă roșie hexagonală; în jurul apei limpezi erau o mulțime de șezlonguri. O pergolă îmbrăcată în plante agățătoare ornamentale adăpostea o masă și niște scaune pentru a se mânca în exterior. Puțin mai departe, ascunsă într-un tufiș înflorit, se înălța o construcție mică ce închidea o saună. Da, dacă dragostea s-ar fi putut naște în această locuință, acesta ar fi fost paradisul...

Atmosfera în același timp rustică și luxoasă, o liniștea pe Lise. Trebuia să recunoască, această casă și grădina sa luxuriantă o cucerise în întregime.

Tânăra femeie se întoarse ușor când soarele începu să-i ardă umerii. Gândurile îi reveniră la Jordan.

Chiar în acea dimineață, Lise se trezise în lumina cenușie a zorilor. Inima lui Jordan bătea regulat lângă obrazul ei Adormise ținând-o în brațe. Lise se cuibări lângă trupul înalt și suplu, alunecând un braț în jurul taliei lui Jordan. Inspiră profund parfumul proaspăt și bărbătesc al pielii sale. În acea clipă, Lise se simți în sfârșit în siguranță, pentru prima dată după ani de zile.

Fără îndoială, Jordan n-o iubea, dar nu se lipsi de prezența sa reconfortantă, de nopțile lor de extaz senzual. Lise își uitase toată mândria: va lua tot ceea ce Jordan catadicsea să-i dea.

El se trezise. Lise zâmbise, încă pe jumătate adormită. El își aplecase capul brunet și-i dădu tinerei femei un sărut blând și afectuos.

Roşi, amintindu-şi acel sărut. De o săptămână, Jordan nu-i oferise decât îmbrăţişări pasionate, înverşunate şi în această dimineaţă îi dădea în sfârşit puţin din acea afecţiune care-i lipsea atât de mult.

***

Zilele treceau rapid. Jordan muncea în oraş toată ziua. Nu se întorcea decât la ora cinei. Lise se arăta rece şi rezervată în conversaţiile lor, deoarece îi era teamă să nu-şi dezvăluie secretul. Totuşi, Jordan făcea eforturi evidente pentru înfrânge timiditatea tinerei sale soţii. Uneori, după cină, ascultau muzică şi Lise se pierdea în gândurile sale, fără să observe privirea pătrunzătoare pe care Jordan o aţintea asupra ei. Uneori, jucau şah. Jordan câştiga întotdeauna; juca inteligent, cu o precizie calmă. Târziu în noapte, o ducea pe tânăra femeie până în cameră şi făcea dragoste în penumbra răcoroasă.

Lise nu ştia ce se va întâmpla cu ea. Viitorul o umplea de nelinişte şi refuza să-l privească în faţă. Uneori îşi spunea că ar trebui să se întoarcă în Anglia, după vindecarea lui Mason... Dar mai mult sau mai puţin conştient, nutrea speranţa nebună că, într-o zi, Jordan se va îndrăgosti de ea.

Era stupid şi Lise ştia asta. Atitudinea rece şi indiferentă a lui Jordan nu lăsa nici o îndoială asupra sentimentelor sale. O dorea pe Lise, atâta tot.

Concentrată asupra dilemelor sale familiare, nu auzi paşii unei femei înalte, brunete, care se apropiau.

– Bună ziua. Sper că apariția mea să nu te scandalizeze prea tare... Am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

Lise înălță capul și-și proteja ochii de soare. Descoperi stupefiată chipul delicat al Dianei de Brandebourg.

Stăpânindu-și mânia și gelozia, Lise se auzi răspunzând cu calm:

– Doamna Porter face cumpărăturile săptămânale.

Privirea Dianei de Brandebourg măsură cu curiozitate corpul aproape gol al Lisei. Apoi întrebă pe un ton indiferent.

– Jordan nu este aici?

– Este în oraș, replică Lise.

Ca întotdeauna, Diana era întruchiparea însăși a eleganței și frumuseții. Astăzi, părul lung și negru îi cădea liber pe umeri. Purta un costum de culoare deschisă format din pantaloni și o vestă impecabilă, machiajul era perfect, bijuteriile discrete și de valoare. Lise se simți copilăroasă și ștearsă alături de vizitatoarea sa.

– Nici o problemă. De fapt, am venit să te văd, Lise.

Diana zâmbea cu amabilitate. Lise îmbrăcă rapid o rochie scurtă de plajă peste costumul de baie. Îndrăzneala acestei femei era uluitoare. Pentru ce venise aici? Venise oare să-l caute pe Jordan, sau să profereze amenințări? O clipă, Lise se întrebă dacă Jordan o mai văzuse de la căsătoria lor... Ar fi, pentru ea, lovitura de grație.

Lise se ridică și încercă, în pofida emoției, să fie demnă. Începu:

– Doamnă de Brandebourg...

Vizitatoarea izbucni în râs.

– Oh, spune-mi Diana, te rog. Detest bunele maniere.

Lise consideră această întrerupere absurdă. Intră direct în subiect.

– Pentru ce voiai să mă vezi?

Diana ridică sprâncenele, deoarece sesizase nota de ostilitate a acestei întrebări.

– Ei bine, credeam că ar trebui să încercăm să ne cunoaștem puțin mai bine. La urma urmei, îl iubesc pe Jordan din toată inima. Căsătoria a avut loc într-o reuniune atât de restrânsă, încât n-am putut asista la ea... evident, dacă ești ocupată, pot...

Lise aținti asupra Dianei o privire uluită. Nu putu decât să repete slab:

– Îl iubești? Și el...

Diana aplecă într-o parte capul și o observă pe Lise amuzată.

– Bineînțeles, mă iubește. Nu ți-a vorbit despre mine? Este de neiertat. Află...

Lăsă să treacă o clipă cumplită în cursul căreia Lise crezu că leșină.

– Află că sunt sora sa.

Lise se îmbujoră și se simți absolut ridicolă, sub privirea ironică a Dianei. În același timp, simți că i se ia de pe inimă o greutate dureroasă, apăsătoare. Încă puțin și ar fi luat-o pe Diana în brațe.

– Oh, sora sa!... Dumnezeule! Îmi pare rău... te-am primit atât de rău! Vrei să bei o cafea înăuntru?

Lise se puse în mişcare, cu un zâmbet involuntar pe buze şi inima uşoară. Nu se gândise niciodată că Diana şi Jordan ar putea fi rude şi trăsese concluziile cele mai ruşinoase. De acum, se simţea atât de uşurată!...

Lise o aşeză pe Diana în salonul răcoros cu storurile lăsate.

– Voi face o cafea.

– Vrei puţin ajutor?

– Nu, mulţumesc, nu-mi va lua decât un minut. În timp ce se făcea cafeaua, Lise se năpusti la etaj pentru a-şi peria părul şi a îmbrăca o pereche de pantaloni şi o bluză uşoară.

Lise aduse tava cu cafea în salon. Umplu ceştile şi-i oferi Dianei prăjiturile doamnei Porter.

– Nu te deranjează dacă fumez? o întrebă Diana.

– Nu, desigur. Îmi place mult mirosul ţigărilor franţuzeşti.

Diana răspunse zâmbetului Lisei.

– Sper că nu te jignesc dacă te întreb ce vârstă ai?

– Nu, am douăzeci şi unu de ani.

Diana remarcă amabilă:

– Nu mă miră că Jordan este atât de protector cu tine.

– Crezi că sunt prea tânără pentru el?

– Îl iubeşti?

– Da.

Lise răspunse fără cea mai mică ezitare şi chipul Dianei se îmblânzi.

– Atunci, nu cred că eşti prea tânără. Rodolphe are cu cincisprezece ani mai mult ca mine. Dar asta n-a avut nici o importanţă pentru noi.

Diana vorbise despre soțul său cu tandrețe; Lise înțelese că formau un cuplu armonios și fericit. Diana îi plăcea din ce în ce mai mult. Era deschisă, strălucitoare și arăta interes pentru tânăra sa cumnată.

– Jordan mi-a spus că locuiești la New York. Soțul tău este aici, cu tine?

– Nu, este la Los Angeles pentru mai multe săptămâni, în cadrul unui ciclu de conferințe îngrozitor de plictisitoare; așa că am venit în San Francisco să-mi vizitez prietenii și evident, să-l văd pe Jordan. Iartă-mă că nu te-am anunțat...

– Oh, nu este nici o problemă, te asigur. Mi-ar plăcea să devenim prietene.

– Și mie... și cu siguranță așa se va întâmpla. Jordan a așteptat mult timp înainte de a găsi femeia vieții sale. Știam că va fi o persoană excepțională.

Lise roși și nu găsi un răspuns. Evident, Diana nu știa motivul josnic, comercial al căsătoriei lor. Ea continuă:

– De fapt, am avut o intuiție de prima dată când te-am întâlnit – îți amintești, în acel club de noapte... Jordan a insistat să vadă piesa și când v-am văzut împreună... Oh, nu știu de ce m-am gândit... ceva în comporarea lui Jordan, în felul de a te privi...

Lise își propuse să se gândească la aceste cuvinte surprinzătoare când va rămâne singură. Remarcă:

– Probabil sunteți foarte apropiați unul de celălalt.

Diana ridică din umeri.

– Oh, se înțelege... Când eram mică, aveam pentru el o adevărată adorație. Dar este foarte rezervat, foarte puternic; nu este ușor să te apropii de personalitățile puternice.

Lise consimți și probabil ceva se citi în privirea sa, deoarece Diana o întrebă:

– Ești fericită, nu-i așa?

– Da.

Lise zâmbi cu curaj, pentru că nu voia s-o neliniștească pe sora lui Jordan, nici să i se destăinuiască fără s-o cunoască bine. Diana o crezu și exclamă cu sinceritate:

– Sunt mulțumită... pentru amândoi. Jordan avea de mult timp nevoie de cineva ca tine.

În fața aerului surprins al Lisei, preciză:

– Oh, știu bine că femeile i se aruncă de gât. Întotdeauna au făcut-o și o vor face mereu. Dar eu sunt sora lui, nu l-am decât pe el, ultimul membru al familiei mele și sunt mulțumită să-l văd în sfârșit fericit.

Lise servi a doua ceașcă de cafea. Bucuria naivă a Dianei o stânjenea din ce în ce mai mult. Dar nu mai putea da înapoi, trebuia să-i mențină cumnatei sale iluziile.

– Jordan mi-a spus că părinții voștri au murit.

Imediat după ce vorbise, Lise înțelese cât de lipsită de tact fusese fraza ei. Diana râse ușor pentru a o face să se simtă mai bine.

– Nu te scuza... Eram amândoi foarte tineri când au murit. De fapt, Jordan este cel care m-a crescut. Presupun că nu ți-a vorbit despre asta?

– Nu.

Lise se aplecă înainte, interesată. Jordan îi dezvăluise foarte puține despre el însuși, și ardea de nerăbdare să afle mai multe.

Diana începu pe un ton indiferent.

– Eu aveam cinci ani când a murit mama. Jordan avea șaptesprezece. Tata băuse și jucase. Trăiam într-un cartier mizerabil din New York și la moartea mamei n-aveam un ban. A murit de epuizare, vrând să plătească datoriile lăsate de tata. Dar... spune-mi dacă te plictisesc, nu este chiar o poveste frumoasă.

– Nu, continuă. Nu știu aproape nimic din viața lui Jordan.

Ei bine... Jordan a muncit într-o uzină pentru a ne plăti studiile și a ne întreține. Era o muncă grea, se întorcea complet epuizat, pentru a-și pregăti examenele. Aceasta a fost o perioadă grea pentru el. Ea l-a format, l-a întărit și l-a oțelit. L-am văzut schimbându-se sub ochii mei. N-a încetat niciodată să se lupte și acum a devenit unul dintre cei mai puternici bărbați din Statele Unite. Frumos parcurs, nu-i așa? Ai înțeles cu siguranță: sunt mândră de el.

– Îl iubești mult...

– Da, admise Diana fără rezerve.

– Ai cunoscut-o pe soția lui?

– Nathalie? Ți-a vorbit despre ea?

– Mi-a spus doar că a murit aducând un copil pe lume.

Nathalie... Lise își imagină o fată înaltă, brunetă, excesiv de frumoasă și sensibilă. Diana părea surprinsă.

– Este ciudat, el nu este genul care să vorbească despre trecut… Jordan s-a căsătorit cu Nathalie la douăzeci de ani, cu pasiunea tinereții. De fapt, era una din prietenele sale…

– Mă întreb dacă are vreo fotografie de-a ei…

– Sincer, nu cred. Jordan nu se întoarce niciodată asupra trecutului. Nu este un sentimental, cu toate că… ani de zile l-au chinuit remușcările; credea că ar fi putut s-o salveze dacă era mai bogat… Era greșit, desigur. Medicii au fost categorici: nu se putuse face absolut nimic. Deși asta nu-l putea consola, în acea perioadă eu mă gândeam deja că mai devreme sau mai târziu se vor despărți, dacă Nathalie ar fi trăit. Se schimbaseră atât de mult amândoi… Se căsătoriseră prea tineri…

Diana fuma calmă o țigară și adăugă:

– Jordan mă va ucide dacă va afla că ți-am povestit toate astea.

– Oh, este foarte drăguț din partea ta…

– Eu sunt gata să povestesc lumii întregi ce a făcut Jordan pentru mine… Știu foarte bine că el nu-și va aduce niciodată laude! Dumnezeule, este într-adevăr atât de târziu? Sunt ore întregi de când flecăresc. Iartă-mă, dar am o întâlnire pentru prânz.

Diana își aruncă bricheta și tabachera în poșeta mică de mână, continuând:

– Mi s-a spus că bunicul tău a avut o recidivă?

– Da. Își va reveni fără îndoială și de data aceasta, fără probleme. Am fost să-l văd ieri; arată mult mai bine.

Diana se ridică.

– Sunt vești excelente. Sunt mulțumită că am putut sta de vorbă cu tine. Trebuie neapărat să vii cu Jordan la noi când se va întoarce Rodolphe din Los Angeles.

***

La întoarcerea lui Jordan, Lise, pe terasă, admira noaptea care se lăsase. El își turnă un pahar cu whisky și veni alături de soția sa. Părea epuizat, încordat și Lise ar fi vrut să-l ia în brațe pentru a-l încuraja. Întâlnind privirea lui Jordan, lăsă ochii în jos și rupse tăcerea:

– Ai avut o zi bună?

– Da. Și tu?

– Sora ta a venit să mă vadă.

Jordan zâmbi.

– Știam că voia s-o facă de mult timp.

– Ne-am simpatizat. Îmi place foarte mult.

– Bine.

– Jordan...

– Da?

– Noi de-abia ne cunoaștem, șopti Lise.

– Este oare vina mea?

– Nu știu.

– Dar ce vrei de la mine?

– Nu știu. Poate gentilețe...

– Nu mă consideri gentil? o ironiză el. Eu credeam că ne cunoaștem până în cele mai mici amănunte.

Lise roși.

– Dorința nu este totul.

Jordan replică rece:

– Este tot ceea ce îmi oferi. De la căsătoria noastră, te-ai ascuns în spatele unui perete de gheață.

– Dar dorești într-adevăr să-ți ofer mai mult? întrebă Lise încercând să-și stăpânească mânia.

– Vreau o soție.

– Și eu nu sunt?

– Nu chiar. Mă învinuiești că îți dăruiesc plăcere. Nu este totuși atât de rău...

Lise se ridică dintr-o săritură și strigă exasperată:

– Nu-i decât asta. Tu nu știi decât să iei, nu știi să dăruiești!

Drept răspuns, Jordan se ridică la rândul său pentru a o lua pe tânăra femeie în brațe. O sărută cu o senzualitate puțin brutală, apoi se eliberă încet. Lise șopti într-o suflare:

– Ai făcut dragste cu altcineva de când ne-am căsătorit?

– Nu, răspunse Jordan cu o sinceritate firească.

Lise nu-și putu rreține un mic zâmbet de ușurare. Jordan o biciui cu o voce plină de ironie:

– Asta îți face plăcere?

– Am întrebat din pură curiozitate, replică rece tânăra femeie.

Jordan râse, dar Lise îi sesiză perfect exasperarea. El o ridică pe tânăra femeie în brațe și o duse în cameră. Lise îl lăsă s-o facă; o rezistență din partea sa n-ar fi făcut decât să-l amuze pe Jordan.

O așeză încet pe patul imens. Își puse mâinile de fiecare parte a capului tinerei femei și se aplecă spre ea, cu greutate corpului așezată pe brațele încordate.

Lise așteptă, fără să spună o vorbă. Deasupra ei, chipul lui Jordan părea sculptat în piatră, dur și nemilos.

Încet, Jordan lăsă capul în jos și-și puse gura pe a Lisei, cu o abilitate calculată. În cele din urmă, ea avu un frison de nerăbdare. Își afundă mâinile în părul negru pentru a-l atrage pe Jordan cu totul lângă ea.

– Lise, mă doreşti? murmură el. Lise mărturisi imediat, inacapabilă să mintă.

– Da.

Jordan zâmbi cu o urmă de tristețe.

– Vorbește-mi despre Paul Lianos.

Lise încremeni. Încercă să-și întoarcă fața, dar Jordan o imobilizase cu o mână fermă.

– Povestește-mi, insistă el.

Lise murmură confuz:

– Jordan, nu mă chinui... Sărută-mă...

Tânăra femeie se ridică și își lipi buzele de cele ale soțului său. Jordan nu făcu nici o mișcare; refuza ofranda Lisei.

Ea își ascunse lacrimile sub pleoapele lăsate. Avea nevoie să simtă mâinile lui Jordan, să-i simtă pasiunea... El o învățase senzualitatea de-a lungul acestei săptămâni; n-avea pentru ea decât dorință fizică, dar n-avea importanță. Avea nevoie de el pentru a fi o ființă întreagă.

Lise își șterse pe furiș, în întuneric, lacrimile și întrebă șoptit:

– De ce m-ai luat de soție?

– O știi.

– Da. „Holbrook International“.

Jordan se lăsă să alunece într-o parte, lângă tânăra femeie. Apoi se culcă pe spate și privi fix în tavan.

– Ce ți-a făcut, Lise?

– Nu vreau să vorbesc despre Paul Lianos…

Jordan replică tenace, neînduplecat.

– Eu, da. Vreau să știu ce importanță are pentru tine.

Lise oftă și închise ochii. Nu-i putea spune nimic. Era peste puterile sale.

El întinse un braț pentru a aprinde lumina. Văzu lacrimile lucind slab pe obrajii palizi ai Lisei, fața ei trasă și tristă. Îi ordonă blând:

– Lise, spune-mi…

– Jordan, te rog…

– Deschide ochii! Privește-mă!

Mânia neașteptată a lui Jordan vibră în încăpere. Lise se întoarse pe o parte, fără să vrea să asculte. Dacă deschidea ochii, Jordan ar fi citit acolo ca într-o carte deschisă.

Câteva clipe de tăcere trecură încet, apoi Lise îl auzi pe Jordan înjurând cu voce joasă. Simți salteaua lăsându-se. Jordan se ridicase.

Lise deschise ochii în clipa când el ajunse la ușă.

– Jordan, unde te duci?

– Să lucrez.

Apoi ușa se trânti cu putere. Plecase.

Capitolul 10

Trei zile mai târziu, Lise se duse în vizită la bunicul său la spital. Nancy veni s-o ia pe tânăra femeie și plecară împreună. Piesa promisă de Victor Jamal sosise cu corespondența de dimineață, dar Lise n-avusese dispoziția de a arunca o privire peste ea. Voia să obțină acest rol, își dorea cu disperare să înceapă iar să muncească, dar era cuprinsă de un fel de plictiseală, de descurajare.

Jordan n-o mai atinsese din seara în care ieșise trântind ușa. În fiecare nopate, frustrarea și suferința o chinuiau pe Lise, întinsă singură în pat. Jordan lipsea din ce în ce mai des. Pentru a lucra sau... pentru a se vedea cu o altă femeie?

Păstra întotdeauna față de ea o politețe glacială, ca și când nu era decât o invitată necunoscută. Ea știa motivul acestei atitudini; Jordan bănuia că-l iubește pe Paul Lianos și mândria Lisei făcea imposibilă orice explicație.

În dimineața aceea, Jordan plecase deja când Lise coborâse, cu ochii încercănați și umflați de încă o noapte de insomnie. Singurele urme ale trecerii soțului său prin sufragerie erau un ziar despăturit și o ceașcă goală ce zăcea pe masă. Lise izbucnise în plâns. Apoi își șterse în grabă lacrimile, deoarece doamna Porter sosea cu sucul de fructe și cafea proaspătă.

Limuzina lui Mason demară silențios și Nancy remarcă:

– Pari obosită, Lise.

Aceasta se mulțumi să răspundă:

– N-am dormit foarte bine în noaptea aceasta.

Apoi tânăra femeie preferă să devieze conversația spre planurile sale în teatru.

Mason părea în putere și vioi când ajunseră la spital. Îi aruncă nepoatei sale o privire pătrunzătoare, înainte de-a întreba direct:

– Ești fericită cu Jordan Hayes?

Lise încercă să zâmbească.

– Da.

– Ai o mină îngrozitoare, micuțo. Sper că nu te tratează rău?

Lise răspunse cu demnitate:

– Bineînțeles că nu, bunicule.

Lise îl observa pe Mason pe furiș. La fiecare întrevedere cu bunicul său, o obseda o întrebare: cum putuse acționa astfel, cu un atât de fenomenal egoism? Evident, crezuse că face bine, dar Lise simțea că va avea nevoie de timp pentru a-l ierta.

– Bine, bine. Este perfect. În sfârșit, am reușit să te pun în siguranță.

Lise simți dorința de a râde. Nu trăise niciodată o situație atât de incertă... Preferă să schimbe subiectul:

– Pari în plină formă.

– Voi ieși de aici, imediat ce va fi posibil.

– Și ce vei face după aceea?

– Întreab-o pe Nancy! Ea este cea care a tras toate sforile.

Lise replică, prefăcându-se serioasă:

– Este timpul să te țină cineva în mână. De prea mult timp nu faci decât după mintea ta.

Când cele două femei se pregăteau să iasă din cameră, Mason le opri cu un gest. Își privi nepoata drept în ochi.

– Știi, Lise, într-adevăr am crezut că n-o să-mi mai revin, de data asta.

Era prima dată când o frază a neînduplecatului bătrân semăna cu o scuză sau cu o explicație. Lise dădu din cap.

– Știu, bunicule.

Lise mâncă de prânz cu Nancy într-un restaurant franțuzesc pe Ghirardelli Square. Profită de această ocazie pentru a se informa:

– Spune-mi, Nancy, ce planuri ai cu Mason? Dacă ar fi să-l cred, tu ai pregătit totul.

Nancy izbucni în râs.

– Și el nu poate suporta această idee!

– Cu siguranță. Așadar, ce intenționezi?

– Retragerea la soare, în Hawaii.

– Retragerea? Mason?

– Și de ce nu? Acum a pierdut compania, nimic nu-l mai reține în San Francisco. Dacă îl las să rămână aici, își va face revenirea în afaceri în șase luni.

Lise aprobă din cap și Nancy continuă:

– L-am lăsat destul de mult timp să-și sape mormântul cu mâinile lui. Acum, s-a terminat! Am închiriat o casă la Molokai. Vom pleca imediat ce Louis îi va da lui Mason permisiunea să călătorească.

– Asta este minunat, Nancy!

– Sper... Mason a pretins întotdeauna că adoră să pescuiască. Se va putea antrena și să se consacre altui lucru decât munca. La urma urmei, a trebuit să aștept mai mult de treizeci de ani înainte să-mi ceară mâna...

Furculița Lisei se opri la jumătatea drumului între gura sa și farfurie.

– Știam eu bine că-l iubeai... Oh, Nancy, îți doresc noroc. Meriți să fii fericită...

Ochii bătrânei doamne străluciră de lacrimi stăpânite.

– Mulțumesc, draga mea. Sper să-i faci urări la fel de sincere bunicului tău... Nu este un om rău, Lise... Nu știe să-și exprime sentimentele, atâta tot.

Oare de câte ori o auzise Lise pe Nancy apărându-l pe Mason? Tânăra femeie răspunse pe un ton puțin trist.

– Știu, dar am fost serios rănită în amorul propriu, și nu este ușor să uit.

Nancy păru sincer intrigată:

– Despre ce vorbești?

– Nu te osteni... Meredith mi-a povestit cu drăgălășenie combinațiile bunicului. Jordan a fost obligat să mă ia, pentru a obține „Holbrook International".

Nancy scutură furioasă din cap.

– Fata asta este răutatea întruchipată! Îi voi spune cum văd eu lucrurile, data viitoare...

– Nu merită osteneala, Nancy. Tot ce contează este că mi-a spus adevărul.

– Spune-mi, draga mea, asta a creat probleme între Jordan și tine?

Lise oftă.

– La drept vorbind, n-a făcut lucrurile mai ușoare. De câte ori îl privesc, mă gândesc la faptul că a fost obligat să mă ia de soție...

– Ce?

– Spuneam că, de fiecare dată...

– Dar ce ți-a spus Meredith, exact?

Lise se încruntă.

– Că Jordan și-a dorit „Holbrook International" de mulți ani și că bunicul i-a impus căsătoria drept condiție a vânzării.

Nancy zâmbi cu milă. Dădu din cap cu tandrețe.

– Acum, draga mea, ai să mă asculți.

– Nancy, chiar nu doresc să vorbim...

– Ascultă-mă! Meredith mințea cu nerușinare, pentru motivul că Jordan nu s-a interesat niciodată de ea și că ciuda o sufocă.

– Dar credea... Mi-a spus...

– Îmi pot imagina ce ți-a spus! Tu nu știi să recunoști gelozia? Tu ești cea pe care a vrut-o Jordan, numai tu!

– Nu... știu...

– Ei bine, eu știu. Am urmărit negocierile de vânzare încă de la început și, crede-mă, Jordan se afla pe poziție de forță. Mason a trebuit să-i accepte toate pretențiile.

– Vrei să spui...?

– Meredith a inventat această poveste ridicolă. Este absolut invers: Jordan amenința că-și retrage propunerea dacă nu se făcea căsătoria.

Chipul Lisei se lumină brusc.

– Nu-mi vine să cred!

– Oh, este adevărat. I-am făcut o mulțime de scene lui Mason pe acest subiect. Această idee părea atât de... puțin civilizată! Eram furioasă... până când am descoperit că-l iubeai pe Jordan. Mason era de acord cu această idee încă de la început. Era încântat să te vadă la adăpost de nevoi, pentru că el pierduse totul.

Cât mai dură masa, gândurile Lisei se învălmășeau; nu reușea să accepte în întregime această lovitură de teatru, dar simțea nevoia să izbucnească în râs la orice cuvânt.

Cel puțin un lucru îi părea sigur: Jordan o iubea...

Nancy o părăsi pe Lise după nenumărate îmbrățișări și recomandări. Tânăra femeie chemă un taxi și-i dădu adresa birourilor lui Jordan, în cartierul financiar al orașului.

Inima Lisei tresări când taxiul se opri în fața impozantei clădiri din oțel și sticlă. Când se aplecă în față pentru a-i plăti șoferului, tânăra femeie încremeni, cu fața întoarsă spre exterior.

Ușa dublă batantă a imobilului tocmai se deschisese automat pentru a-i lăsa să treacă pe Meredith și pe Jordan. Se îndreptară spre limuzina din apropiere. Meredith zâmbea, cu mâna pe brațul lui Jordan. Ochii măriți ai Lisei alunecară peste

tânăra și provocatoarea femeie, pentru a se ațintí pe chipul însoțitorului său. Jordan avea o expresie indiferentă, care-i era cunoscută. Se aplecă pentru a deschide politicos portiera limuzinei, și o lăsă pe Meredith să se instaleze. Motorul demară și Jordan se întoarse dispărând în clădire.

Șoferul de taxi o privea atent pe Lise, ca și când o credea nebună. Tânăra femeie bâigui niște scuze și-l rugă s-o conducă acasă. El ridică din umeri și porni motorul.

– Vă simțiți bine, doamnă?

– Da, foarte bine.

Lise strânse din dinți. Faptele vorbiseră; ele singure arătaseră adevărul: Nancy greșise și Meredith avea dreptate.

Și Jordan... Un suspin o gâtui pe Lise. Jordan mințise. Nu încetase niciodată s-o vadă pe Meredith.

Întorcându-se acasă, Lise se refugie imediat în camera ei, unde începu să se plimbe ca un leu în cușcă.

Gândurile îi fură întrerupte de soneria de la intrare. Câteva clipe mai târziu, doamna Porter ciocănea discret.

– Un domn dorește să vă vadă, doamnă. Domnul Paul Lianos.

Lise nu încercă nici o surpriză; apariția acestui bărbat se potrivea cu situația dificilă în care se afla.

– A spus ce vrea?

– Ei bine... nu. Dar pare foarte dornic să vă vadă.

– Spuneți-i... Oh, n-are importanță. Cobor.

– Scuzați-mă că pun această întrebare, doamnă, dar... vă simțiți bine?

– Da, mulțumesc mult... Sunt puțin obosită, atâta tot.

Lise intră și examină cu un dezgust glacial silueta înaltă așezată în fața ferestrei. Spuse tăios:

– Ce vrei?

Paul Lianos o studie pe Lise din cap până în picioare înainte de-a răspunde cu un zâmbet obraznic:

– Mi se pare evident, Lise. Am venit să te invit la cină diseară.

– Nu, replică Lise disprețuitoare. Sunt o femeie căsătorită, în caz că nu știai. Mi-ar face plăcere să pleci.

Paul Lianos îi aruncă un zâmbet fermecător, același zâmbet de care tânăra femeie se lăsase înșelată cu trei ani în urmă.

– Nu mă alunga, Lise. Mi-ar plăcea să reiau legătura cu tine. Știi, am încercat să te găsesc, dar ai dispărut complet!

Lise strânse pumnii.

– Ieși!

– Nu vrei să mă găsească soțul tău aici? Nu te neliniști, știu să fiu discret.

El înaintă spre Lise. Ca și prima dată, acest bărbat vanitos și îngust la minte nu putea admite să fie respins.

Paul Lianos își puse mâinile pe umerii Lisei, paralizată de această atingere dezgustătoare. Reuși să murmure cu o voce nesigură:

– Lasă-mă! Ieși!

– Ați auzit ce a spus doamna Hayes. Vă sugerez s-o ascultați.

Vocea lui Jordan răsună în încăpere. Lise întoarse capul și întâlni privirea ochilor de culoare cenușie pe care-i iubea atât de mult. De data aceasta, Paul Lianos nu-i putea face rău.

Paul Lianos se îndepărtă de Lise cu un zâmbet arogant, dar sesiză teama din ochii săi. Într-adevăr, Jordan părea gata să-l ucidă.

– Ieșiți de aici.

– De acord, de acord, plec...

Paul Lianos încercă să ia o expresie de amuzament ironic pentru a avea o ieșire reușită, dar bătu în retragere puțin prea repede. O portieră de mașină se trânti, un motor porni.

Privirea lui Jordan ardea de furie. Lise bâigui cu stângăcie:

– Te-ai... întors devreme astăzi.

– Iartă-mă că te-am deranjat.

– Oh, nu-i asta. Mulțumesc Jordan, pentru ceea ce ai făcut.

– Și ce am făcut?

– Știi foarte bine. Închipuiește-ți, nu eu l-am invitat.

O umbră de zâmbet trecu pe buzele lui Jordan.

– Accept s-o cred. Tremuri ca o frunză.

Lise își strânse brațele în jurul corpului.

– Mă dezgustă...

Jordan se apropie și cercetă cu privirea chipul și trupul Lisei.

– Ți-a făcut vreun rău?

– Oh, nu, n-ar fi putut...

– Dar a făcut-o în trecut, nu-i așa?

Lise întoarse ochii pentru a privi pe fereastră.

– Da, în trecut.

– Cum s-a întâmplat?

Mândria Lisei se revolta încă o dată în fața acestei întrebări.

– De ce mă întrebi? Eu nu-ți pun întrebări despre trecutul tău.

Jordan replică liniștit.

– Trecutul meu nu vine să se întâlnească iar cu mine.

Lise se închise într-o tăcere încăpățânată. În cele din urmă, Jordan îi ceru pe un ton aproape rugător:

– Spune-mi, Lise. Cred că ți-am ghicit povestea, dar mi-ar face plăcere s-o aud din gura ta.

Lise se hotărî brusc:

– Foarte bine. Iată... Aveam optsprezece ani. De-abia ieșisem din liceu și Mason voia să mă căsătorească în mod cât mai avantajos posibil. Și-a oprit alegerea asupra lui Paul Lianos, a organizat o întâlnire ca să ne cunoaștem mai bine. Am băut multă șampanie. Paul Lianos m-a atras de-o parte și... și...

Jordan completă cu o voce dură:

– Te-a violat?

– Nu. Am reușit să scap.

Lise încercă să râdă, dar eșuă lamentabil. Încheie:

– Asta este tot... nu este chiar crima secolului!

Lise pândi în ochii lui Jordan inevitabila privire de milă arogantă. Dar ei reflectau numai furie de o violență înspăimântătoare.

– Îl voi omorî, murmură printre dinții strânși.

Făcu o mișcare spre ușă și Lise i se agăță de braț.

– Nu! Jordan, nu face asta! nu merită osteneala. Nu se va mai întoarce niciodată, îi este prea teamă de tine.

– De ce vrei să-l aperi?

Lise îi răspunse cu înflăcărare:

– Nu, pe tine vreau să te apăr!

– Într-o zi, îl voi face să plătească pentru ce ți-a făcut.

Lise oftă ușurată. Reușise să-l oprească pentru moment. Jordan se aplecă asupra tinerei femei și reluă:

– Oh, Lise, de ce nu mi-ai povestit asta mai curând? N-ar fi trebuit să ții acest secret în tine.

– Mi-era teamă.

– De ce? întrebă Jordan, mângâind părul brun, lângă pieptul său.

– Mi-era teamă...

– Că asta îmi va schimba sentimentele? Este ridicol, dragostea mea. Pentru mine, asta nu schimbă absolut nimic... Aș da mult să șterg acest episod din memoria ta.

Lise se lăsă amețită de această voce tandră. Apoi, își aminti imaginea din acea zi: Jordan și Meredith, împreună. Înnebunită de deziluzie, tânăra femeie se îndepărtă. Jordan o urmări din ochi cu atenție.

– Ce ai?

Lise lăsă capul în jos. Nu vor putea trăi niciodată în înțelegere și armonie, prea multe minciuni se ridicau între ei. Dacă Lise renunța să plece, Jordan o va distruge... sau mai degrabă se va distruge ea însăși.

– Vreau să plec din acest loc. Vreau să divorțez.

Jordan rămase indiferent.

– Nu. N-am nici o intenție să te las să pleci. Nici acum, nici altă dată.

– De ce, nu? strigă Lise. Tu n-ai nevoie de mine!

Jordan păru că-și stăpânește cu mare greutate mânia.

– Adevărat? Lise, cum poți fi atât de oarbă?

În mai puțin de o secundă, Jordan părăsise încăperea. Ușa se trânti cu zgomot, făcând să vibreze casa întreagă.

Lisei i se înmuiară picioarele. Înțelesese oare bine ultimele cuvinte ale lui Jordan? Spusese oare că avea nevoie de ea? Hotărârea tinerei femei slăbi. De ce să nu acorde o ultimă șansă fericirii?

Își recăpătă răsuflarea și urcă în mare grabă scara. Jordan nu era în cameră, dar tânăra femeie auzi zgomotul apei curgând la duș. Fără să stea pe gânduri, Lise împinse ușa băii.

Vaporii de apă aburiseră panourile din sticlă ce încadrau dușul. Jordan era cu spatele la ușă. Cu brațele sprijinite de perete, lăsa apa să-i curgă de-a lungul trupului.

Inima Lisei se strânse; poziția lui Jordan, încordarea spatelui și a umerilor săi, exprimau o imensă tristețe. Din câteva mișcări, își dezbrăcă hainele și intră sub duș.

El se întoarse brusc. Lise roși puternic, dar susținu privirea lui Jordan și mângâie părul negru și scurt, lipit de ceafa puternică.

– Te iubesc, șopti ea simplu.

Jordan replică pe un ton înăbușit.

– Mai spune o dată.

Lise atinse pieptul lui Jordan și simți mușchii încordându-se sub pielea udă. Tânăra femeie se apropie și se strecură și ea sub căderea de apă caldă.

Atingând ușor cu gura urechea lui Jordan, murmură:

– Te iubesc.

Îl sărută și-l înconjură cu brațele.

– Am așteptat aceste cuvinte toată viața, șopti el în fața gurii sale. Dumnezeule, cât te iubesc, Lise! M-am îndrăgostit de tine din prima zi în care te-am văzut.

Sărutul lor deveni mai profund, mai înflăcărat de senzualitate. Pasiunea îi cuprindea, îi contopea, înnebuniți de dorință. Jordan o ridică ușor pe Lise fără nici un efort și ea îi strigă numele când o posedă.

Pătimași, amețiți de voluptate, se mai sărutară încă mult timp. Apoi, Jordan șterse corpul ud al Lisei cu ajutorul unui prosop alb. O luă pe tânăra femeie de mână și o conduse în cameră.

Capul Lisei i se culcă pe piept. Simțea brațele musculoase îmbrățișându-i trupul.

După o clipă de repaus liniștit, Lise rupse tăcerea:

– Te-am văzut astăzi cu Meredith, în fața clădirii biroului său.

Jordan întrebă cu gura ascunsă în părul brun al tinerei femei:

– Ce căutai acolo?

– Veneam să te văd. Ea ce făcea acolo?

– A venit să-mi ceară de lucru. I-am dat de înțeles să-și facă un rost. Ți-o fi ea verișoară, dragostea mea, dar n-o suport.

Lise zâmbi.

– În ziua căsătoriei noastre, m-a lăsat să înțeleg că ați fost iubiți.

Jordan înălță capul pentru a o privi pe Lise în ochi.

– N-am atins-o niciodată, n-am simțit niciodată dorința asta. Mă crezi?

– Da. Încerca să mă rănească... să ne rănească. Acum o știu.

Jordan sărută cu tandrețe pleoapele soției sale. Dar Lise nu-și putu reține întrebările.

– A fost oare o coincidență că ai venit la ultima reprezentație a piesei?

– Nu, admise el, fără jenă. Eram intrigat de tânăra care renunțase la averea familiei Holbrook. În clipa în care am pus ochii pe tine, am înțeles că te așteptam de mult timp. Ca și când te-aș fi regăsit după un lung somn...

Ea râse drăgăstos.

– Și mie, care-mi era teamă de tine! Mi-ai părut atât de puternic, atât de sigur de tine. Nu văzusem niciodată pe cineva ca tine.

Jordan izbucni în râs la rândul său.

– Într-adevăr? N-ai prea arătat asta. Aveai un aer complet indiferent, în afară de când te sărutam. Acele rare clipe mi-au permis să păstrez o speranță. Mă gândeam că am tot timpul să te cuceresc; voiam să mă străduiesc să nu grăbesc nimic, dar eram nerăbdător și atât de gelos...

– Gelos?

– Da, gelos. Eram gelos pe Ashley, pe Shaun Barnett, pe Paul Lianos... pe toți bărbații care îndrăzneau să te

privească. Era în tine o puritate care fascina toți bărbații. Dar tu nu-mi acordai nici o atenție și mi-a fost teamă că te pierd.

– Timp de trei ani nu m-am uitat niciodată la un bărbat... cu excepția ta. M-am îndrăgostit de tine atât de rapid, atât de total. N-aveai nici o șansă să mă pierzi. Mă crezi?

Jordan se întunecă.

– Neapărat. Altfel aș înnebuni.

– Mason n-ar fi putut niciodată să mă oblige să iau în căsătorie un bărbat pe care nu-l iubeam, chiar pe patul lui de moarte.

Lise se juca încântată cu părul brun de pe pieptul bronzat al lui Jordan. El se înfioră și îmbrățișă mai strâns corpul suplu al tinerei femei.

– Te iubesc, Lise. Și te doresc, acum.

Ea îi oferi buzele, arătându-și cu indecență senzuală propria dorință. Jordan zâmbi întâlnind privirea tulburată a Lisei.

– Am fost neîndemânatic față de tine, îmi pare rău. N-am decât o scuză: eram disperat. I-am spus lui Mason că te voiam de soție, i-am forțat mâna. M-a crezut probabil nebun! Când ne-am întâlnit la restaurant cu Paul Lianos, m-am gândit că timpul mă presează; te credeam îndrăgostită de el. Și, imediat după ziua căsătoriei, vorbeai fără încetare despre divorț. N-am fost destul de răbdător.

Lise, la rândul ei, dorea să-i dezvăluie îndoielile și chinurile pe care le trăise. Cât erau de departe, acum!

– Oh, Jordan, te iubeam deja încă înainte de a părăsi Londra... Dar Meredith mi-a povestit... Ei bine, știi că mi-a

spus… că Mason m-a obligat la această căsătorie și nu invers. De aceea te-am lăsat să crezi într-o legătură între Lianos și mine… din răzbunare.

Maxilarele lui Jordan se încordară.

– Această Meredith! Nu reușesc să cred că și-a dat atâta osteneală să ne despartă!

Lise își plimbă degetul pe obrazul său și se opri pe nasul lui Jordan.

– N-are importanță. Nancy mi-a explicat totul. Poate Meredith este îndrăgostită de tine?

Jordan râse aspru.

– Meredith? Îndrăgostită de banii mei, cu siguranță, nu de mine! Oricum, am făcut-o să înțeleagă încă de la început că nu mă interesează.

Lise reuși în sfârșit să simtă milă pentru verișoara sa. Prin demersurile sale pe lângă Jordan pentru a-i cere o slujbă, dovedea că nu se dăduse încă bătută, dar Lise nu-și mai făcea griji. Afundându-se în adâncimea ochilor de culoare cenușie ai soțului său, vedea acolo o dragoste atât de curată și caldă ca o rază de soare, o dragoste totală și solidă, care o va înconjura cu o siguranță indestructibilă atâta timp cât vor trăi amândoi.

Cu un zâmbet ștrengăresc, Lise declară:

– Ar fi trebuit să-mi spui că mă iubeai!

Jordan acoperi chipul tinerei femei cu sărutări pătimașe.

– Credeam că m-am trădat de nenumărate ori. Nu-i poți reproșa unui bărbat puțin amor propriu, nu-i așa? Te credeam la curent cu adevăratele împrejurări ale căsătoriei noastre și păreai că mă urăști. Am încercat să mă desprind de tine cât

mai mult posibil, cu scopul de-a găsi puterea de a-ți oferi libertatea. Hotărâsem să nu mai facem dragoste înainte să mi-o ceri sincer.

– Oh, Jordan, credeam că nu te mai interesam, că nu mă mai voiai...

Jordan fu mișcat de suspinul ce vibra în vocea Lisei.

– Niciodată... niciodată nu mă voi plictisi de tine. Te iubesc, Lise, te voi iubi întotdeauna.

Jordan începu să sărute sânii goi ai tinerei femei și ea gemu de plăcere.

– Și eu te iubesc, Jordan.

El zâmbi malițios.

Mai târziu, vor vorbi îndelung, își vor pune întrebările care-i obsedau de săptămâni. Acum era timpul tăcerii și al mângâierilor. Ele erau mai elocvente decât toate jurămintele din lume.

Soarele cobora încet printre copaci și culori strălucitoare acoperiră cerul. O lumină aurie intră în camera și în sufletul Lisei, care se strânse mai puternic lângă unica sa dragoste.

Sfârșit